

हिन्दुस्तानी एकेडेमी, पुस्तकालय
इलाहाबाद

वर्ग संख्या.....

पुस्तक संख्या.....

क्रम संख्या..... ७५३

اطلاع - اس مطبع میں ہر علم و فن کی کتب کا ذخیرہ سلسلہ وار فروخت کے لیے موجود ہے جسکی فہرست مطبوعہ ہر ایک شائق کو چھاپہ خانہ سے مل سکتی ہے جسکے معائنہ و ملاحظہ سے شائقان صلی حالات کتب کے معلوم فرما سکتے ہیں قیمت بھی ارزان ہے اس کتاب کے ٹیبل پچ کے تین صفحہ جو سادے ہیں انہیں بعض کتب کلیات و دوا دین فارسی وغیرہ پر کرتے ہیں تاکہ جس فن کی یہ کتاب ہو اس فن کی اور بھی کتب موجودہ کا خانہ سے قدر و انون کو آگاہی کا ذریعہ حاصل ہو۔

قیمت	نام کتاب	قیمت	نام کتاب
۸	دعوت عام۔	۸	کتب نظم کلیات و دوا دین قصائد فارسی
۹	دیوان عرفی شیرازی۔ استاد معروف۔	۹	کلیات حضرت شمس تبریز۔ عارفانہ کلام عالی
۱۰	کلیات جامی۔ از مولانا عبدالرحمن صاحب۔	۱۰	پانچہ ضمیمہ اسرار پاکیزہ خوشخط کاغذ سفید گندہ
۱۱	علامہ معروف۔	۱۱	دیوان شمس تبریز متوسط قلم۔
۱۲	دیوان ملا نور الدین ظہوری	۱۲	کلیات عراقی۔ از ملا عراقی کاغذ سفید چکنا۔
۱۳	کلیات نظم۔ غالب دہلوی۔	۱۳	کلیات خاقانی۔ کامل در دو جلد از حکیم
۱۴	کلیات غلام امام شہید۔ معروف و مشہور۔	۱۴	افضل لدین خاقانی شروانی کاغذ سفید۔
۱۵	منتخب مجموعہ دوا دین عناصر۔ انتخاب	۱۵	دیوان حافظ متوسط قلم محررہ نشی جلال پرشاد
۱۶	چار دیوان امیر خسرو۔	۱۶	نوشتمویس و دھیم کاغذ۔
۱۷	کلیات صائب۔ از مرزا محمد علی معروف و آفاق	۱۷	(۱) کاغذ سفید گندہ۔
۱۸	انتخاب دیوان صائب۔ تحفہ حاضر و غائب	۱۸	(۲) کاغذ سفید و خنائی رسمی۔
۱۹	کلیات خزین۔ از مولانا شیخ محمد علی خزین	۱۹	شرح دیوان حافظ۔ از مولانا سید محمد صادق علی
۲۰	کلیات طہیر فاریابی از ملک الشعراء ابو نصر فاریابی	۲۰	رضوی تبو ضمیمہ مصطلحات صوفیہ مرغوب عام۔
۲۱	دیوان طہیر فاریابی۔ مداح قرآن و سلطان	۲۱	دیوان نجات خانہ عالی شیرازی کاغذ سفید۔
۲۲	مقدم از سعدی۔	۲۲	کلیات توری مشہور عام عالی کلام حکیم اوجا لایز عارپ
۲۳	طیبات مذاقیہ۔ شیخ سعدی۔	۲۳	کلیات مرزا بیدل مقبول اہل قسام
۲۴	قصائد شیخ سعدی۔ معروف زمانہ	۲۴	کلام و نکات و رفات کو شامل۔
۲۵	دیوان حضرت احمد جام۔ عارفانہ کلام معروف	۲۵	دیوان بیدل۔ از مرزا عبدالقادر۔
۲۶	دیوان حضرت خواجہ معین الدین چشتی	۲۶	کلیات سعدی۔ اقسام و انواع کلام مقبول

مكتبة
الملك
عبد
العزيز
بن
عبد
الله
بن
عبد
الله
بن
عبد
الله

مكتبة
الملك
عبد
العزيز
بن
عبد
الله
بن
عبد
الله
بن
عبد
الله

اور دو یکسان تحیات بی پایان ارول طیبہ شہنشاہ فیضی علی النوال علی الافضال شہنشاہ حال احباب بادشہ		
ہزار آسودہ زمین از جهان آفرین	ہزار واد و احسن واد و اجمین	
کہ سمنہ خوشترام عبارت و خوش تیرگام مجاز و استعارت رازین ترمین نہادہ در میدان جولان تہودہ اند		
و بچوگان فصاحت بلاغت کی ہنرمندی سخن دانی از فضل واد وادی قاصی لوانی در بودہ قاصدی صیت رستا		
و ندای صوت جلالت محمد رسول اللہ الذین معاخذہ علی کفار گروش فصاحتی طرف عالم و بلغای کثافت نام سنانہ		
شاکان تیغ بیان اشعر توہم الفاؤن از ہینہ جلالت و غمد کلال بہت بہاند و شاہیکر سیف القتال ہنگام قدی		
و جلالت معارضہ مقابلہ ایشان سپہر و تہال رودی قیل تال کشیدند کہ لایاتون بشدہ و لوکان بعضہم بعض ظہیر بیت		
مستغرق در دوشنا باد جان شان	تار و زر ہنرم غرغ بود شمع راضیا	
خصوصاً امام المشارق و المنہارب و جامع اصناف المعارف و الحقائق قائل کلمہ انما کلام لہ		
الناطق ہدایت الخالب علی بن ابی طالب علیہ الصلوٰۃ و السلام و التوحید و الاکرام شہر		
شہنشاہ کہ سحر گاہ روز فطرت بود	غرض وجود شہنشاہ ز خلقت انسان	
کرے کہ ز لطف قدیم لم یزلے	حدیث نبقتش گشتہ زیور قرآن	
امیر ملک ولایت کشد ز مبداء حال	برای مدحت و ستودن طوق زبان	
بر نقادان رشتہ بلاغت جہر بیان و زباز از فضل و برعت غداران خطہ سخن و شہسواران فکا و فطن ساکان		
مسالک نظم و نثر و مالک قافی شعر پوشیدہ نیست کہ گوہر سخن در اصل خویش بسیار قیمتی باصفاء و کلام		
منظوم نفیس و تفسیر عظیم و گران بہات در دکان مکان بیچ سماعی از ان گران مایہ تر نتواند خرد		
و در بازار و آسبہ بیضاغت از ان بارفت تر نتوان دید قیصر فی خرد رفتی عزیز تر از ان بہ مثل		
در نیامہ و نقشبند فکر راز بہا تر از ان صورتی در پردہ خیال رخ نمودہ وزن وعتدار این و شاہ ہزار را		
نداند الا خرو بند کالفتد و اعتبار این فقتہ تمام عیار را نشناسد بجز حیرتی قائل فی الحقیقہ بیت		
اگر بدے گوہری و راے سخن	آن سرود آمدی بجائے سخن	

و هو میدانی لقطع الاسواق الاذیان میزان فی رفع الالباب یبصار البیان ما تغنی اسرار السبع عن ترک السبع
و شرب بسیار و بیشمار است تفاوت حالات مخوران و تباین درجات شهر پروان بحسب مشابعت نفوس و طباع و درجه
موقوفت رسوم و اوضاع و تقیید تحسین تحریر و تقریر و تفرین و آفرین با جتناب مقتضیات تعام و اعتنا و تمام اینها
اقرض و انقضاء هم بیکام ایراد کلام فصل و فصل و تعریف و تنکیر و تقدیم و تاخیر و ابهام و توضیح و کنایت و تلمیح و بیجا
و اطناب و در هر باب جوی این سلسله مستقی و مستقیم علی تحقیق بر رعایت این حقیقه غفنی تقدیر لیس البلاغه ان لطیال
عنان العظم و اسنانه و سطران القدر و میدانی بل هی ان یسلخ المراد بالفاظ اعیان امان افاد شاعر و هر چه
این نکته برسد و در حقیقت این قصیده است که در خوار عبارات و مضار کبر و حال مقل و طراوت پیوسته که یک یک
تا سبب تصدیق باشد یک غرض قائم مقام یوانی گردد و بقیه کلماتی اقل یا بزرگ یک یکی از این معکون خارج است از نظم

تافیه سنجان و علم بر کشند	کنج دو عالم بستم در کشند
خاصه کلیدی که در کنج رست	زیر زبان مرد سخن سنج رست

مخلص این کلمات و مخلص این مقدمات است شریف علی صفات لا اله الا الله محمد المرحوم و فضل العلماء است و تکرار
الاول و ابعاد لطائف ارواحیه مخزن معارف السجانیة تمیل المله و لدین محمد الحافظ الشیرازیست طیب
ترتبه و رفع فی عالم القدس است که اشعار آبرایش شکستنده حیوان نبات آبکارش غیرت و در غلمان بیات و لایزال
تا سنج سنجان سبحان و منشآت سحر و لطیف آفرینش منی احسان حسان و بکظم الجمان و رض الجنان هم انفعاده و
الرقاد و ذاق عوام و لطفا متین شیرین کرده و در آن جان خویش را یعنی سبکین داشته هم صاحب طاهر را بوج ابرار
آشنائی گرفته و بهار باب نظر از و سواد و روشنائی افزوده و در هر واقعه مناسب حال گفته و برای هر کس معنی
غریب لطیف مستقیم و معانی بسیار و لفظ اندک خرج کرده و انواع و اقسام را در هیچ انشاد و درج نموده گاه سخنشان
گوی محبت ابر سر جاده معاشقت و نظر بازی داشته شیشه صبر ایشان را بر سنگ ثباتی زده گوید بیت

بشوی اوراق اگر بهد سرائی	اکم علم عشق در دفتر نباشد
--------------------------	---------------------------

و گاه دردی کشان مصطفی را در است ابرار نیست پیر و یار خان و مجاورت بیت الحرام خرابات تو کجاست به بیت

تازمجانان وی نام و نشان خواهد بود	سرا خاک ره سپهر معان خواهد بود
افاضت سبیل طبع لطیف و حکم عینا فیها تسلسیل دارد خاص عام را شامل شائع است آقا	
آنان فیض فاضلش افاضی ادا نی را لایح و ساطع نظم منشور سحر حلاش عقد در بیان طایفه اقلند و عقد منظوم	
فکرش در آن متاع بحر و کان برده و رشحات نیایع ذهن قاش حدائق مجلس انس از لال سخن مجلس الماکل	
شبی صفت نصارت بنشیده و نقیحات گلزار فکرتش مدیاض جانها منی آیه و نقیضت فیض من و حی فاش کرده	
کلمات فصیحش چون افکاس سیح دل مرده را حیات تازه داده کلیم کلام معجز فطاش بطور سخنور می بیضانوه	
که گوئی که هوای سیح کب لطافت از اخلاق او کرده و عذار گل و نسرين نیر طراوت از شعر آید اود	
گرفته و قد شمشاد و قامت و لجوی سر و آزاد اعتدال اهنراز از استقامت اسی او پذیرفته بیت	
حدیچ می بری ای سست نظم جافظ	قبول خاطر و لطف سخن خدا دوست
بی تکلف هر دو گوهری که جوهری طبیعت را موجود بود از برزینیت و شیرگان خلوت سرای ضمیرش سلک	
نظم کشیده لاجرم چون خود را لباس کسوت عبادات حلیه ستمتار از آراسته دیدبان معجلی کشاده گفت شعر	
دور بخون گذشت ز نوبت ماست	هر کس بیج روزه نوبت اوست
و با مخالف موالف بطنازی و رعنائی و دروخت و در مجلس خاص عام و خلوت خاص	
بادشاه و گدا و عالم و عامی در هر مقامی شعبها و شور با برانگیزت و گفت بیت	
حافظ خلوت نشین روشن میخانه شد	از سر بیان گذشت بر سر پیمان شد
و چون از شائبه شبی غافل که شہوت مصون مخورن بود دست تصرف بیکانه بر این عصمتشان میزدن چاه خندان را	
بر انگشت خیانت فرو کشید و رسا احوالشان بخلت طر و ضجرت طعن مصون عصمت خزر عفت محفوظ با نیت	
گرمین آلوده داسم چه عجب	همه عالم گواہ عصمت اوست
نیابین غزلهای جاگیر شر با دلی مدتی بعد و اقامت خراسان ترکستان هندوستان سید و قافل سخنامی بلند پرست	
در قیل مان بطراف الکاف عرقین آذربایجان سر کشیده و دهب الراج و دهب السج صوفیان بی غزل شکر گیر	

گرم نشہ می زرم بادشاہان بی نقل سخنان فوق آیسر بخش نیست نیافتی بلکه نامی ہوی مشتاقان نے دلوں
شوق اونہوڑے و سرور و دمی پرستان بی غلطہ ذوق اور فوق نگرانی چنانچہ درشل این میشل گویش

غزل سرانی حافظ بدان رسید کہ چرخ	نواے نغمہ ناہید را بر دراز یاد
چو شعر عذب و اشش نہ بر کنی گوئی	ہزار رحمت حق بر روان حافظ باد

اولی محافطت درس قرآن ملازمت غفل سلطان بخشید کشف و مصلح و مطالعہ مطالع و متلاح و تحصیل قوانین آداب
و تحسین و وادین عربیہ جمیع آیات و غزلیاتش مانع آمدی از تدوین اثبات بیاتش و از غشتی مسود این
اوراق عفا اللہ عنہ بہن قل نام محمد گلندام در کس گاہ مولانا و سیدنا استاد البشر قوام اللہ و الدین عبد اللہ
اعلیٰ اللہ تعالیٰ در جابتہ فی علیٰ علیین بکرات و مرات کہ ہذا کہ رفتی در اثنای محاورہ گفتی کہ این فوائد فراموش
در یک عقد میباید کشید و این غرر در راز در یک سلک میباید پیوست تا قلا و جید و جلال زبان شود و تیسرہ
و شلحہ و سان و زان گرد و آن جناب الترفع این ترفع ہا راستی و زکا کردی نقوش اہل عصر اخذ را و روی تلہ
تاریخ سلاطین و سلاطین ہجری و معیت حیات بوظان قضاء قدر سپرد و خست و جود از دہلیز تنگ این جلن پرین
بر در و روح پاکش با کائنات عالم علوی قرین شد پس از مفارقت بن بجزائے پاکیزہ و دیان و اہلین گشت نظم

بسال باوصاد و ذال یحید	ز دور ہجرت سیمون آمد	بہوی جنت اعلیٰ روان شد
فرید عہد غمیلدین محمد	بخاک پاک او چون برگد شتم	نگہ کردم صفاد نور مرمت

سوابق حقوق صحبت ملو از مہم و محبت فرغ غیبی بلن با صفا و تحریف و مستان صاحب فاکر صغیر حال از
فروع نور ایشان جمال گیر و اجناسات افضال کجس تہ بیت ایشان کمال پذیرد باعث برترتیب این
کتاب بتویب این ابواب گشت امید بکرم و اہم الوجود و مفیض الخیر و الجود است کہ قائل و قائل مسامح و
جامع را در خطال این احوال ناشایرین اشغال نشاطی تازہ و مسرتی بی اندازہ کراست گرداناد و نہایت
ذلات را فیض کامل لطف شامل در گذراناد و از علی با ایشاد و قدیر و بالا جاتیہ جدید و اللہ الموفق و المستعان
والحمد للہ رب العالمین و صلی اللہ علی محمد خاتم النبیین و علیہ السلام و آہل بیتہ الطاہرین تم

و هو من نتائج طبعه اللطیف فی القصاید فی مدح خواجہ محمد

هزار نکته درین کار هست نادانی
 بخاسته نتوان زد در سلیمانی
 که در ولی بهر خویش را بگنجانی
 بسا دخته سمندت که تیز میرانی
 اگر گنہاست درین بی سر می سلمانی
 بگویم و بچشم زخم در سلمانی
 بگوی میسکه استاد امه ربانی
 که زیر خرقه نه زنا داشت پنهانی
 که تا خدش نگهدار و از پریشانی
 و گرنه حال بگویم با صفت ثانی
 که تخرمست باد حال نهی و جانی
 که سید اخشدش از چهره لوریزدانی
 ترارسد که کنی دعوی سلیمانی
 که تهمت نبرد نام عالم فانی
 همه بسیط ازین رو نهند بوی ربانی
 چه جوهر ملکی در لباس انسانی
 که در مالک خلعت نه بر تر از آتی
 صریح ملک تو باشد سماع روحانی

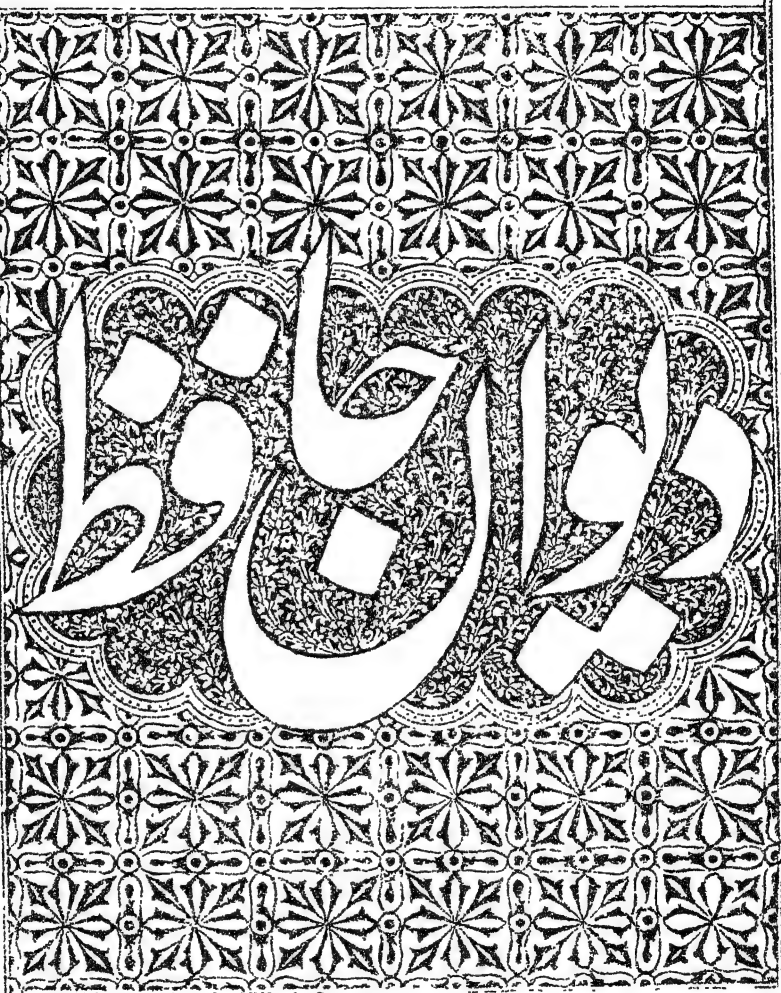
تبارک الله از ان کار ساز روحانی

زد لبر نتوان لاف زد باسانی
 بخیر و شکر و منی مایه است خوبی را
 هزار سلطنت و لبری بدان نرسد
 چه کرد واکه برانگینجی نهیست ما
 بهم نشین زندان سری فرو و آور
 بیار باد زنگین که صد حکایت خوش
 بنحاک پای صبحی کشان که هست
 بهیچ زاده ظاهر پرست ششم
 بیاد طره و لبند خویش خیری کن
 گیر چشم عنایت ز حال حافظ بمان
 وزیر شاه نشان خواجہ زمین و زمان
 توام دولت و دنیا محمد بن علی
 نهی حمید خصالی که گاه فکر صواب
 طراز دولت باقی تر است از یزید
 اگر نه گنج عطای تو دستگیر شود
 توئی که صورت جسم ترا بیو نیست
 کدام پایه ز تعظیم نصب شاید کرد
 درون خلوت کرد بیان عالم قدس

سواد کرمست را چگونه شمع دهم

مروا علی سخت راستے تو انم گفت	نفوذ بالمد از ان فتنہ سے طوفانی
کون کہ شاہ گل را بجلد گاہ چین	بجز نسیم صبا نیست ہدم جانی
شقائق از پی سلطان گل ساز و باز	ہر باد پایے صبا لالہامی نعمانی
بدان رسید ز نسیم باد بہار	کہ لاف میزند از روح و دراح ریجانی
سخن کہم چہ خوش آمد کہ بلی گلاب گ	بغینچے ز دویگفت از سخندان
اک نگدل چہ نشیمن ز پرہ و بیرون	اکہ در خم ست شرابی چو لعل مانی
اکن کہ می نخوری بی جال گل یک شاہ	کہ باز ماہ و گر میخوری پیشیانی
جہان شیعہ دین پروری بود حاشا	ہمہ کرامت و لطف ست شرع نزدانی
بشکر تہمت تکفیر کز میان برخاست	بکوش کز گل دل داد عیس بتانی
رموز سرانا الحق چہ انداز آن غفل	کہ منجذب نشد از جذبہای سبحانی
طرب سراپی وزیر ست ساقیا گذار	کہ خیر جام سے آنجا کند گران جانی
در دن پردہ گل غنچہ بین کہ می سازد	ز بہر دیدہ خصم تو لعل بیجانی
تو بودی آن دم صبح امید کز سر ہر	بر آمدی و سر آمد شبان ظلمانی
شنیدہ ام کہ زمین یاد میکنند کہ گ	ولی بجلوس خاص خود میخوانی
ز حافظان جہان کس چہ بندہ جمع نکرد	لطائف حکے با کتاب قرآنی
ہزار سال بقامت شد مداح من	چنین مسلح نفیسی بچون تو از لانی
سخن دراز کشیدم ولی امیدم ہست	کہ ذیل غنچہ بین ماجرا پوشانی
ہمیشہ تابہ بہاران صبا بصفہ بباغ	ہزار نقش نگار و بخت ریجانی
بلوغ ملک بشلخ امل بحر دراز	لکھتہ باد گل دولت آسانی

بسم الله الرحمن الرحيم

درین مظهر مبینه نو کشف و کشفی
درین مظهر مبینه نو کشف و کشفی

[illegible]

Handwritten text in two columns, likely a manuscript or a page from a book. The script is dense and appears to be in a historical or religious context. The text is written in a cursive style, characteristic of older Persian or Arabic manuscripts. The right column contains a large, bold heading or title at the top, followed by several lines of text. The left column also contains text, with some lines appearing to be a continuation of the right column. The overall appearance is that of a well-preserved historical document.

سا ونا ونا

مستی تاملق من نهوی دع الدنيا و اهلها
 حشوی گریه خواهی از و غامض حافظ
 کتاب از سه سال قبل ۱۲

مستی تاملق من نهوی دع الدنيا و اهلها

حشوی گریه خواهی از و غامض حافظ

کتاب از سه سال قبل ۱۲

[illegible]

کشتی شکستگانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خمش خواند دوشن لب
 ای صاحب کرمیت شکرانه سلامت
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 در کوی نیکنای ما را گذر زندان
 آینه سکندر جام جمست بنگر
 سرکش مشو که چون شمع از غیرت بسوز
 گرمطرب حریفان این پاری بخواند
 آن تخلص که صوفی ام الخباثت خواند
 هنگام تنگدستی و عیش کوش وستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عمرند

باشد که باز بینیم آن یار آشنارا
 هات لبصوح حیوایا ایها الشکارا
 روزی تفقدی کن درویش بنوارا
 بادوستان لطف بادوستان مارا
 گرتویی پسندی تغییر کن قصارا
 تا بر تو عرضه دار و احوال ملک مارا
 دلبر که در کف او مومست سنگ خارا
 در قصص حالت آر دیران پارسارا
 آشی لنادخلی من قبله العذارا
 کاین کیسای هستی قارون کند گدارا
 ساقی بده بنارت پیران پارسارا

<p>حافظ بخود پوشید این خرقه می آلود</p>	<p>ای شیخ پاکد من معذور و لرامارا</p>
<p>ساقی بنور باد بر سر دوز جام ما</p>	<p>ای بنجر لذت شرب مدام ما</p>

کشتی شکستگانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خمش خواند دوشن لب
 ای صاحب کرمیت شکرانه سلامت
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 در کوی نیکنای ما را گذر زندان
 آینه سکندر جام جمست بنگر
 سرکش مشو که چون شمع از غیرت بسوز
 گرمطرب حریفان این پاری بخواند
 آن تخلص که صوفی ام الخباثت خواند
 هنگام تنگدستی و عیش کوش وستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عمرند

کشتی شکستگانیم ای باد شرط خیز
 در حلقه گل دل خمش خواند دوشن لب
 ای صاحب کرمیت شکرانه سلامت
 آسایش دگیتی تفسیر این و حریت
 در کوی نیکنای ما را گذر زندان
 آینه سکندر جام جمست بنگر
 سرکش مشو که چون شمع از غیرت بسوز
 گرمطرب حریفان این پاری بخواند
 آن تخلص که صوفی ام الخباثت خواند
 هنگام تنگدستی و عیش کوش وستی
 خوابان پاری کو بخشندگان عمرند

دولت اور ان کے حقوق

دوست اینها را در میان خود بیاورید

شیبیل خواجہ

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين
الطاهرين

کرم حضرت ائمان

۱۰۰

کتابخانه عمومی

از این کتاب
حقیرانه و بی‌ارزش
و بی‌مغز و بی‌مغز
و بی‌مغز و بی‌مغز

فی الشرح طراز برین عالی دارد
که هر که در این عالم بپای

عبد بنی شکر
مؤلف و ناشر
مؤلف و ناشر

چو آب نفع منفع مستوی

استیضات و تحقیقات

نور محمدیہ

(Faint handwritten Persian script)

بدری

迎

نوروز

道

五

من صاحب "طوطی ۱۵۸۵" و در تیس

بزم عیش و موم شادی بنگام ترک

حافظ اکبر الہی بوشاہ وقت میرٹھ

یا فتی در هر دو عالم زینت عز و علا

الصبح الصبح يا ارحم الراحمين

المدام المدام يا احباب

خبر نوشتہ امام زمانہ

شماره ۱۲
را حرم البیت الشریف

پیشہ و کار

در این بیان می باشد

الحمد لله رب العالمين

لے بہرہ بردارین کے لیے

فانها شي اولى الباب

می نوشتین جو سہانگی باب

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

موسم گل فروش باد و تاب

منہدی مدح صبح کا شہر شجواب

میچکد ترا به بر سرخ لاله

(مؤلف و ناشر)

مجلس ۱۱۱

۱۳۹۲

سبب ویدان و علوم

الحمد لله

در پین موم جب باشد

ناہامی بنویش

اگر نشانِ ابے نہ کی جوتی

چون سکنہ حیات اگر طلبی

بنو خاتمی یوسفی

در اندیشه من که نیست
 و چون که شش و شش
 از گریه و غم و غم
 غلام خود و پادشاهان ساز و دوازده
 از برادران و پادشاهان
 پیش خراب و شوق و بیایه
 درستان ۱۱
 منقار ۱۲
 اعتبار ۱۳
 ای ۱۴
 دران ۱۵
 دران ۱۶
 دران ۱۷
 دران ۱۸
 دران ۱۹
 دران ۲۰
 دران ۲۱
 دران ۲۲
 دران ۲۳
 دران ۲۴
 دران ۲۵
 دران ۲۶
 دران ۲۷
 دران ۲۸
 دران ۲۹
 دران ۳۰

عشق به یونان
که در آستان ایمنی
از دین و دنیا می شنود
خوشی را الله
بطول کلام هر عشق
عقل اسی بیاد
و قصور او را
چونش بر باد شوق
عقل تر از حقیقت
نه بر ادبی

مشایخ و بزرگان
 تاج از ملاکات و کسب و کار
 چشم من خیال کس از کار
 جایزه و پاداش بیدار
 بنیت و خیال آن
 بماند و نظیر آن
 دوستی آن ایندیچیا
 رخ شمس از اول
 و سحر نامی از غم
 گفتار و فریاد از غم
 و اطمینانست از غم
 داد و ای و چوین
 کردید باغ و گلستان
 بوی از گلستان
 بوی از گلستان

پیار باد و که بس یاد عمر یادست
 ز هر چه رنگ تعلیق پذیرد از یادست
 که این حدیث نیر طریقتم یادست
 که این عجز و عروس هزار یادست
 سروش عالم غیم چه فردا یادست
 فیشمن تو نه این کنج محنت آبادست
 نه است که دین امگ چه افتادست
 که این لطیفه نغم ز رهروی یادست
 که بر من تو در اختیار نکشادست
 بنال ببل مشکین که جای نر یادست

صدیقه می بجای غنیمت جفاظ
قبول خاطر و لطف سخن خدا و ادب

برو بکار خود ای مشغط این چه فریاد
بگام تازساند مریش چون ناله
میان تو که خدا آفریده است از هیچ

مراقبت اول از کف ترا چاقاوست
نصیحت همه عالم گوش من باوست
دقیقه است کی هیچ آفرید نکشادست

[illegible]

غنیمت است که ما را از این
 نعمتی که خداوند ما را از این
 است که ما را از این
 که ما را از این
 باطنی باطنی
 دریافت آن
 و در وقت بارش
 طالب مطلوب
 از سر و راجع

پوشنوی خزان دل گو که خطاست
سرم نبیسا و عجبی فرم من آید
در اندرون من خسته دل ندانم سیت
دلم پزیده برون شد کجائی امی مطرب
هر جا بکار جهان هرگز التفات نبوده
منقحه ام بخجالی که می پزم شبها
چنین که صومعه آلوده شد بخون دم
از ان بدیر مخامم عزیز میس دارند
چه ساز بود که بنواخت مطرب عشاق
خمار عشق تو دیشب در اندرونم بود

سخن شناس غلبه اخطای نجاست
تبارک الله ازین فتنها که در سر ما
که من خنوشم و او در فغان و در غوغا
بنال بان که ازین پرده کار ما بخوا
رخ تو در نظر من چنین عویش است
نمار صد شب دارم مثلرنگانه کجاست
گرم بیاوه بشوئید حق بدست است
که آتشی که نمیرد همیشه در دل است
که رفت عمر و هنوزم دماغ پر صد است
کجاست عبادت و وقت حاجی دعا

نمای عشق تو دوشم در اندرون انو
فضای سینه حافض هنوز بر دست

مایه محبت درویشان است
فتح آن در لفظ است درویشان است
منظری از چمن زهر است درویشان است

روشنه غلبه برین غلوت در میان است
کنج غلبت که طلسمات عجائب از
تصویر و دوس که زخویش بدربانی است

[illegible]

فرنگی گاهیت در ایشان حسن و بهت خوشتر از رضوان بدستگاه عالی دارد که در غایت نفوس کین مشرقه کوران و شوق در مقابل است

آن وقت فرمودم گفت
بسیار بود این بود
که در آن وقت
از ایشان خدای
از دست ناپدید
و از ایشان شد
علم و شکر
عشق و محبت
درین زمانه
پس بگویم ای

بجز آن رگس متان که چشمش مساو
زیر این طارم فیروزه سی خوش شست

یعنی از اصل تو اش نیست بجز نبات

که هر چه بر سر ما میزد اداوت است
 نهادم آینه باد در مقابل رخ دوست
 فدای قد تو هر سرو بن که بر لب است
 که باد خالیه را گشت مناک عنبر تو
 چرا که حال نکودر قفای فال نکوت
 که چون شبنم و ورقهای غنچه تو بر تو
 بماسری که درین آستانه سنگ دوست
 چه جای گلکته یه زبان همد گوست

له داغدار ازل مجولاً له خود دوست

دل سر پرده محبت است
من که سر در نیاورم بشو کن

دیدم آینه در طلعت
گردنم زیر بار منت است

ویدہ آئینہ داظمیت
گردنم زیر بار منت او

[illegible]

قشنه چاه ز خندان تو ام که هر طرف
 تا خیمه عارش من کجا که گیم و
 اندران کج که بر پشت صبا بنه زن
 شهسوار من که به آئینه دار روی او
 است حیوانش ز نقار بلاغت می چکد
 من نخواهم کرد ترک لعل یار و جام

صندلش گردن جان بی طوق عقیقت
 در پای آفتاب نیست زشست
 با سلیمان چوین بر کیم من که موم در کعبه
 آج خورشید بلندش خاک نعل در کعبه
 زاع کلک من نام از چالی می کسرت
 زاهدان معذور دارم که اینم نیست

[illegible][illegible]

در این روز که جمعی خود را از پیش
 از سانی که از راه در
 خطاطات که از راه در
 که میان اخلاق و مشرق
 عام و مکرر شده است
 که در شهرهای و مراکز
 نهایی است که از راه در
 تمام برایش این
 از این

ای آفتاب بگ صفا شود و در چرخ
بایست نشو و در دست پنهان
بیتی آفتاب غلغلایان
درست ساخته اند و در
الشان خورشید در
بهر لب در دست در
دل در پیو یکدیگر
روی گشتن بخت
نوشی آفتاب غلغلایان
صفا شود و در دست
نوشی آفتاب غلغلایان
نوشی آفتاب غلغلایان

ای عشق از دست ندهید
ملکمی بر دایمی یعنی مرا
دل از لطف

بازو زینبہ علیہا السلام
یعنی ای
تکلیفیات است
سست طلع
ای باب

دوست کی جی بھری ہوئی
دوست کی جی بھری ہوئی
دوست کی جی بھری ہوئی

در آن حال شرمسید
بیک تقطیع آن بیست و
شش است از آن

موسیقی از وضعیت ترین
نفس و صفت نام و فریاد
روح و حور و حور

علیہ السلام و اہل بیتہ علیہم السلام
و علیہ السلام و اہل بیتہ علیہم السلام

وَقَالَ شَامُوسُ بْنُ مَرْيَمَ

یہ زبان نفس امارت کی ہے

کتاب عنقریب بنقل از
کرد و یا از کتاب

نفس بی‌کودر انسان

ست چیسان میوه

از زبان آن

کروماتاز سلاسل آبی

•

چون از قوم ازین
است از این
بنده ای صوریست
می شود و پیش
او مثل درویش
عیاران پس خوش است
طایفه خوشی و خوش
حکم عقدا در این
نخستین ای یافت
یعنی اگر چه در میان
سده و سه

دوست امانا که شهای پیداران خوش است	مهر سخنان ابشارت باد که نذر آتش
شیوه زندگی خوش باشی عیاران خوش است	گرچه در بازار دهر از خوشدلی خجاست
کاندین بر کین کارسبکساران خوش است	از زبان سوسن این آواز هم آید گوش

حافظا ترک جان گفتن خوشیست
آنکه نداری که احوال جان در آن خوشست

<p> در ویرمان آمد یارم قدحی در دست از فضل شنید او شکل به نو پیدا آخر چه گویم هست از خود خبرم چون چون شمع وجود من شب تاب سحر خورا شمع دل مسازان شبست چرا و بر خا گرغالبیه خوشبو شد در کیسوی او آویخت </p>	<p> مست از می خمی خواران اندر گسستش مست وز قد بلند او بالای صنوبر است از بهر چه گویم نیست با نظم چون نیست میخست چه پیرانه مار و ز پناشت افغان نظر بازان بر جاسنجشست در و مکه مکان کش شد با بروی او پیوست </p>
---	--

باز نسی که باز آید عمر شده حافظ
هر خند که نام باز تری که باشد اوست

سلطان جهان بخین و زغلام است	گل در بر وی در کف معشوقه بگام است
و مجلس ناهار و دوست تمام است	گوشت مع میاید درین بزم که آب

[illegible]

که بپایان شد
 خدایا زبانه من غزوات
 است بر کار مشغول
 در میان کینه
 درون او باز کرد
 عجزش بر آید
 که این وقت
 که مشغول به کار نیست
 دی برکت و گل
 در بهار سلطنت
 جهان غلام من است
 بخوان قدر و زینت
 دارم که کار و انعام
 من گویند زان مقام
 که دانی ازین

۴۰
 خلق لغز اول
 در نشانی غیبت
 شد و در دل لغات
 آورده که غیبت
 که چاک که در بارستان
 ظاهر شود و در نظر
 در خانه مردم که در نظر
 ارم غیبت
 خفاش ای شیرک
 در غمت است چون
 آواز در غمت است
 در غمت است
 آواز در غمت است
 آواز در غمت است

عده که منطق حافظ طبع کند در شعر
همان حدیث‌های طریق خطابت

ما از خیال تو چه پروای شریک
 اگر خمر بهشت است بریزید که بی دست
 افسوس که شد و لب برد در دیده گریان
 بسیار شوای دیده که امین نتوان بود
 مشوقه عیان میگنزد بر تو ولیکن
 گل بویخ رنگین تو تا لطف عرق یث
 در بزم دل از روی تو صد شمع بر افروخت
 سبزه است در دشت بیاتان گذاریم
 در کج ^{دعای} مطلق جانی نصیحت
 راه تو چه راه است که از غایت نیم
 بی روی دل آرای تو ای شمع دل افروز

حافظ چندی در عاشق و زنیست و نظر باز
 پس طو عجب لازم ایام شباب است

نغمه بیست و نهم از این مثنوی
 ای مستغنی از این مثنوی
 بفرست که بفرست
 مایه حاشی
 نظر اندازد
 بیست و نهم
 بیست و نهم

عدو چو تیغ کشد من سپر بنیدزم
چراز کوی خرابات روی بر تالم
زمانه گر ز بند آتشم بجز من
غلام گر گن جاش آن سبی سرو
مباشد پی آزار و هر چه خواهی کن
عنان کشیده روی پادشاه کشور
عقاب جگر شاه دست بال در بهش
چنین که در به سودای راه می بینم

که تیر ما بجز از ناله و آهی نیست
کزین هم بجان هیچ رسم دراهی نیست
بگو بسوز که بر من برگ کا هی نیست
که از شراب غرورش کسنگاهی نیست
که در شریعت مانع ازین گناهی نیست
که نیت بر سر اهی که داد خواهی نیست
اگر آن گوشه نشین و تیر آهی نیست
به از حمایت لطف ام پناهی نیست

خزینہ دل حافظ بزل و خال
کہ کارهای چنین حد ہر سیاہی نیست

حاکم دل با کف دستم هست
 طمع خام بین که قصه فاش
 شمع ری چنین غریبه نصیب
 وه که در دانه چنین نازک
 ای صبا اشکم مدد فرمای

خبر دل شنفتنم هموست
از رقیبان نهفتنم هموست
با تو تار و زخم نهفتنم هموست
در شب تار نهفتنم هموست
که سحر نگفتنم هموست

این کتاب را که در این زمان
 چو آتش در دلش می سوزد
 مولوی محمد علی صاحب
 در پیشگاه شاه دهر است
 گوشه نشینی و توبه نیست
 غلام عالم خنده است
 بجز گوشه نشینی و طاعت
 باری نیست با اینک
 توبه نیست که رنج
 مولوی محمد علی صاحب
 بجز توبه نیست حال
 نشیند چون دلم
 مراد از این مصراع
 بویس آید و در قیام مراد از این
 که مراد از این طبع باشد و طبع خام بیان
 هست گفته که اخلاقی او ممکن نیست
 که عشق و مشاک استخوان نمیشد
 اخلاقی صاحب
 و شب تا روز یعنی کمال معرفت در دنیا
 حاصل نشدنی نیست چنانکه در مشاک
 معرکه برون معرکه است
 صاحبان دنیا
 دل متغیر شده و غیره دار
 بین آدم و حیوان
 حیوانی

بهر دست باشد ۱۲
 حسنه بطرس گشته بشوق
 ز فدا ناسی شد در اعمال
 که شگفتی عاقبت و قیامت
 بهر دست است سلطنت
 در آن وقت در آن شگفتی
 معشوق شرف فرما
 در اعدا کن بهر دست
 میبایست ایام شد در دنیا
 از یاد تو گم از یاد حق
 شگفتی کرد و شگفتی کرد
 دل نیز شده بخوندار
 دل نیز از تو شد که شگفتی کرد

در غنچه منور و صدف عذیبم	روی تو کنش میوه نهارت قریب است
چون من بین یارینان غریبم	اگر آدم بکوی تو چندان غریب نیست

[illegible]

بزرگوار و نامور از شاه
 اگر در آن خدمت کنی کار
 دین و دنیا را می یابی
 که این کار و کسب
 در سال یکین ممکن است
 خوب حال او را بنویس
 و این سخن ضروری
 سخن می باشد آن را بدین
 ششصد و پنجاه و یک
 هم او را

کبوتری میسکده هراسانگی که رفته است در دگر زدن اندیشه تبه دانست

[illegible]

شاه رده هم ای ملک
 فانی شده و صفت بی پای
 مشوق دای ز این خدای
 گویم که مردم که چشمش
 خون نشسته از بجا بین و بید
 کن که حال مردم در طلب و
 چون است از سر کوی یار و صوب
 گاهی از سر کوی یار و صوب
 طبعی حال صفت مشتاق
 است و توان گفت
 یونانی کن که قدرش
 سود بود بر لب لعل
 سخن بگو که کلام لطیف
 مخزون قلمش شد
 ای زان وقت که از دست
 باز و زنده است که در
 از وقت که رسید و چون کرد
 ای اختیار دل و جان
 من چگونه شاد شو و بکار
 اختیار بر آن شب اختیار
 که از اختیار بر آن شب
 چگونه شد

دلم مقیم درست حشر میدار	بشکر آنکه خدا داشته است محرم
همیشه وقت تو ای عیسی صبا خوش باد	که جان عاشق دل خسته نروده شد بیت
کمین گم هست تو خوش نیز میری حافظ	
کمن که گرد بر آید ز شهره حد مست	
و گر یه مردم چشمش بسته ز خون است	ببین که در طلبت حال مردمان چون است
بیا اول لب چشم مست میگفت	ز جام غم می لعلی که میخورم خون است
و مشرق سر کوی آفتاب طلعت تو	اگر طلوع کند در عالم جایون است
حکایت لب شیرین کلام فرهاد است	شکنج طره لیلی معتام بخون است
دلم بگو که قدت به چو سرود بوی است	سخن بگو که کلامت لطیف و مود است
ز دور باد به جان رحمتی سان باقی	که رنج خاطر از دور دور گردون است
از آن مان که ز دستم برفت یار عزیز	کنار دیده من به چو رود و جیون است
چگونه شاد شود اندرون غم گینم	باختیار که از خست یار بیرون است
ز بخودی طلب یار میکند حافظ	
مفلسی که طلبگار گنج قارون است	
زان یار از لوازم شکریت با شکایت	اگر نکته دان عشقی خوش بشنویان

شاه رده هم ای ملک
 فانی شده و صفت بی پای
 مشوق دای ز این خدای
 گویم که مردم که چشمش
 خون نشسته از بجا بین و بید
 کن که حال مردم در طلب و
 چون است از سر کوی یار و صوب
 گاهی از سر کوی یار و صوب
 طبعی حال صفت مشتاق
 است و توان گفت
 یونانی کن که قدرش
 سود بود بر لب لعل
 سخن بگو که کلام لطیف
 مخزون قلمش شد
 ای زان وقت که از دست
 باز و زنده است که در
 از وقت که رسید و چون کرد
 ای اختیار دل و جان
 من چگونه شاد شو و بکار
 اختیار بر آن شب اختیار
 که از اختیار بر آن شب
 چگونه شد

یارب مباد کس امجد و مبی عنایت
گویا ولی شناسان فتنه از ولایت
سر زبریده بینی بی جرم و بی خیانت
کش صدر از منزلش است مبرایت
جانار وانا باشد خون نیز از حمایت
جور از حبیب خجسته کز مدعی رعایت
یک ساعت هم بگنجان در سایه عنایت
از گوشه برون آاسی کو کب هدایت
از نهرا ازین سیاهان بین ایه بی نهایت

[illegible]

باز آید و بر باند از چنگ ملت
تا چشم جهان بین کنش جامی است
آن خال من خط زلفت و رخ و عارض و قفا
فردا که شوم خاک چه سود اشک بند

۱- استبداد
 ۲- فقر و محنت
 ۳- بیگانه شدن
 ۴- بیگانه شدن
 ۵- بیگانه شدن
 ۶- بیگانه شدن
 ۷- بیگانه شدن
 ۸- بیگانه شدن
 ۹- بیگانه شدن
 ۱۰- بیگانه شدن

جلد ۱۰۰ شماره ۱۰۰
نویسنده: محمد علی
موضوع: تاریخ
تاریخ: ۱۳۰۰
مکان: تهران
ناشر: انتشارات

ای آنکه بتقریر بیانم زنی از عشق در ویش مکن ناله ز شمشیر احبا در غرقه زن آتش که خم ابروی ستم حاشا که من از جور و جحای تو بنالم	ما با تو نداریم سخن خیر و سلامت کاین طائفه از کشته شانند غمست بر می شکند گوشه محراب امانت بیدار لطیفان همه لطف و کرمست
ساقیم حضرت وی آب حیات باد تلخ از لب شیرین لبان چون دم عیسی نسیم در لطف جز باب آتشین یعنی شراب روزی مابین که از دیوان عشق شاد باد ارجح آن رندی که او	کوته نگذشت سر زلف تو حافظ پچوسته شد این سلسله تار و زریات
حاصل عمر تو حافظ در جهان پاداه صافیت باقی تراشت	توبه از می چون کنم هیبت مایه در حلاوت می برد آب از نبات مروه صد ساله را بخشه حیات حل نیگرود و مرا این مشکلات جز می بهر آن نشد ما را برات بر سر گوی حسن یا بد وفات
شرابی از لب لعلش چشیدم و برت روی سپید او سیر ندیدم و برت	

[illegible]

ایمان و شوق
خدا بر سر زانو
طاعتی
مخالف مراد
از دوست
کاش که
کند
ایمان
مستحق
مستحق
مستحق
مستحق

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

از جام عشق می نوشید حیا قیظ
 مدتش مستی اندی ازین است

دیدی که یار خبر سر جو رو ستم نداشت
یار ب میگیش ارچه دل چون کبوترم
برش جواز بخت بد آمد و گرنه یار
دل این همه جفا که بخاری شیدا
ساتی بسیار باوه و بادعی بگو
بشکست عهد ما و از وی هیچ نعم نداشت
انگند و کشت حرمت حیدم نداشت
ما شا که رسم جو رو طریق ستم نداشت
بر جا که رفت هیچ کسش محترم نداشت
انکار ما کن که چنین جام چه نداشت

[illegible]

اینکه در این کتاب
چون که در این کتاب
در این کتاب

کجاست ما طبع میکنند مسالما و فون این میا که از نعم نمی آید باب طاعت بکار کار و دینی با تو امان از اسفل صلیبی ۴۳

آهنگسست اهل بشارت که اشارت اند	نکته است بسی محرم اسرار کجاست
هر شرموی مرا با تو نه اران کاست	ما کجا نیم و نصیحت گر بیکار کجاست
عاشق خسته ز در غم هجر تو بوخت	خود نپرسی تو که آن عاشق غمخوار کجاست
باد و مطرب گل حمله میاست ولی	عیش می دوست میافشوی کجاست
عقل دیوانه شد آن سلسله سکین کو	دل ما گوشه گرفت قبیله ابر کجاست
دل از صومعه و صحبت شیخ شل	یار تر سایه کوهستانه خوار کجاست

حافظ از باد خزان در چمن هر مرغ
فکر مقول بفر ما گل نی خار کجاست

خواب آن نگرش قیام تو بی چیزی نیست	تاب آن لطف ایشان تو بی چیزی نیست
از لبش شیر روان بود که من می گفتم	کاین شکر که بنمک آن تو بی چیزی نیست
چشمه آب حیات ست هانت اما	زیر لب چاه زندان تو بی چیزی نیست
جان درازی تو بادا که یقین میافتم	در میان ما که فکر کان تو بی چیزی نیست
مبتلائی نعمت و محنت و اندوه و فراق	ای دل این را با تو فغان تو بی چیزی نیست
دوش باد از سر کویت بگلستان بگذشت	ای گل این گل گیران تو بی چیزی نیست
در عشق از چهل از طلق نهان میداد	حافظ این یاران تو بی چیزی نیست

کجاست ما طبع میکنند مسالما و فون این میا که از نعم نمی آید باب طاعت بکار کار و دینی با تو امان از اسفل صلیبی ۴۳
فانین ما از در قفا
در ساد صلاجات مسکون
که جان به باطنی از اسرار
خوابت بی کجاست دلبری
که از عالم ارواح بکوب کجاست
بطریق تعلیم و تشریف از کجاست
خوار کجاست از عالم و صفت
که بری از اوصاف نیکو با
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان
کجاست این حافظ از باد خزان

کجاست این حافظ از باد خزان کجاست این حافظ از باد خزان کجاست این حافظ از باد خزان کجاست این حافظ از باد خزان کجاست این حافظ از باد خزان

[illegible]

کس نیست که افتاده آن زلف و نمایت
 روی تو مگر آنکه لطف آیدست
 زاهد و دهم تو نبه روی تو زهی روی
 زگرش طلبد شیوه چشم تو زهی چشم
 از بهر خدا زلف میارای که مارا
 بازای کبی روی تو ای شمع لافرو
 دی می شد گفت صناعه بجا آرد
 تیمار غریبان سبب کز جمیلست
 چون چشم تو دل می برد از گوشه نشینان
 گریه برغان مرشد باشد چه تفاوت
 گفتن بر خورشید که من چشمم نورم
 عاشق چه کند که نخورد تیر ملامت
 در صومعه زاهد و در خلوت عابد

در رهگذری نیست که دمی ز بل نیست
 حاکم چنینست درین روی نمایت
 هیچش خدا شرم و ز روی تجلیست
 مسکین خیرش از سر و در دیده حیات
 شب نیست که صد عربه بابا و صباست
 در زبم حرفیان اثری نور و ضیاست
 گفتا غلط ای خواجه درین عمل نمایت
 جانا مگر این قاعده در شهر شماست
 دنبال تو بودن گنه از جانب نیست
 دریغ سری نیست که سری خدا نیست
 دانسته بزرگان که سزاوارش نیست
 بایهج دلاور سپهر قضا نیست
 جز گوشه ابروی تو محراب عایت

ای چنگ برده خون دل حاقظ
 فکر مگر از غرضت قرآن خدا نیست

کس نیست که افتاده آن زلف و نمایت
 روی تو مگر آنکه لطف آیدست
 زاهد و دهم تو نبه روی تو زهی روی
 زگرش طلبد شیوه چشم تو زهی چشم
 از بهر خدا زلف میارای که مارا
 بازای کبی روی تو ای شمع لافرو
 دی می شد گفت صناعه بجا آرد
 تیمار غریبان سبب کز جمیلست
 چون چشم تو دل می برد از گوشه نشینان
 گریه برغان مرشد باشد چه تفاوت
 گفتن بر خورشید که من چشمم نورم
 عاشق چه کند که نخورد تیر ملامت
 در صومعه زاهد و در خلوت عابد
 کس نیست که افتاده آن زلف و نمایت
 روی تو مگر آنکه لطف آیدست
 زاهد و دهم تو نبه روی تو زهی روی
 زگرش طلبد شیوه چشم تو زهی چشم
 از بهر خدا زلف میارای که مارا
 بازای کبی روی تو ای شمع لافرو
 دی می شد گفت صناعه بجا آرد
 تیمار غریبان سبب کز جمیلست
 چون چشم تو دل می برد از گوشه نشینان
 گریه برغان مرشد باشد چه تفاوت
 گفتن بر خورشید که من چشمم نورم
 عاشق چه کند که نخورد تیر ملامت
 در صومعه زاهد و در خلوت عابد

ای چنگ برده خون دل حاقظ
 فکر مگر از غرضت قرآن خدا نیست

در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش

چون تو درآمدی بی کار و گرفت	هر شتر و قند که برده خور حسن میفرودخت
کوته نظر بین که سخن مختصر گرفت	زین قصه مهفت گنبد افلاک صدا

حافظ تو این دعا که آموختی که یار
 تعویذ کرد و شعر ترا و بر گرفت

فراق یار نه آن میکند که بتوان گفت	شنیده ام سخن خوش که پیر یغان گفت
گناهیست که از روزگار هر جان گفت	حدیث هول قیامت که گفت اعظم
که هر چه گفت برید صبا پریشان گفت	نشان یار سفر کرده از که پرسم باز
بترک صحبت یارانم دلچسبان گفت	فغان که آن مه نامهربان دشمن دوست
که تخم خوشدلی از نیت بهقان گفت	نغم کهن می سالخورده دفع کنند
که دل مرد تو خور کرد و ترک دمان گفت	مردن مقام رضا بعد ازین و شکر قریب
که این سخن مبشیل باد سلیمان گفت	گره شب و مزین گرچه بر مراد وزد
قبول کرد سخن بر سخن که جانان گفت	مزن چون و چرا دم که بنده مقبل
ترا که گفت که این آستان گفت	بعثت که سپهرت دهر راه مرو
بسی حدیث غفور و رحیم و رحمن گفت	بیار باوه بخور زانکه پیر میکده دوش
چون گفته ام آن کس گفت بهتان گفت	که گفت حافظ از اندیشه تو آمد باز

حافظ تو این دعا که آموختی که یار
 تعویذ کرد و شعر ترا و بر گرفت
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش

در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش
 در روزی که من به نزدش رفتم
 ای من مشغول باش

[illegible]

<p> و در مار نمیت درمان الغیاث دین و دل برود و قصد جان کنند در بهای بوسه جانی طلب خون ما خوردند این کافران و آدم مسکینان بده ای و زو سل </p>	<p> هجر مار نمیت پایان الغیاث الغیاث از جور خو بان الغیاث میکنند این ولستان الغیاث ای مسلمانان چه درمان الغیاث از شب یلدا ی هجران الغیاث </p>
--	---

بهشت آخرت
 عیش نقد مبارک
 کند آهسته آهسته
 خواب در سر و خیال آتش کز
 خاک آلوده
 گردان پس عمارت دل و کمال
 بخت آمل و آرزای کین با بقا
 باز بگرد آید و آمل
 فانی آهسته آهسته
 و صحرای دل
 و صحرای دل
 این راه بر این
 هفت کس و دو گوی چو رفت
 که در روز اول
 این جهان و ملک و دولت
 بسبب اعمال زنده اند
 نمی پند خندان
 کاین اندر پند
 می نوشت در سبوی
 در آن نوشته
 چون این امر
 می آید

صمیمیندواندازد و اصل مراد از آن دوست دیرامرشد کامل ۱۲

کتابخانه ایران باستان
داده مسکونان به
ای روز
وزارت معارف و اوقاف
و امور اسلامی
مستنداً از وقت
روز جمعه ششم فروردین
شماره ۱۰۰
از ان سیدوارا

کافی چیم و قالے
بل شین
محمود استخوان
بیکار شایع
ای مشرق
گر خورشید نو
خون غافل
نخوت بیا
ست ما را قبل
فانی گل افند
آبادی

۷۷
 بیا تو شوق
 غزل جان
 سرمد و قضا
 نوحه از غریب
 تو خون عاشق
 دامن عشق
 تپش بی بیکه
 در آنجا بیکه
 بیاد تو دهم
 حافظ از روی

بچ آب حیات تو هست قوت روح ز چنگ لاف کند کسی نیافت خلاص بیا که خون دل خوشتن بجل کردم بدو لعل لبش بوسه بصد بکس صلاح و توبه و تقوی ز ما مجزا هد پیاله حسیت که بریاد تو کشیم مدام	وجود خالی ما را از دست قوت روح نازکمانچه ابرو و تیر سمره بخاج اگر بزم ب تو خون عشق است مبلج نیافت کام دل سن از و بصلح ز رند و عشق و مجنون کسی نجست صلاح و نون شراب شرابا که لذت لا قد آخ
--	---

دعای جان تو و در زبان حافظ با	مدام تا که بود گردش مسا و صبح
-------------------------------	-------------------------------

باین بلال محرم بخواه ساغر آخ عزیز در زمان وصال را کاند م نزع بر سر و نیای و کن کسی نکند دلا تو فارغی از کار خویش دی ترسم بیا ربا ده که روزش نخیر خواهد بود که امطاعت شایسته مد از من است زمانه شجاع است و در حکمت شرع	که ماه من مان ست سال صلاح و صبح مقابل شقب است روز هفتقاج به آشته برای لور دیده گوی فلاح که کس درت نکشاید چو گم کنی هفتقاج هر آنکه جام صبوش نه چرخ صبح که رنگ صبح ندانم ز فائق الا صبح براحت ای دل جان کنش مسا و صبح
---	---

۷۸
 نوشیدن این شراب چون سال
 نوزاد هر سال
 پس بگوید که چون این ماه
 ماه اسن و امان است پس سال
 سال صلح و صلاح پس سال
 شراب بیا و عیش کن
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰

۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰

باید در روز اول
 بفرستد و در روز دوم
 بفرستد و در روز سوم
 بفرستد و در روز چهارم
 بفرستد و در روز پنجم
 بفرستد و در روز ششم
 بفرستد و در روز هفتم
 بفرستد و در روز هشتم
 بفرستد و در روز نهم
 بفرستد و در روز دهم
 بفرستد و در روز یازدهم
 بفرستد و در روز پانزدهم
 بفرستد و در روز بیستم

بوی صبح چو حافظ شب بر روز آور
 که بشکند گل عیشت شعله مصلح

دل من در هوای روی فرخ	بود آشفته همچون موای فرخ
بجز هندی زلفش هیچکس نیست	که بر خورده ارشد از روی فرخ
سیاه نیک بخت است آنکه دلم	بود همراز و همزانوی فرخ
شود چون بید لرزان سرو آزاد	اگر بیدند قد و بجوی فرخ
بدستاقی شراب ارغوانی	بیاد نرس جادوی فرخ
و تا شد قائم همچون کمانی	ز غم پیوسته چون ابروی فرخ
نیم مشک تا تازی خجسل کرد	شیمیم موای عنبر روی فرخ
اگر میل دل هر کس بجای نیست	بود میل دل من سوای فرخ

غلام خاطر آیم که باشد
 چو حافظ چاکر هندوی فرخ

ابر آذاری بر آمد باد نوری وزیر	دوری بخوابم و طرب که میگوید سیر
شاهدان در جلوه سن شرمسار کیام	ای فلک این شرمساری کی باید کشد
تخط جو دست آبروی خودی باید فروخت	باده گل ز بهای خرده می باید خرید

باید در روز اول
 بفرستد و در روز دوم
 بفرستد و در روز سوم
 بفرستد و در روز چهارم
 بفرستد و در روز پنجم
 بفرستد و در روز ششم
 بفرستد و در روز هفتم
 بفرستد و در روز هشتم
 بفرستد و در روز نهم
 بفرستد و در روز دهم
 بفرستد و در روز یازدهم
 بفرستد و در روز پانزدهم
 بفرستد و در روز بیستم

باید در روز اول
 بفرستد و در روز دوم
 بفرستد و در روز سوم
 بفرستد و در روز چهارم
 بفرستد و در روز پنجم
 بفرستد و در روز ششم
 بفرستد و در روز هفتم
 بفرستد و در روز هشتم
 بفرستد و در روز نهم
 بفرستد و در روز دهم
 بفرستد و در روز یازدهم
 بفرستد و در روز پانزدهم
 بفرستد و در روز بیستم

غالباً خواهد شد و از دولت هم کاریکه دوش
بابی و صد هزاران خنده گل آمد باغ
دانی اگر چاک شد در عالم رندی چپاک
این طوائف که لب لعل تو من گفتم که گفت
عدل سلطان گر نیز حال مظلومان عشق

من همیکدم دعا و سجده آمین می نمید
از کرمی گویند از گوشه بی شنید
جامه در نیکنامی نیز می باید دید
وان تطاول کنز لطف من دیدم که دید
گوشه گیران از آسایش طمع باید برید

تیر عاشق کشندم بر دل حافظ که زد
این قدر دلم که از شعر ترش خواب چکید

اگر آن طائر قدسی ز درم باز آید
ای مستحق ^{۱۲} ^{۱۱} امید بدان شکوچ باران که مگر
گر نشارت دم یا گرامی نه کنم
آنکه تاج سمرخاک کفپایش بود
کوس نو دولت از بام سعادت بزم
نواهم اندر عقش ^{۱۳} ^{۱۴} فست چو یاران عزیز
ناش غلغل چگست و فکرو خواب صبح
آرزو مند بخ شاه چو ما هم حافظ

عمر یکدشتمه پیرانه سرم باز آید
برق دولت که برفت از نظرم باز آید
جوهر جان بچسبم کار و گرم باز آید
از خداست طلبم تا بسرم باز آید
گربینم که می نوسفرم باز آید
شخصم را باز نیاید خیرم باز آید
در نه گربش نو داده محرم باز آید
همتی تا بسلاست ز درم باز آید

مع علی +
 ۱۵۱ ای از انک
 خودش باران است
 امید آن دارم که از ما
 حالت یکدیگر فریاد است
 باز آید بیخیز از راه و
 زاری معشوق خود را
 باز خود تشویش گردانم
 برق دولت برناست
 ۱۵۲ شک گفته ۱۲
 ای از غلامی که
 محبوب مطلوب من
 ۱۵۳
 بودی که باز آید ۱۲
 ۱۵۴ مثل عقیق معشوق
 خوارم فتنه ساز
 او را بخوارم کند
 ۱۵۵ بخت یافته ازین ملک
 البته خواهد آمد ای فریاد
 ۱۵۶ ناله جان واد ۱۲

این است که
استاد را رسیدن آه
خواب عین
چنگ کن
لیکن خلل
من باز آید
بند و برون
والدی مرا
این آه و
مشتوق اگر

ای محبوب ای دلبر
مهرشده دلی و فراق
نیکو کار تو یار
بدری دل و جان
شعاع مع النیلا
ای کاروان کعبه
دروازای و طاعت
بشد و صفت خدا
مهر و دل
مردی و محبت

وفاقی و مشی است
مقام است که در
نقد و ادوات که
من به هر وسیله
حق یعنی اینکه چشم
که خود رفت
آن یک حیات بود
از سبک است زیرا که
بیان است

۶۴
 مشق مشتاق
 خنده توام با س
 غایب که رستم و زنا
 مولی تو من غای
 در آنجا کبار
 شکر خنده اندکی
 بسته تو خدا را خرد
 کین که زار و زاری
 هیچ روز نیست
 ای دیوانه

دیده چای نشود
 طبعی را طاعت نیست که براف
 طاعت تو کند دم زدن نیست
 جوی کردن لا بران
 آن شخص از دل بر داشتی من
 که گاه خود را گرفتار خواب
 نشد
 ای دیوانه
 گشت مشق طاعت نهان
 بدوی اندک نام پند کردن
 از تشنگی کردن
 دیوانه
 کرم مشق طاعت نهان
 هیچ چشم سگوت خون
 در کرم سگوت
 غار زخم خنده با خدا
 یک تنم
 گوی که
 کسان او را می آید
 کرم کردی خدا بود
 غایب خاکست
 زبانه کبریا
 زین سبب زان
 و سبب کبریا
 کشته ای بر دست
 خیال روی تو
 من چرخ نشود
 غایب ای سبب
 زبانه کبریا

هشتم پرنیک حافظ کس آبنگار
 کان طره شبرنگ او بسیار سکاری

ای پسته تو خنده زده بر دهان قند جای که یار باش شکر خنده دم زنده تو ای که بر نخیزد از دیمه روز و شب که طره ی نمائی و که طعنه میریزد طبعی ز قامت تو نیارد که دم زنده بر آتش شعله حال من آگاه کی شود بازار شوق گرم شدن شمع رخ گدازد	شستام از برای خدا یک شکر بخند ای پسته کیستی تو خدا را اگر بخند دل در هوا ای صحبت و کسان میند نیستیم معفت مردم خود پسند زین قصه بگذرم که سخن میشود بلند آن که دل نگشت گرفتار این کند آماج خود بر آتش رویش کنم پسند
--	---

حافظ تو ترک غمزه خوبان نمیکند
 دانی کجاست جایی تو خوارم نمیند

اگر ز کوی تو بوی من رسا نماید اگر چه گرد بر آید ز من تو تاب روی من ای نور دیده درستی خیال وی توام دیده میکند پر خون	بمرده جان جهان را بباد خواهم دم خبری از من خاکی بدینست منتاد و گر جهان در شادی بوی من کشاد هوای زلفت توام عمر مسید هر باد
--	--

زبانه کبریا
 زین سبب زان
 و سبب کبریا
 کشته ای بر دست
 خیال روی تو
 من چرخ نشود
 غایب ای سبب
 زبانه کبریا

کمال آید از عجب عشق تو
 هستی تو کوشش مالک و رفیق
 عشق تو از انجا که بگریز
 بدو عجب عشق بی نظیر
 دشواری شل شادماند
 بیایستی اگر که از دل
 چهل انبیا و عیسی و شیخ
 شهر در گشتان را دیدی
 با دوستان از سحر و جادو
 به چنان و فریاد و استغاثه
 دیدی

کتابخانه عمومی
مجلس شورای اسلامی
تهران

[illegible][illegible]

[illegible]

لحظه اندک این غول در نیست نوشت
سوی خال و شکوید که بیایید و فرج آن
از رخ ابرو انداخته و فرج آن
بشارت نماید در سینه است ۱۳
ای سحر و جادوئی نماید ۱۴
دل درش ایستد ۱۵
این وقت نیست خوانند
بوزیر آن است ۱۶
در سینه است ۱۷
عزیز و حضرت ایستد ۱۸
دایم از مدح است ۱۹
عکس خوانند ۲۰
مدح مانتخ و طفر جمل کرده ۲۱
بوی جز که از قهر چاه برآمده بود ۲۲
معدن بضم بی که برای ۲۳
معدن را حق برگزیده فاسی ۲۴
معدن از صوفی مراد صوفی ۲۵
ای صبا ۲۶
بکار است ۲۷
معدن بگویند که ۲۸
ای غایب غافل مشویش را ۲۹
زیر که حافظ که بارگاه قبول پیده ۳۰
از در و نیم شب در صبحگاه رسید ۳۱
شان خوش و دل که طوفانی بود ۳۲
تج و تاب داشت ۳۳
مراد از معشوق تحقیقت یعنی ۳۴
دل بن خزن اسرار بود در سر ۳۵
ای ارباب هر توان کرد پس ۳۶
این خیال که بسا اتم که صلی ۳۷
خود را هر که مانند و یکد ۳۸
فشار و از بار نیست ۳۹
ادرا در لسان داد تا از ۴۰
در لحن تو نام ۴۱
ای دل شکسته بدگاه ۴۲
نواخته ام چو که طیب که ۴۳
عبادت از یاد می ۴۴
ست نشان میباید ۴۵
بلفظ تو داده ۴۶
نواخته ام چو که ۴۷
دست و دست داده ۴۸
دلی که یعنی ۴۹
داده ام ۵۰

بیای که زایت منصوباد شاه رسید جمال بخت نه روی ظفر نقاب ندخت پس هر دو رخسار کنون نه که ماه آمد ز قاطعان طریق آن زمان شوند این عزیز مصر بر عزم برادران غمور کجاست صوفی و جمال چشم مشکمل صبا بگو که چهار بر سر درین غم عشق ز شوق وی قیاسان این اسیر فراق	نوید فتح و بشارت بهر ماه رسید کمال عدل بفریاد او نخواه رسید جهان بکامل اکنون سکه شاه رسید تو فلان دل دانش که مرزاه رسید ز قهر چاه برآمد باوج ماه رسید بگو بسوز که مهدی دین پناه رسید ز آتش دل سوزان برق آه رسید همان سید که ز آتش برگ کاه رسید
--	---

مرو نجواب که حافظ بارگاه قبول زور و نیم شب درس صبحگاه رسید

بنفشه و گل گفت و خوش نشانی داد دل که مخزن اسرار بود دست قضا شکسته در بدگاهت آمدم که طیب برو معالجه بخور کن ای نصیحت گوی تشنه است و شش و باو خاطر خوش	که تاب من جهان طره فلانی داد درش بیهوش و کلید شن لستانی داد بومیانی لطف تو ام نشانی داد شراب شاد و ساقی کرز یانی داد که دست او و دشمن او تا توانی داد
--	---

فشار و از بار نیست ۳۹
ادرا در لسان داد تا از ۴۰
در لحن تو نام ۴۱
ای دل شکسته بدگاه ۴۲
نواخته ام چو که طیب که ۴۳
عبادت از یاد می ۴۴
ست نشان میباید ۴۵
بلفظ تو داده ۴۶
نواخته ام چو که ۴۷
دست و دست داده ۴۸
دلی که یعنی ۴۹
داده ام ۵۰

سے قاصد
مبادوشتن
را خبر داد کہ
وزیر وقت و
نہ باخام رسید
و اندر وقت
شادی کیا
س پیرین فرید
کیا جب
دورہ دست
بکھلا

۱۰۲
 فیضی صبا کجا
 است بخت گیسوی یار
 باد و دامن این جان فغان گشته
 کوه نشین گل یار
 خورشید و ماه و ستاره
 در این عالم گشته
 خورشید و ماه و ستاره
 در این عالم گشته
 خورشید و ماه و ستاره
 در این عالم گشته

چو باد غم سر کوی یار خواهم کرد هر کوی که اندوخته زدمش و دین بهرزه بی بی و معشوق عمر میگذرد صبا کجا است که این جان خون گریخته چو شمع صبحدم شعله زهره روشن بیا چشم تو خود را خرابی هم ساخت	نفن بوی خوش مشکباز خواهم کرد تار خاک ره آن نگار خواهم کرد بطلانم بس از امر ز کار خواهم کرد فدای بخت گیسوی یار خواهم کرد که عمر در این کار و باز خواهم کرد بنای عهد قدیم استوار خواهم کرد
---	---

نفاق مرق نخبه صفای دل حافظ
 طریق زندی عشق خندان خواهم کرد

چستی ست ندانم که رو با آورد دلا چو غنچه شکایت ز بخت بسته کن رسیدن گل و نسیم خیر و خوبی باد علل ضعف دل اگر شمه رسیت صبا بخو شجری بهر سیلیمان است چه راه میزند او طرب مقام شناس تو نیز باده بچنگ آرد راه صحرای گریه	که بود ساقی دامن باده از کجا آورد که با و صبح نسیم گره کشا آورد بنفشه شاد و خوشامد من صفا آورد بر آس که طبیب آمد و دوا آورد که مرده طرب از گلشن سبا آورد که در میان غزل قول آشنا آورد که مرغ نغمه سر ساز خوش نوا آورد
---	---

زوایا
 جان سار آرد و دست ای در امل
 شمع است که ساقی بود دامن باده
 کجا تو تابانی کنی که این عالم
 شکایت بخت بسته کن از این عالم
 گوشت که در آرزو تو خنده افتاد
 که صبا بخو شجری بهر سیلیمان
 زبانه که مرده طرب از گلشن سبا
 مشتاق آورد که در میان غزل
 سوز که بوی جان طرب عالم
 بر لبه قهر منی بچنگ آرد
 شناس چه راه میزند او طرب مقام
 عاتقان غزل بخت گیسوی یار

خورشید و ماه و ستاره
 در این عالم گشته
 خورشید و ماه و ستاره
 در این عالم گشته
 خورشید و ماه و ستاره
 در این عالم گشته

عشق مجید را به دست که در سینه نشانی
خود را بنده دارد از سر نشانی

بر در ۱۳
چراغی که جان نریز
را به دل کرده ایست
خدا بختی تو این قدر
مقدور داده است در
نخستین کفایت
شمار می شود
آن راه به کار او
میرسد گاهی شود
بیام

نام این اثر بیست و پنج بیت
 و در این پنج بیت
 کشته اند تا راند
 نام خدا و بجا و بیان
 مایع بی مکیب
 بین آن است نخل
 و در خانه از زینت
 مایه نخلی
 ای سلطان عالم
 اگر چه بین چاکر
 و در این پنج بیت
 کشته اند تا راند
 نام خدا و بجا و بیان
 مایع بی مکیب
 بین آن است نخل
 و در خانه از زینت
 مایه نخلی
 ای سلطان عالم
 اگر چه بین چاکر

بنام ایزد بت سیمین تنم هست	که در تخت ناله آزر نباشد
من از جان بنده سلطان اوسیم	اگر چه یادش از چاکر نباشد
بتلج عالم آرایش که خورشید	چنین زربنده افسر نباشد

کسی گیر و خطا در نظم حلقه	
که هیچش لطف در گوته نباشد	

خستگان اچو طلب باشد قوت نبود	گر تو بیدار کنی شرط قوت نبود
ما بجا از تو ندیدیم و تو هم نپسندی ز خود	انچه در مذهل باب قوت نبود
تا که افسون نکند جادوی چشم تو دم	نور در سوختن شمع محبت نبود
چون چنین نیک سر رشته خود بخیرم	آن مبادا که مددکاری فرصت نبود
هر که آینه صافی نشد از رنگ مو	و دیده اش قابل خساره حکمت نبود
خیره آن دیده که آتش نبرد گر عشق	تیره آن دل که در نور مودت نبود
چون طهارت نبود که به بتجایکیت	نبود خیر در انخانه که عصمت نبود
دولت از مرغ های یون طلب سایه او	ز آنکه بازلغ و فرغ شهر دولت نبود
کرد و خواهم از پیرمغان عیب کن	شیخ ما گفت که در صومعه محبت نبود

حافظا علم و ادب که در مجلس شاه	هرگز نیست ادب این صحبت نبود
--------------------------------	-----------------------------

مسل و زارند و طلسم و جادو سحرانی و ذات
 و در این پنج بیت
 کشته اند تا راند
 نام خدا و بجا و بیان
 مایع بی مکیب
 بین آن است نخل
 و در خانه از زینت
 مایه نخلی
 ای سلطان عالم
 اگر چه بین چاکر
 و در این پنج بیت
 کشته اند تا راند
 نام خدا و بجا و بیان
 مایع بی مکیب
 بین آن است نخل
 و در خانه از زینت
 مایه نخلی
 ای سلطان عالم
 اگر چه بین چاکر

کامل ۱۲
 اهل اقبال و طهارت
 است نیت ۱۱
 بیم گفته است که در موهو
 معاف نیت ۱۰
 و در این پنج بیت
 کشته اند تا راند
 نام خدا و بجا و بیان
 مایع بی مکیب
 بین آن است نخل
 و در خانه از زینت
 مایه نخلی
 ای سلطان عالم
 اگر چه بین چاکر

دل مشوق و سلسلک غار
 قطره باران
 عشق روی
 عشق روی
 دهر کس که دید
 چشم را دید
 که عالم در دست
 و به تن من که کرد
 می کند چو سبزه
 بخت ای

یاد حریف شهر و رنق سفر نکند	دلبر رفت دل شدگان را خبر نکرد
یا او بشا به راه حقیقت گذر نکرد	یا بخت من طریق محبت فرو گذر نکرد ^{ماحقان}
او خود گذر بمن چو سیم سحر نکرد	من ایستاده کنش جان فدا چو شمع
در سنگ خاره قطره باران اثر نکرد	گفتم مگر بگیرد دلش مهربان کنم
کاری که کرد دیده من بے نظر نکرد	هر کس که دید روی تو بوسه چشم من
خر مهره بچکس چو قرین گهر نکرد	در تحیر تم که بهر چه شد هدم رقیب

کلمات بان بریده حافظ در خمین
 با کس نگفت از تو تا ترک سر نکرد

دل از من برد و روان من نهان کرد	خدا را با که این بازی توان کرد
شب تنهائیم در قصد جان بود	خیالش لطفهای بیکران کرد
چرا چون لاله خونین دل نباشم	که با من بگرسم او سرگران کرد
صبا گر چاره داری وقت وقت	که در دشتیاقم قصد جان کرد
بانشان سوخت چو شمع که بر من	صراحی گریه و بر ربط فغان کرد
میان مهربانان کی توان گفت	که یار من چنین گفت و چنان کرد
عذاب جان حافظ آن نکردی	که تیر چشم آن ابرو کمان کرد

دلبر رفت دل شدگان را خبر نکرد
 یا بخت من طریق محبت فرو گذر نکرد
 من ایستاده کنش جان فدا چو شمع
 گفتم مگر بگیرد دلش مهربان کنم
 هر کس که دید روی تو بوسه چشم من
 در تحیر تم که بهر چه شد هدم رقیب
 کلمات بان بریده حافظ در خمین
 با کس نگفت از تو تا ترک سر نکرد
 دل از من برد و روان من نهان کرد
 خدا را با که این بازی توان کرد
 خیالش لطفهای بیکران کرد
 که با من بگرسم او سرگران کرد
 که در دشتیاقم قصد جان کرد
 صراحی گریه و بر ربط فغان کرد
 که یار من چنین گفت و چنان کرد
 عذاب جان حافظ آن نکردی
 که تیر چشم آن ابرو کمان کرد

دل مشوق و سلسلک غار
 قطره باران
 عشق روی
 عشق روی
 دهر کس که دید
 چشم را دید
 که عالم در دست
 و به تن من که کرد
 می کند چو سبزه
 بخت ای

عزت جام جهان / زینبیدین / از دوا عالم پیوسته / برگزیده و مجال / مکتب طبع / مزار رفعت / یعنی چون تورو / زیارت کاروان / دهنای اگرکانت

دلا بسوز که سوز تو کار با بکند	و عای نیم شب دفع صد بکند
عقاب یار پر پهره عاشق کیش	که یک کرشمه تلانی صد بکند
زلک تا ملکوش حجاب بر گیر	هر آنکه خدمت جام جهان بکند
طبیعت عشق میسایم شوق لیک	چو در در تونه بسند کرا و بکند
تو با خدای خود انداز کار دل خشنوار	که دم اگر نختد مدعی خدا بکند
زنجبخت خفته طولم بود که بیداری	بوقت فاتحه صبح یک بکند
بسوخت حافظ و بوی زلف یازد	
مگر دلالت این دلوش صبا بکند	
ویدی ای دل غم یار و گریه کرد	چون بشد دل یار و فادار چه کرد
آه از آن زگرین جا و که چه باوری است	وای از آن ست بامردم هشیار چه کرد
شکست من نگشفت یافت زبیری	طالع بی شفقت بین که دین کار چه کرد
ساقیا جام میم ده که نگارنده غیب	نیست معلوم که در پرده اسرار چه کرد
آنکه بر نقش زو این دانه میسنائی	کس نه است که در گردش کار چه کرد
برقی از پرده لیل بر خیزد بحر	و ده که با خرمن مجنون دل افکار چه کرد
بر عشق آتش غم دل حافظ زده	یار دیرینه به بینید که بایار چه کرد

دهنای اگرکانت / شوی از کمال افرا / جا بد چون طبع است / او یک / جاو کز است ای از آن / گرس جاو کز و است / چه باز با فضا / چه کار که در دهنای / چشم که در دهنای / ای سبب نام کردار / آنکه اگر که در دهنای / نای که در دهنای / دین که در دهنای / شمع که در دهنای / گانه که در دهنای / حال که در دهنای / قد که در دهنای / جامی که در دهنای / شست که در دهنای / و ساقی که در دهنای

مهرت ای / مکتب طبع / مزار رفعت / یعنی چون تورو / زیارت کاروان / دهنای اگرکانت / شوی از کمال افرا / جا بد چون طبع است / او یک / جاو کز است ای از آن / گرس جاو کز و است / چه باز با فضا / چه کار که در دهنای / چشم که در دهنای / ای سبب نام کردار / آنکه اگر که در دهنای / نای که در دهنای / دین که در دهنای / شمع که در دهنای / گانه که در دهنای / حال که در دهنای / قد که در دهنای / جامی که در دهنای / شست که در دهنای / و ساقی که در دهنای

[illegible]

اگر تیرت که ارواح بر دیوی تمباد
 عقل جان گوهرستی تشار افشانتا
 ز اهدار رندی حافظ کندم چه پاک
 دیو بگریز از ان قوم که توان خوانند
 دوش وقت سحر غصه نجاتم داد
 یخ و دارش شعله بر تو ذاتم کردم
 چه تبارک سحر بود و چه فرخنده
 چون من از عشق ترش بخود و حیران گشتم
 من اگر گشتم رو گشتم و خوشدن عجب
 بعد ازین روی من آینه حسن نگار
 بافتن آن وز من مژده این دولت داد
 این همه قند و شک که بجنم می یزد
 کیسیا کیست عجب بندگی پیرنغان
 بحیات ابد آن روز رسانید مرا
 عاشق آن دم که بلام سر زلف تو فتد
 شکر شکر بشکرانه بیفتان ای دل
 و ندران ظلمت است اسبیا تم داد
 باده از جام تحب اصفیایم داد
 آن شب که این تازه براتم داد
 خبر از واقعه لالت و مناساتم داد
 مستحق بودم و اینها بزرگاتم داد
 که در انجا خبر از جملوه ذاتم داد
 که نیاز از غمت صبر و شباتم داد
 هر صبریت که از ان شلخ نباتم داد
 خاک گوشت و چنیدن در جاتم داد
 خط آزادی که احسن باتم داد
 گفت که ز بند غم و غصه نجاتم داد
 که نگار خوش شیرین حرکاتم داد

[illegible]

دوستی که گاه
 خنجر که تخلص در دوزخ
 توئی شرافت و شرف و یار و یار
 ای عشق خوش باش
 چون آرزوی کافور نشو
 که لعلی فلک نشو
 شود حاصل تو از عشق و از غم
 و سرودن از زلفین
 آن بزم آه و ناله
 کله یعنی می شمع
 تو درین غل غل
 نوشت مال و شمع
 کرنا این قماربازی
 طاعت نموده
 ماضی و بوی

انوشته کلامی اسلامی نفرستاد
 پیک کے نزدانید و پیامی نفرستاد
 آہوڑوشی کبک خرامی نفرستاد
 از ان طرہ چن سلسلہ امی نفرستاد
 دانست کہ مخموم و جامی نفرستاد
 ہیمچم خبر از نیچ مقامی نفرستاد

لا فطام و بانش در خوست بنیاد
اگر شاه بیایم بصلوات و نفرتاد

دست پیوسته فروش کند و کشتن خیر باد
گفتم بادی سید هم باده نام و رنگ
شود و زبانیان مایه چو خواهد شدن رتو
بیمار گل نباشد بی نیش نوش هم
پیر کن باده جام و ماد و مگوش نوش
در آرزوی آنکه رسد دل به حتی
بادت بدست باشد اگر دل نمی هیچ

گفتا شراب نوش و غم دل ببرد
گفتا قبول کن سخن و هر چه بادا
از بر این محال غمگین مباش و شاد
تا بر حسیست وضع جان نخبین فاد
بشنو از و حکایت حبشید و کیقاو
جان در دین سینه غم عشق او تهاو
در معرض که تخت سلیمان و بباد

[illegible][illegible]

حافظ گرت نیند حکیمان ملالت

گویند قصه که عمرت دراز باد

دوش در حلقه ناقصه گیسوی تو بود
دل که از تاو کثرگان تو خوش گشت
هم عفا شد ز صبا کز تو پیا می آورد
عالم از شور و فر عشق خبر هیچ نداشت
من گشته هم از اهل سلامت بودم
بکشاید قبا تا بکشايد دل من

بوغای تو که بر تربت حافظ بگذرا

الکرجهان ميشد و در آرزوی وی می بود

در ازل پر تو حنت ز تجلی آدم در
 جلوه گر و خوش دید ملک عشق شد
 مدعی خواست که آید تاجشاکه را ز
 عقل میخواست که از آن شعله چراغ فروز
 جان علی موسی چاه زرخندان تو داشت

[illegible][illegible]

دیگران قرعه نیست برایش زدن	دل غم دیده مباد که هم بر غم زد
نظری کرد که بیند جهان صورتش	خیب در آب و گل مرزعه آدم زد
حافظ آن و زطر بنا عشق شود	
که قلم بر سر سباب دل خرم زد	
دوش می آمد و خساره برافروخته بود	تا کجا باز دل غم زده نخست بود
هم عاشق گشتی و شیوه شهر آشوبی	جامه بود که قامت او نخست بود
کفر و فتنه دین میزد و آن سنگین دل	در ریش مشعله از چهره برافروخته بود
دل بسی غم بگفت آورد ولی و تخته	الله که تلف کرد و که انداخته بود
یار مفروش نیا که بسی سود کرد	آه که یوسف بزنا مشرف و نخست بود
جان عشاق سپند رخ خود نیست	و آتش چهره برین کار برافروخته بود
گرچه میگفت که زارت بکشم میدیم	که نهانش نظری بمن نخست بود
گفت و خوش گفت بوخره بسو جان	
یار باین قلب شناسی که آموخته بود	
دوش آگهی یار سفر کرده داد باد	من نیز دل بباد دهم هر چه باد باد
در حین طره تو دل بنی حفاظ من	هرگز نگفت مسکن مالوف یا دباد

[illegible][illegible]

دل خوش شدم بیاد تو هرگز نگذردن
 لطف کلاه شاهیت آمد بجا طم
 کارم بدان رسید که همراه خنم
 از دست رفته بود وجود ضعیف من
 امروز قدر پند عزیزان شناختم
 تبارخ بحیث ماشب دیدار و شنبه

بنده قباغی غنچه گل می کشا و باد
 آنجا که تاج بر سر گرسنها و باد
 بهر شام برق لامع و سپهر باد و باد
 صبحم به بوی وصل تو جان باز و باد
 یارب وان صبح ما از تو شاد و باد
 عهد شباب و صحبت احباب باد و باد

حافظ نادیک تو کاست آورد
 جانها فدای مردم نیکو نهاد و باد

در آن هوا که خیز برق اندر طلب شب
 مرغیکه با غم دل شد لغتیش حاصل
 در کارخانه عشق از کفر ناگزیرست
 در کیش جانفروشان فضل و هنر خرید
 در محلی که خورشید اندر شمار ذره است
 می خور که عمر سرگرد در جهان تو افت
 حافظ و سال جانان چون شکر

اگر ز غریبی بسوز و چندین عجب شب
 بر شاخار عمرش برگ طرب شب
 آتش کرا بسوزد گر بولسب شب
 اینجا نسب بگنجد اینجا حب شب
 خود را بزرگ دیدن شرط ادب شب
 خرابه بهشتی به پیش سبب شب
 روز شود که با او پیوندد شب

[illegible]

ز هر درمید هم بندش لیکن برنمیگیرد
نقشی در خیال از این خوشتر نمیگیرد
عجب گراش از این رون در دق نمیگیرد
که غیر از رستی نقشی درین جوهر نمیگیرد
زبان آتشینم هست اما در نمیگیرد
برو کاین و غلابی معنی مراد بر نمیگیرد
لش بس تنگست بنیم چراغ نمیگیرد
که کس آهوی جوشی از این خوشتر نمیگیرد
چه سود فسونگری ای دل که در نمیگیرد
در دیگر نمیداند زده دیگر نمیگیرد
که این دل ریائی را بجای بر نمیگیرد

تعبیر رفت و کار بدولت حواله بود
تعبیر مابست شراب و دو ساله بود

۱- کلام که یکبار در روز
 ۲- کلام که یکبار در روز
 ۳- کلام که یکبار در روز
 ۴- کلام که یکبار در روز
 ۵- کلام که یکبار در روز
 ۶- کلام که یکبار در روز
 ۷- کلام که یکبار در روز
 ۸- کلام که یکبار در روز
 ۹- کلام که یکبار در روز
 ۱۰- کلام که یکبار در روز

[illegible]

بنی افتد ۱۲
 و الاطراف سر که در جان لایق بود
 در میان آتش افکند یعنی چون نیم
 شمع و زهره و لاله گنجست درین میان
 آتش افکند و بی تاب شد و در آتش
 این بیت شعر قطع قلند شد یعنی
 آن شاه قندهار که پیش او برادر بود
 خدایه گریخته و کشته از زور بود
 و فرار از یغی بپا کرد و راه یافت یعنی
 آفتاب رسول خطاب است آن شاه
 دیگر که اصفهانی است گفته است آن شاه
 قندهار را دیدم شورش خاندان
 که بهر شاه است بر سر
 ایران مغنی

دیدم که شعر لکدش حافظ ببحر شاه
هر بیت از آن مغینه باز صد ساله بود

دی باغم بسروون جهان کیسرنی از تو
بلوئی می فردا نشن بجای میگیر
شکوه تاج سلطانی که بیم جان و دست
رقیم تر نشا کرد کز این باب بر تباب
ز لاک بکه روی خود ز شاقان سپوخته

ای بفروش دلچ ما کزین سترنی اندر
زهی سجاده تقوی که یکساغنی از تو
کلاه لکدش ست ما بر سر نی از تو
چا افتاد این پیر مار که خاک نمی از تو
که سودای جهان داری غم لشکری از تو

از کجایان است خاتم طاهر که در دارا در دستش میگیرد

[illegible]

دل منجی که از ارم
دشمن را در آید
بازار که از ارم
چرا که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را

<p>بشو این نقش و رنگی که در بازار گیرگی ویار و یار مردم را مقید میکنند بلسان می نمود اول غم و یابوی برونج قناعت چنین عافیت نشین</p>	<p>بنمتهای گوناگون می آهرنی از د چای پارس کاین مجتبهان کسیرنی از د غلط گفتیم که هر چوین بصد گوهرنی از د که یک دم تنگدل دن خرو برنی از د</p>
<p>چو حافظ و قناعت ش از دنیا می روین که یکجاست منت و نان بصد من نمی از د</p>	
<p>دوستان در خزر ز تو به مستوی آمد از پرده مجلس غرقش پاک کنند مژده گانی بده اول دگر مطر عشق جای آنش که در عقد و صلاش گیرند نه بهفت آبه نگش بصل آتش زود غنچه گلین صولم ز پیشش بشکفت</p>	<p>شد بر محاسب کار بدستوری کرد تا گویند حریفان که چر ادوری کرد را هستانه زد و چاره مخوری کرد و خزر ز که بجم این همه مستوری کرد انچه با خرقه زاهدی انگوری کرد منغ خوشخوان طربان گل سوی کرد</p>
<p>حافظ افتادگی از دست نه آنکه حسود عرض مال و دین در مغروری کرد</p>	<p>بجان باج</p>
<p>درخت دوستی نشان که کام دل بار آرد</p>	<p>نهال دشمنی بر کن که رنج بیشتر آرد</p>

که از آگون در دنیا می از د
موی خوشی می از د
سیکه در دوا با که در دوا با
نجمای و سبب آسمان و سبب
بنشود آید در هر چه در آن
گفتیم که در هر چه در آن
است که بصد من از د
عشق را در آید با بید صال لیان
علوم می شود که بکون علوم کرد
کر از این سخن است
حافظ قناعت افکارین از د
صد من زه زدی با دگر جوی
بار دست که بجم این همه مستوری کرد
عشق ای دوستان شراب خور
حافظ قناعت افکارین از د
موی خوشی می از د
دشمن را در آید
بازار که از ارم
چرا که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را

بازار که از ارم
چرا که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را
دشمن که در دل را

کرا خوشن دل کی باری
ز عشق اویز
اول جو گشت
بروف منزل
دوستی کسی
نوا که از عشق
بختی ای عشق
بهر کس از
تلف نوباد
غصت از
دین است
وین کجای دل

[illegible]

۱۳۲ ساله ای ساقی تو
 دلا دوست تو یزدانی
 بیگانه دانه خوار
 با جامه پیراهن قدیم
 اول و خورشید و ماه
 زان شب که در این
 در غمت و غم
 میست که در این
 انعام است
 زان شب که در این
 دی باغ تمام بهار
 مستعدن آفتاب است درین
 جوی و بزمی که ماه تابان
 چون دین به دولت شد و بخت
 گاهی از افق دوی سحر و کلاه
 انعام است ای از بهر قدی که
 بهر باد و باران که در این
 زان شب که در این
 مستعدن آفتاب است درین
 جوی و بزمی که ماه تابان
 چون دین به دولت شد و بخت
 گاهی از افق دوی سحر و کلاه
 انعام است ای از بهر قدی که
 بهر باد و باران که در این

همه در سایه گیسوی نگار آخر شد	آن پریشانی شبهای دراز غم دل
که بسعی توام اندوه خمار آخر شد	ساقیا عمر دراز و قدح پر می باد
نخوت باد و می شوکت خمار آخر شد	شکر ایزد که با قبال کله گوشه گل
قصه غصه که در دولت یار آخر شد	باورم نیست ز بهر حمدی ایام هنوز
گو بردن آی که کار شب تار آخر شد	صبح امید که بد منتکست پرده غیب
حل این عقد هم از شوی نگار آخر شد	گرچه به شفتگی کار من از زلف تو بود

در شمار از چه نیاورد که حافظ را	شکر کان محنت بی حد و شمار آخر شد
---------------------------------	----------------------------------

از سر پیمان گذشته بر سر پیمان شد	زاده خلوت نشین دوش به میان شد
باز به پیرانه سر عاشق دیوانه شد	شاه عهد شباب آمده بودش بخواب
در پی آن آشنا از همه بیگانه شد	میگوید میگذشت زانین عقل و دین
چهره خندان شمع آفت پوانه شد	آتش رخسار گل خرم لبس نبوت
قطره باران ماگو هر یک دانه شد	گرچه شام و سحر شکر که ضلع انگشت
حلقه او را و ماگر دوش پیمان شد	ز کس ساقی بخواند آیت افسونگری
دوش بیک جبهه می عاقل و فزانه شد	صوفی مجلس که دی جام قهق می شکست

دی باغ تمام بهار
 مستعدن آفتاب است درین
 جوی و بزمی که ماه تابان
 چون دین به دولت شد و بخت
 گاهی از افق دوی سحر و کلاه
 انعام است ای از بهر قدی که
 بهر باد و باران که در این
 زان شب که در این
 مستعدن آفتاب است درین
 جوی و بزمی که ماه تابان
 چون دین به دولت شد و بخت
 گاهی از افق دوی سحر و کلاه
 انعام است ای از بهر قدی که
 بهر باد و باران که در این

با حافظ که فانی بود و عاشق
 زان شب که در این
 در غمت و غم
 میست که در این
 انعام است
 زان شب که در این
 دی باغ تمام بهار
 مستعدن آفتاب است درین
 جوی و بزمی که ماه تابان
 چون دین به دولت شد و بخت
 گاهی از افق دوی سحر و کلاه
 انعام است ای از بهر قدی که
 بهر باد و باران که در این

از دست او خفته بر سر ایستاده
چون فریادش علی مشکینان
بفتخاند و دعا اذو
فکر که هست در دل کیوان
بر آن جلیع

[illegible]

اسباب نامادری
۱۵ ای غایب و نامی
و فتنه و نامی
آن خورشید است
کریم کیانی دارد
از دست اگرست
مخفی می ماند
انجام شده است
۱۶ ای پند
شیر و روغن
غریب است چکن
نخل و روغن
آست زشت
من دارم

177

[illegible][illegible]

۱۱

[illegible]

<p>دراز عشق نشد کن یقین محرم راز با خرابات نشینان ز کرامات ملاف</p>	<p>هر کسے بر حسب فهم گمانے دارد هر سخن جانے و هر نکته مگانے دارد</p>
<p>شراب عیش نہان چیت کار بی نیاد گر ز دل بکشا و ز سپریاد مکن از انقلاب زمانہ عجب مدار که خرج قبح بشرط ادب گیر زانکہ تکیبش کہ اگر هست کہ جمشید و کی بجار قند ز حسرت لب شیرین هنوز می بینم مگر کہ لاله بدانت یو فالے دهر نسید ہند اجازت مرا بسیر بیابا کہ زمانی زمی خراب شویم بنوش بادہ صافی بنا لہ دف و چنگ ز دست اگر نثم جام می مکن عیبر</p>	<p>بدعی گور و نکته بہ حافظ مفروش کلاک مایز زبانے و بیانے دارد</p>
<p>زویم بر صفت ندان و ہر چہ با و باد کہ فکر هیچ مہندس حسنین گرہ نکشاد ازین فسانہ وافسون ہزار دارد یاد ز کاسہ سر جمشید و ہمین ست و قباد کہ وقت ست کہ چون فت تخت جم ہاد کہ لالہ میدد از خاک تربت فرماد کہ تا بزاد و بشد جام می ز کف نہاد نسیم خاک مصلے و آب کنا با مگر رسیم گنجی درین خراب آباد کہ بستہ اند برابر بشم طرب دل شاد کہ پاک تربہ از نیم حریف دست نداد</p>	<p>زویم بر صفت ندان و ہر چہ با و باد کہ فکر هیچ مہندس حسنین گرہ نکشاد ازین فسانہ وافسون ہزار دارد یاد ز کاسہ سر جمشید و ہمین ست و قباد کہ وقت ست کہ چون فت تخت جم ہاد کہ لالہ میدد از خاک تربت فرماد کہ تا بزاد و بشد جام می ز کف نہاد نسیم خاک مصلے و آب کنا با مگر رسیم گنجی درین خراب آباد کہ بستہ اند برابر بشم طرب دل شاد کہ پاک تربہ از نیم حریف دست نداد</p>

۱. خرابی در سیستم تهویه مطبوع
 ۲. خرابی در سیستم گرمایش
 ۳. خرابی در سیستم سرمایش
 ۴. خرابی در سیستم روشنایی
 ۵. خرابی در سیستم صوتی
 ۶. خرابی در سیستم تصویری
 ۷. خرابی در سیستم امنیتی
 ۸. خرابی در سیستم آتش‌نشانی
 ۹. خرابی در سیستم آبیاری
 ۱۰. خرابی در سیستم تصفیه آب

[illegible]

کتابخانه عمومی دانشگاه تهران
کتابخانه مرکزی
کتابخانه تخصصی
کتابخانه خطی
کتابخانه مطبوعاتی
کتابخانه دیجیتال
کتابخانه صوتی
کتابخانه تصویری
کتابخانه مجازی
کتابخانه اینترنتی
کتابخانه الکترونیکی
کتابخانه دیجیتال
کتابخانه صوتی
کتابخانه تصویری
کتابخانه مجازی
کتابخانه اینترنتی
کتابخانه الکترونیکی

زگل مست فزانش کن مردم داریش چشم از آنه داران خط و خالشت گشت گرچه از کبر سخن با من درویش نکرد شاه ترکان سخن مدعیان می شنود پیر ما گفت خطا برستم صنع زفت	خون عاشق بخورد گر بقیع پوشش باد لبم از بوسه با بیان لب پوشش باد جان فدای شکرین پسته خاموشش باد شرمی از مظالم خون سیاوشش باد آفرین بر نظر پاک خطا پوشش باد
--	---

بنگلامی تو مشهور جهان شد حافظا حلقه بندگی زلفت تو در گوشش باد
--

صبا وقت سحر بوی زلف یاری آورد ز رشک تار زلف یار بر باد سحر میداد فروغ ماه میدیدم ز بام قصر روشن عفی الدجین برویش اگر چه نا توانم کرد سر خنجرش جانان طریق لطف و احسان بود سنان شاخ صنوبر از باغ سینه برکنند ز نیم غارت چشمتش دل خونین ها کردم خوش گوشت خوش عادت که آن زلف گه بیند	دل شوریده مار از نو در کار می آورد صبا بهر نافه مشک که از تاتاری آورد که روی از شرم او خورشید دیواری آورد بر حمت هم پایی بر سر بیماری آورد اگر تسبیح میفرمود اگر زناری آورد که هر گل که غمش شکفت محنت باری آورد ولی میر خشت خون ره بینجاری آورد بدر ویدی چنان لبا که خصم اقراری آورد
---	---

از این کتاب
کتابخانه عمومی
کتابخانه مرکزی
کتابخانه تخصصی
کتابخانه خطی
کتابخانه مطبوعاتی
کتابخانه دیجیتال
کتابخانه صوتی
کتابخانه تصویری
کتابخانه مجازی
کتابخانه اینترنتی
کتابخانه الکترونیکی
کتابخانه دیجیتال
کتابخانه صوتی
کتابخانه تصویری
کتابخانه مجازی
کتابخانه اینترنتی
کتابخانه الکترونیکی

14-00000

14-00000

14-00000

14-00000

14-00000

14-00000

مجلس شورای اسلامی

مجلس

من مائة وثمانين

بسم الله الرحمن الرحيم

اسرار و کرم

سید محمد علی

2

کتابخانه

مجلسی طراز کتابخانه

سید محمد علی

مجلس

میں نے اسے دیکھا تھا۔

لا بد من العلم

۱۴۰۲

14-00000

دین شریعت

<p>در خم زلف تو آویخت دل از چاه نرنگ آن شد ای خواج که در صومعه باز من من ز مسجد بخرابات نه خود قدام چگونه کنی دوران ز رود چون پرگا</p>	<p>آه کتیپاه برون آمد و در دام افتاد کار ما با رخ ساقی و لب جام افتاد اینم از روز ازل حاصل فرجام افتاد هر که در دایره گردش اینام افتاد</p>
--	--

در وقت ۱۱ شب تهران
زیاده شود حال بدتر گردد ۱۲
۱۳ ای برنگش برود ۱۴
دستی غشی او در تمام صحنه
دلی سخن خرم را که از کوه زار
ن برنگش برود و در می خنایم
طنینانی در

حسوفیان جمله حرفیند و نظر بازولی
ازین میان حافظ اول سوخته نماید

عشق نشهر سرسبست که از سر شد
عشق تو در وجودم و مهر تو در دم
در ویت در عشق که اندر علاج او
اول منم کی که درین شهر هوشی
ورزانه من سرشک فشانم بزنده
دی در میان زلف بدیم رخ نگا
گفتم که ابتدا کنم از بوسه گفتی
همی دل بیا دلش اگر باده بنوری
چاهها سر زنده که بیا بیا

این از نسیم صفت است
 قیام علی شاه در عقب باشد کردن کار
 نیک نیت است از بدعت دوازده گانه
 نام چیست از بدعت است
 و خورشید کنایه از بدعت است
 بنی و فیکریه و لغت و بر چرخ و شوق
 افتاده و بدین شوق که کرم که از بدعت
 بدین است گفت که هر کس که از بدعت
 فیه از غریب بدعت و دوازده گانه
 غریب بدعت است و بدعت است

[illegible]

چند آزاد
دلی و شریع
مرد و زن
برای ادبی
اعتقاد و دین
بنده یابی
نزد سلطان
نهادی

[illegible]

یہ کتاب میرے ہاتھ سے لکھی گئی ہے اور میں نے اس کی تصدیق کی ہے۔

۱۴۰
 کوی تو مطلی غدار
 حاصل ایگرگو نظام
 دفع تو غداران دود
 لیکن ستمه اوار
 بکس غلام در مطلی
 فدا شد با تو مطلی
 دارند و این خطا بدست
 چون من خود
 شرم منی با کوی
 خطاب بعضی غدار
 با جنتی است که می تو که می تو که می
 نیست که او داد که می تو که می تو که می

هر کس اینجا بامید هوس می آید این قدر هست که بانگ جری می آید هر حرفی ز پله تمس می آید ناله می شنوم که ز قفس می آید گویا خوش که هنوزش نفس می آید	هیچکس نیست که در کوی تو شک نمی آید کس نیست که شکر لگه مقصود کجاست جرعه ده که بخاشد ارباب کرم خبر بلبل این باغ می رسید که من دوست را اگر سر رسیدن بیاغم است
--	--

یار دارد در صیدل حاقط یاران
 شاه بازی بشکار گم می آید

نقش هر پرده که ز راه بجائی که خوش آهنگ و مرغ بخش نوائی خوش عطا بخش و خطا پوش خلئی پادشاه به که همسایه گدائی تا هوا خواه تو شد فرهای در عشق ست بجز سوز و دوائی هر عمل اجری و هر کرده جزا شادی وی کسی جو که صفا	مطرب عشق عجب ساز و نوائی دارد عالم از ناله عشاق مبادا خالی پیر و دی کشن با گرچه زار و روزو از عدالت نبود دور گرش پُر سحال محترم دارم کاین گیس قدر پرست شک خنین بطیبیان بنمودم گفتند شمع از غمزه میاموز که در مذہب عشق نغمه گفت آن بت تسابیح باده فروش
--	--

کوی تو امید آردنی دهر می آید
 کوی تو غم می آید ای غمزه یار
 کوی تو شکر لگه مقصود کجاست
 کوی تو بانگ می آید این عیان می شود
 کوی تو ناله می شنوم که ز قفس می آید
 کوی تو شادی وی کسی جو که صفا

عشق
 عجب ساز و نوائی دارد
 عالم از ناله عشاق مبادا خالی
 پیر و دی کشن با گرچه زار و روزو
 از عدالت نبود دور گرش پُر سحال
 محترم دارم کاین گیس قدر پرست
 شک خنین بطیبیان بنمودم گفتند
 شمع از غمزه میاموز که در مذہب عشق
 نغمه گفت آن بت تسابیح باده فروش

کوی تو غم می آید ای غمزه یار
 کوی تو شکر لگه مقصود کجاست
 کوی تو بانگ می آید این عیان می شود
 کوی تو ناله می شنوم که ز قفس می آید
 کوی تو شادی وی کسی جو که صفا

[illegible][illegible]

۱۰۰
 بر سید و از بیوفائی و در زمانه
 آنکه سید را با تمام هم و غایت کند
 در هیچ تعلیل و از او است که باز
 آن که بر این است از این که باز
 تا از است که از او است که باز
 نسبت باشد که ای سید که باز
 آتش از وی و خود است که باز
 یعنی خاندان از او است که باز
 یعنی ای دولت صلاح و صلاح
 تقاضای یک چیز با این که کسی
 و دولت نبود زیرا که کسی
 گن صلاح و صلاح

مرا با عشق تسلیم سخن کرد هنر نهی و عیب حرمان بود لیکن سر شکم و طلب در افتانید	حدیثم نخست هر محصل ز من محسوس و متریکی سائل ولی از وصل او بی حاصل
---	---

گوید که حافظ نکته نیست
که ما دیدیم حکم غافل بود

معاشران حریف شبانه یاد آید
چو در میان مراد آورید و مستعد
چو عکس باده کند جلوه در رخسار
بوقت عشر خوشی از آینه عشاق
نیخورید ز مانی غم و فادان
سمند دولت اگر تند و کسر سبک

بوقت مرحمت ای ساکنان صید رحبال
ز روی شحافظ و ان آستانه یاد آریه

من مصلح و سلامت کس این گیاه نبرد	که کس نذر خرابات فلن آن نبرد
بن این مرقع پشمینه بهر آن دارم	که زیر خرقه کشم می کس این گما

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين أجمعين

[illegible]

مین ایزد ایزد
 چنانکه سلی سلی
 سیر سیر
 سلام حاصل
 اسی زین جامه
 دیارین نشویند
 کز قالی سر قندون
 بنام ایزد
 خدایه

و چون آنکه با ما در این راه
در میان شما و ما در این راه

طبعی از ادب
 اندرستی از مدح
 نوکری از اسرار
 خداوندی از برسی
 منقاری از دامن
 غالی از خفا
 برزبان از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا

طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا

مبادا خالیت شکر ز منت که خوش نقشه نمود از خط حسد از این معیت پرده بر که خواب آلوده ایم ای بخت بیدار که می رقصند با هم مست و همیار حریفان رانه سرمانده دستار چه سنجید پیش عشق کیمیا کار بنور روز میسر نیست این به لفظ اندک و معنی بسیار حدیث جان پیر از نقش دیوار خداوند اول و دینم نگه خداوند از آفتابش نگه	الای طوطی گویای اسرار سعادت سبز دولت خوش با دجا و بد سخن سربسته گفتی با حریفان بر سوسه مازن از سارنگلابی چه ره بود اینکه ز دور پرده مطرب از این افیون که ساقی در می فشند خرد هر چند نقد کائنات است کند ز رانی بخشند آب بیا و حال اهل درد بشنو بسته ران گویا سراسر است بت چینی عدوی بین و مال است خداوندی بجای بندگان کرد
--	---

طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا

بیمن دولت منصور شاه علم شد حافظ اندر نظم شعار	ای باد مشکبو بگذر سوسه آن گکار بکشاگره ز نقش و بوی من
--	--

طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا
 طبعی از ادب
 سر زدن از خفا
 نقش از خفا

لعل ای بوی خوش
 بخت تر از خار غنیمت
 جویدم ای بوی بوس بر ما
 در دامن کار کا شغیر
 در دامن کار کا شغیر
 در دامن کار کا شغیر
 در دامن کار کا شغیر

با او بگو که لعل من نامهربان من دل داده ایم و مهر تو از جان خرید ایم کردی چو روزگار فراموش بنده را ای دل باز باغم بجزان و صبر کن باری خیال دوست پیش نظر شو	باز آ که عاشقان تو مردند ز منتظار بر ما بخا و جور فراق و امدار ز نهار عهد یار و قمار گوش دار ای دیده در فراقش ازین پیش سخن بیا چون بروصال یار نداریم اختیار
--	---

حافط تو تا بکی غم مال جهان خور
 بسیار غم خور که جهان نیست یار

ای برده گوی حسن خوبان روزگار ای وجودش و نشان دمان تو دادیم دل بست خط و زلف خال تو با او هزار دشمن اگر یار با منست عشقت چو در سراج دل خانه گیر شد از سر و پیش قد تو سر سبک شد مرغ	قدت بر است چو پهی سر و جویا سوختم نقطه است پنهان آشکار از دست هر سه تا چه کشد این دل فگار و غم مصاف را و ترسم کار زار زین در اگر بد رشوم آیم با خطر عقل طویل را نبود هیچ اعتبار
---	--

منصوبه بوی تو حافط کنون حیات
 در شد غمت دلش افتاده مهر و آفتاب

در این نقطه بودم غمناک
 ز یک چون غمناک
 کلامی می شنیدم
 در این نقطه بودم غمناک
 ز یک چون غمناک
 کلامی می شنیدم

در این نقطه بودم غمناک
 ز یک چون غمناک
 کلامی می شنیدم

خدا ای اگر پیش قدم کن
 خدایم فدایم فدایم فدایم
 انقاس است غمناک
 بیت چو شمع است
 حافظه ازین سخن نشود
 دل او در عشقش
 غصه ای که چون
 شد دل او فدایم
 چای که از این
 بیخه عاود چون
 در عشقش

در این نقطه بودم غمناک
 ز یک چون غمناک
 کلامی می شنیدم
 در این نقطه بودم غمناک
 ز یک چون غمناک
 کلامی می شنیدم

[illegible]

او دشت کو قرار شوم
 خفته که او را عکس خواب صبح دورتر
 به عبور ج افان و درج باشتی بیدار
 بود که عظمت کنی که اعتبار
 بود از خدای علی شاه ای کلام صبح
 بودی ز بار که در صوفی چنان از غم
 چنین نقش از نگاریا ندانی چچ
 بود از کس یعنی ای بابوب
 بودی از خاک در بار بارو
 بودم دل مرا دور کن از همه
 ختم زنی تو ای باب
 خاک و طوفان
 ای کلام

چاقا سخن گوئی که در صفی جهان
این نقش ماند از قلمت یادگار عمر

می صبا نکته از خاک دیار یار
نشته روح فرا از دهن یار گو
نا معطر کنم از لطافت نسیم تو مشام
دلفانی تو که خاک ره آن یار عزیز
رنگ کار سیت که دل چهره مقصود زید

بیرانده دل و غرقه دلدار یار
نامه خوشنمب از عالم اسرار یار
شعله از لطافت نفس یار یار
سوی خوشناله
ن غبار یک پدید آید از اغیار
ساقیا آن مسترح آنکه کرد

بستان غبار
از غبار غبار
شده ای زمانه
از دست کدول تن
چهره مقصود زید
زید و صاحب ساقی
ساقی کردار
چهره مقصود زید
بستان

دلاچندم بریزی خون دیده شرم از آخر
منم یارب که جانان از عارض بیخیم
چو باد از خرخان برودن خوشه ماهیه
مرادونی عقبی بمن بخشید روزی خوش
نگارستان حسین نام خواهد شد سرلیک
دلا در ملک شبنم می گرازند و نگریزی

پتی چون باه از نوزدی چون بلبل می آید
تو گوئی تا بسم حافظ رسائی شرم دار آخر

دیگر ز شاخ سرو سبیل صبور
 ای گل بشکر آنکه شگفتی بکام دل
 زاهد اگر به حور و قصورست امید ابر
 از دست غیبت تو شکایت نیکویم
 اگر دیگران بعیش و طرب خرم اند و شاد
 ای خور با بگ چنگ و مخور غصه و ر
 حافظ اشکایت از غم هجران چو
 گلبانگ ز دکه چشم باز روی گل
 یا بلبلان بیدل شید اکمن غزل
 ما را اثر آنجانه قصورست و یار حور
 تا نیست غیبتی زنده لذت حضور
 ما را غم نگار بود مایه سر
 گوید ترا که با ده مخور گو هوا الف
 در هر وصل باشد و در غلظت تو

[illegible]

[illegible]

ابن حبان بنی حالبان
 ملازمتی جمال مشفق
 درو کلا بدیع علی
 دل بدو شاد و دلدار
 خوشتر از خودم و کم غافل
 ماضی و کسب کمال
 سر کسبت ایام در آن
 خصوص کاری که در حق

۱۲. در این کتاب که در این کتاب
 نقل شده است آن برای
 کرده در دهان خوش
 و دردی باستان
 خواهم از آن
 با خودم کرده ام
 به این کتاب که در این کتاب
 موافق آن کتاب
 ۱۳. مولوی محمد
 خواجه

[illegible]

غزل سرای ناهید صر فک نیر
 دران مقام که حافظ بر آورد آواز
 هزار شکر که دیدم بکام خوشی بان
 روزندگان حقیقت به بلا سپرد
 غم حبیب نهان به جستجوی قریب
 چه فتنه بود که مشاطه قضا انگیزت
 بدین سپاس که مجلس نورست بدو
 ملامتی که بروی من آمد از غم عشق
 رسید قد تو میباشتم ز بخت بلند
 به نیم بوسه دعای بخیر اهل دل
 کفند زمره عشق در حجاز و عراق
 نوای بانگ غزل های حافظ شیرازی
 بیاد شتی مادر شرط شراب انداز
 غریب و دلوله در جان شیخ مثال

غزل سرای ناهید صر فک نیر
 دران مقام که حافظ بر آورد آواز
 هزار شکر که دیدم بکام خوشی بان
 روزندگان حقیقت به بلا سپرد
 غم حبیب نهان به جستجوی قریب
 چه فتنه بود که مشاطه قضا انگیزت
 بدین سپاس که مجلس نورست بدو
 ملامتی که بروی من آمد از غم عشق
 رسید قد تو میباشتم ز بخت بلند
 به نیم بوسه دعای بخیر اهل دل
 کفند زمره عشق در حجاز و عراق
 نوای بانگ غزل های حافظ شیرازی
 بیاد شتی مادر شرط شراب انداز
 غریب و دلوله در جان شیخ مثال

غزل سرای ناهید صر فک نیر
 دران مقام که حافظ بر آورد آواز
 هزار شکر که دیدم بکام خوشی بان
 روزندگان حقیقت به بلا سپرد
 غم حبیب نهان به جستجوی قریب
 چه فتنه بود که مشاطه قضا انگیزت
 بدین سپاس که مجلس نورست بدو
 ملامتی که بروی من آمد از غم عشق
 رسید قد تو میباشتم ز بخت بلند
 به نیم بوسه دعای بخیر اهل دل
 کفند زمره عشق در حجاز و عراق
 نوای بانگ غزل های حافظ شیرازی
 بیاد شتی مادر شرط شراب انداز
 غریب و دلوله در جان شیخ مثال

[illegible]

روز بی شرف کن

[illegible]

چون که در این کتاب آمده است
که در این کتاب آمده است
که در این کتاب آمده است

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

پایان سفر و در پیشانی کند خلاصه کنیکه
نیز از خون و خلوه که در او رسیده
و علی علیه السلام

دودیت حاصل کیا ہی صبا
دودیت حاصل کیا ہی صبا

آن خاک شکنین

برست نه که قابل پندون پنهان کرم که در آن قدر زلال من زین قد که در دل می خوانده که مستوفی این امیر سالک ۲۰۲

ای بر ای
کس جوهری که
از آن آوازی نیست
این قدر محبتی که
سبب این است
ای نه از زده ایست
بود و بود که می خدای
و در جهان از دست بود
که می بیند نیست پیدا
که از قوم هر دو است
ای آن قدر در غنی
کننده ام ۱۵۵۱
نور ان
آخیران هر چه
ام ۱۵۵۱
سکه ام و به نیک
را به نیک
انجام کاره هر دو
ای اختیار که هر دو
خود را به نیک
از او آن را به نیک
تانی خوشی جوهری که
۱۵۵۱
مادر او از نیکو کار
دعا می شود

ما قصه کند رود را خوانده ام	از ما بجز حکایت مهر وفا پیرس
حافظ رسیدم کل معرفت خوان	در باب نقد عمر و چون چهره ام پیرس
دارم از زلفت بهت گله خندان که پیرس کس با سید و فاطرک دل دین کناد به یک جعه که آزار کش در پی نیست گوشه گیری و سلامت جو هم بود که زاهدان با سلامت بگذرکان می لعل گفتم از کوی فلک صورت حالی پرسم	که چنان خوشه ام به سیر سامان که پیرس که چنانم من ازین کرده پشیمان که پیرس رحمتی می شسم از مردم نادان که پیرس قتنه میکنند این ترس قتل که پیرس دل دین می باز دست این که پیرس گفت آن می شسم اندر خم چکان که پیرس
گفتش زلف بکین که کشادی گفتا	حافظ این قصه ازست لبر آن که پیرس
در عشق کشیده ام که پیرس گشته ام در جهان و آخر کار آن چنان در دوشوای خاک و شرس من تو در کلبه نهان نه خوش	ز هر هجری چشیده ام که پیرس ولبر بر گزیده ام که پیرس می رود آب دیده ام که پیرس رنجانی کشیده ام که پیرس

از دیدم ام ای
آینه تنهای
آینه تنهای
آینه تنهای
آینه تنهای
آینه تنهای
آینه تنهای
آینه تنهای

۲۰۳
 در این کتاب که در راه
 عشق است تمام کرده است
 آن که در این کتاب
 سید ابی طالب
 غریب بن شمس که در این
 صفت است و در این کتاب
 در این کتاب که در راه
 عشق است تمام کرده است
 آن که در این کتاب
 سید ابی طالب
 غریب بن شمس که در این
 صفت است و در این کتاب

من بگوش خود از دانهش دوش	سرخانی شنیده ام که پیرس
سوی من لب پیگری که گو	لبی سلی گزیده ام که پیرس

همچو قطعه غریب ر عشق	
بقای رسیده ام که پیرس	

در میان پیغمبر بیزار دوست کس	هر دو عالم را بشن چکه را دوست پس
گندم گون ما گریل کردی نیم جو	هر دو عالم پیش چشم مانودی کیعدس
یویی بن شمع جمعی از پس و پیشیت دن	نی غلط گفتم نباشد شمع را خود پیش پس
نشت آن کو به پیش از تویی بیچ عینا	تقد رالذت مگر نیکو نمید اندکس
ظلم قوی هوس کردی که بنیم چیزها	تا ترا دیدم نکردم جز بدیدارت هوس
دان آنس شب گر خیالی در دست	من چانم که ز خیالم باز شناسدس
ریت آنکم چو دیگشت می ترسم که باز	بر سر آید این قیابان بسکسار چرخس

حافظا این به پای لاشه لنگت	
بعد ازین نشین که گردی بر بنخیزین فرس	

آزین سفر بخت نیک غایت پس	نیم روضه شیر از یک است پس
رز منزل جانان سفر کن درویش	که سیر معنوی و کنج خاتقا است پس

در این کتاب که در راه
 عشق است تمام کرده است
 آن که در این کتاب
 سید ابی طالب
 غریب بن شمس که در این
 صفت است و در این کتاب
 در این کتاب که در راه
 عشق است تمام کرده است
 آن که در این کتاب
 سید ابی طالب
 غریب بن شمس که در این
 صفت است و در این کتاب

نہج باب خوشنیں
و گداز آب بدین
کہ این اشارہ از
جہان گدازان مارا
بس است لے
جہان ہم خوشنیں
در گداز است لہذا
نہج باب
نہج باب

لا میناگر
پنجاب نوادہ
خوبی و صحت
برادر اور
نارنگی بجای
بیکریں
اور ان میں سے
میں خدائی
وادی اعلیٰ
عظیم شریف
عظیم شرفانی

باغبان گر پنجه دوزی صحبت گل بایش
 ای دل اندر بند بلفش از پریشان حال
 با چنین لطف و رخی باوش نظر باز جمی
 ز عالم سوز را با مصلحت بینی چه کار
 کلبه بر تقوی و دانش طریقت کافیت
 ناز ازین نگرستان می باید کشید
 ساقیادگر دشمن ساغر تعلل تا بجند

بر جای خار بحر ان صبر ببل بایش
 مرغ زیرک چون بلام قند گل بایش
 هر که روی یاسمین و جعد بل بایش
 کار ملک است آنکه تدبیر و تحمل بایش
 راهبر و گرصد هنر دار و توکل بایش
 این دل شویزه گر آن لطف کامل بایش
 دور چون با عاشقان افتد تسلسل بایش

لیست حافظات انوشد باده بی خوار
عاشق سگین جریا چندین تحمل بایش

بیدار من قرار و طاقت مهرش
 نگاری چاکلی شوخی پریش
 ز تاب آتش سودا می عشقش
 چو پیراهن شوم آسوده خاطر
 اگر بوسیده گردد دستخوار
 دلش و دینم دل و دینم ببرد آ

بست سنگین دل و سیمین ناگوش
 حرفی موشی ترکی قبا پوش
 بهان دیگ دالم منیرم جوش
 گرت همچون قبا گیرم درش
 نگر دود مهرش از جام فرورش
 برودش برودش برودش

الکرم فی حقہ تعالیٰ بیکلمین عیسیٰ و محمد بن عبدالمطلب و
 ادریس علیهما السلام و دیگران و در تمام مملکتها و
 در آنجا که از ان وقت بودند و استوار شدند و چون
 عمل یافتند بر سر و موافق گردید

۲۸
 سلامتی و خوشبختی
 و کمالی و باری باری
 است و در این
 هر دو مورد
 یعنی این
 عالمی و باری
 و در این
 سلامتی و خوشبختی

دو اے تو دو اے تحفظ
لب نوش لب نوش لب نوش

بجہ و ہمد چو کائے نیر و دیش
بیاد شاہ عالم فرو نیار دس
زنگ تفرقہ خواہی کہ منحنی نشوی
ریاضی زاہد سالوس جان من فرسوی
بنو شادہ کہ قسام صنع قسمت کرد
یا احتلال شمارند و جام بادہ حرام
دلربائی اگر خود سر آمدی چہ عجب

بگردگارها کرده بر مصلح خود
اگر ز ستر قناعت خیر شود
مشو بان ترا ز تو دور پی که
قبح بیار و بزین مری بین دل
در آفرینش از انواع نوشدار
زهی طریقت و ملت نهی شریعت
که نور حسن تو بود از اساس

وہاں تنگ تو لخواہ جان حافط شد
بجان بود خطرم زین دل محال اندیش

بدور لاله قمر گیر دبی ریاضی شاس
مگوشت که همه سال می پرستی کن
چو پیر ساک عشقت بی حواله کن
رشت دوست که چون جم غریب

بیوی گل نفسی ہمد صبا می شہر
 سہ ماہ می خور و نہ ماہ پارسای شہر
 بنوش و منتظر رحمت خدا می
 بیا و ہمد جام جهان نامی

[illegible]

و در این کتاب که از ایشان است و در آن
که در این کتاب که از ایشان است و در آن

ای کمال کو به خود بخود
در این عالم که در آن روزگار
باید کرد کسی را که بگوید
نمی توانی چیزی را بدست
سازد که از تو خوار شود
و از تو بزرگتر شود
و از تو بالاتر رود
و از تو پایین آید
و از تو دور شود
و از تو نزدیک شود
و از تو جدا شود
و از تو پیوسته شود
و از تو بیگانه شود
و از تو آشنا شود
و از تو غریب شود
و از تو صمیمی شود
و از تو متوجع شود
و از تو بی‌توجه شود
و از تو محترم شود
و از تو ذلیل شود
و از تو عزیز شود
و از تو فقیر شود
و از تو ثروتمند شود
و از تو غنی شود
و از تو مسکین شود
و از تو پادشاه شود
و از تو رعیت شود
و از تو آزاد شود
و از تو بنده شود
و از تو صاحب شود
و از تو مملوک شود
و از تو مالک شود
و از تو مستحق شود
و از تو غیر مستحق شود
و از تو حاکم شود
و از تو مأمور شود
و از تو فرمانبردار شود
و از تو سرکش شود
و از تو مطیع شود
و از تو نافرمان شود
و از تو فرمانفرما شود
و از تو سزاوار شود
و از تو ناسزاوار شود
و از تو شایسته شود
و از تو ناشایسته شود
و از تو لایق شود
و از تو لایلح شود
و از تو مناسب شود
و از تو نامناسب شود
و از تو معقول شود
و از تو غیر معقول شود
و از تو عاقل شود
و از تو جاهل شود
و از تو دانشمند شود
و از تو نادان شود
و از تو آگاه شود
و از تو بی‌آگاه شود
و از تو باخبر شود
و از تو بی‌خبر شود
و از تو مطلع شود
و از تو غافل شود
و از تو حاضر شود
و از تو غایب شود
و از تو حاضر و حاضر شود
و از تو غایب و غایب شود
و از تو حاضر و غایب شود
و از تو غایب و حاضر شود
و از تو حاضر و حاضر شود
و از تو غایب و غایب شود

سحر بطرف چمنی شنیدم از بلبل
نواهی حافظ خوش لجه بغل خوش

چو عجام لعل تو نوشم کجا باند بهوش
منم غلام تو روزانکه از من آزادی
بپوشد آنکه ز حیسانه کوزه یابم
مرا گوی که خاموش باش و دم کوش

چو چشم مست تو بینم بجایانده گوش
مرا بکوزه فروش شرابخانه فروش
روم سبوی خواباتیان کشم برادر
که در چمن تو آن یافت مرغ راغوش

[illegible]

۹۹ ای شرف است اگر می شود
دوش خود بکشد شرم ای دودری
ایشان بکشد ای دودری
مرا کوچه دودری
چیزی که در کعبه
چون هم که در کعبه
کاشن توان افند
عس مشین بارش
راج است لبوی هر
دیندار که در کعبه
فصل است شریف
آید و انوار
راوند شریف
می نماید
عبدالله

(Faint handwritten notes at the bottom of the page.)

با شاه تاجه بباردن از پناه خود
 دست گردید یعنی نفوس
 کردن ستاره ای
 دوش و پاوش آواز بلبل
 کوی سرود و ملک می آتش
 خود نشان زخمت و نوبت بخلاص
 وین کرد و پادشاهی گفتند
 و طغرل بن بران سر و بلبل
 است و ملک ای آواز او
 تا پادشاه و جواد و شمراد
 از آن حوادث است که
 طالع مفرق

<p>الا ای دولت طالع که قدر وقت میداند عروس طبع را زیور ز فکر کبری بندم شب صحبت غنیمت دان و او خوشدلی بیست چو بی در کاسه چشم است ساقی ای نام افرو هر آنکس که بر خاطر عشق دلبری است</p>	<p>روزگاری گوارا با دستان عشق که داری بود کن نقش ایامم بستاند کار خوش که متاب ال فروز است طرف لاله از خوش که مستی میکند بهل می آر و خست از خوش سپندی گو آتش که داری کار خوش</p>
<p>بنفقت عمر شد حافظ بیابا میخانه که شگولان سرستت بیا موزند کار خوش</p>	
<p>ما از موده ایم درین شهر خست خوش از بیکه دست می گزم و آه می ششم و شوم ز لبلی چه خوش آمد که می سرود کای دل صبور باش که آن یار تند خوی گر متوج خیز حاشه سر بر فلک زند خواهی که سخت است جهان بر تو گذرد</p>	<p>باید برون کشید ازین رطه رخت خوش آتش ز دم چو گل بتن بخت بخت خوش گل گوش پهن کرده ز شاخ درخت خوش بسیار تند خوی نشیند ز بخت خوش عارف آتج نکند رخت بخت خوش بگذر ز عهده است مسخنهای بخت خوش</p>
<p>ای حافظ ار مراد میسر شدی ام همشید نیز دور نماندی ز بخت خوش</p>	

دوسری طرف سے
میں اپنے تاج پر
آگے کاٹ کر
باندھ کر
اپنے کندھی پر
فریب انویسٹر
میں
اسے اس میں
نہیں دیکھتی
تک

[illegible][illegible]

یارِ بآن نوگلِ خندانِ کینِ سپهرِ شمشاد
همراهِ اوست دلمِ بادِ بهر جا که رود
گر سبز منزلِ سلسله‌ی رسی‌های بادِ صبا

می‌سپارم تو را از چشم حور و جن
همت ابل کرم بدرقه جان تو
چشم دارم که سلامی برسانی من

[illegible]

از لفظ سیه او سرین
 باد کشانی کن از ان لفسایه
 از لفظ سیه او سرین
 باد کشانی کن از ان لفسایه
 از لفظ سیه او سرین
 باد کشانی کن از ان لفسایه

بابت نامه کشانی کن از ان لفسایه چون دلم حق وفا با خط و خاش دارد گرچه از کوی وفا گشت بصد مرحله دور در مقامیکه بیاد لب اومی نوشند عرض مال از در میخانه نشاید اندوخت هرگز ترسد ز مال انده عشقش شحال	جای دل های عزیزست بهم برنش محترم دار دران طسره خنجرش دور باد آفت و در فلک از جان تنش سفله آن مست که باشد خبر از خوشیش هر که این آب خود درخت بر فکش سرا و قدش یالب ما و دهنش
---	--

بیت الطول یعنی بیت انتخابی و بهتر از غزل است

شعر حافظ همه بیت الغزل معروفست آفرین بر نفس دلکش و لطف سخنش
--

اشی به شکل تو مطبوع و به طبعی تو خوش بهر گلبرگ تری هست بهر دو لطیف هم گلستان خیالم ز تو پر نقش و نگار شیوه نماز تو شیرین خط و خال تو بیخ پیش چشم تو میرم که بدان بیماری دیده عشق که از سیل فنا نیست گذار	دلم از عشوه شیرین شکر خای تو خوش بهر سر و خمی هست سراپای تو خوش هم شام دلم از زلف سمنای تو خوش چشم و آبرو تو زیاده بالای تو خوش میکنند دردم از رخ زیبای تو خوش می کنم خاطر خود را بتمنای تو خوش
در بیابان فنا گر چه زهر سوسه هست میزد حافظ بیدار تو لای خوش	میزد حافظ بیدار تو لای خوش

خود را بداند که بگوید که خود را بداند
 با خود دارد و طسره خنجرش
 شاعر و درخت خانه و در فلک از جان تنش
 بهر که این آب خود درخت بر فکش
 در شرف از طلال در شرف از طلال
 او را طلال است یعنی او را یک
 عشقش از طلال در شرف از طلال
 در شرف از طلال در شرف از طلال
 او را طلال است یعنی او را یک
 عشقش از طلال در شرف از طلال

این حاصل بسیار است
 یعنی این متن و بهر دو لطیف
 بهر گلبرگ تری هست بهر دو لطیف
 هم گلستان خیالم ز تو پر نقش و نگار
 شیوه نماز تو شیرین خط و خال تو بیخ
 پیش چشم تو میرم که بدان بیماری
 دیده عشق که از سیل فنا نیست گذار
 در بیابان فنا گر چه زهر سوسه هست
 میزد حافظ بیدار تو لای خوش

بیت الطول یعنی بیت انتخابی و بهتر از غزل است
 شعر حافظ همه بیت الغزل معروفست
 آفرین بر نفس دلکش و لطف سخنش
 دلم از عشوه شیرین شکر خای تو خوش
 بهر سر و خمی هست سراپای تو خوش
 هم شام دلم از زلف سمنای تو خوش
 چشم و آبرو تو زیاده بالای تو خوش
 میکنند دردم از رخ زیبای تو خوش
 می کنم خاطر خود را بتمنای تو خوش
 در بیابان فنا گر چه زهر سوسه هست
 میزد حافظ بیدار تو لای خوش

[illegible]

۲۲۳
فرمان از حضرت
نور علی خاں
بزرگوار
حضرت
شیخ
میرزا
غلام
محمد
خان
بزرگوار
فرمان
از
حضرت
نور
علی
خان
بزرگوار
فرمان
از
حضرت
نور
علی
خان
بزرگوار

ارغیلای خودم شاه قبول میکند تا بمبارکی دهم بنده به بندگی خط

آب حیات حافظا گشته عجل نطیم تو

کس بہو عشق او شجر کفہ نہ پہنچا

پیشم بدخ خوب ترا خدا حافظ

اگرچه خون و ملت خور و لعل و بستان
یکام دل ز لبش بوسه خونها حافظ

بزرگ وصال بتان دل بند و گیرایم اگر بختی ازین بند و این ملجاف

بیا که نوبت صلح است و دوستی صفا

توانا کجا و میند وصال و ز کجا
بناش زسد دست هر گدا حافظ

چو ذوق یافت دل من وصل آن محبوب
مرست تحفه جان بخش غمزد حافظ

یا بخوان غزل خوب طرّف و پرسوز

که شعرست فرج بخش و جانفرحافظ

فم حتمت جاء وجلال شاه شجاع
که نیست با اسم از بهر مال و جاه نزع

بمقتضى جرحه جام توتش نه ایم ولی

طوبی ایوم شست شوی ختو کینه
اکمین می شوم بوی خیر این اضع

پہن کہ رقص کنان میر و دنیا کی چنگ

[illegible][illegible]

۱۲۳۳
 سلطنت شاه
 در ماه جمادی الثانی
 در روز دوشنبه
 در شهر تبریز
 در محله کهنه
 در خانه شماره ۱۰
 در نزد خان
 در وقت ظهر
 در روز دوشنبه
 در ماه جمادی الثانی
 در سال ۱۲۳۳

که من غلام مطیعم تو یاد شاه مطاع	بجاشقان نظری کن بشکر این نعمت
و بنیم پس ازین هیچ کس که بکنج بقلع	برو ادیب نصیحت گو که دیگر تو

از زده حافظ و طعناات او طول شدم	
بناز رود و غزل گوی بر سر و د و سماع	

که هست در نظر من جهان تحیر متاع	بفرودست گیتی فروز شاه شجاع
که غیر ازین همه اسباب قفسه تو هست متاع	صریحی و حریفی خوشم زدنیان
بسر میروم ای جان نمیکینم نزارع	و بجمد بخرابات میفرستد عشق
حریف با ده رسید ای فقیق تو بوقار	بس است در دستان می مخانه یار
کجار دم تجارت باین کساد متاع	هنرمی خرد ایام و غیر از نیم نیست
رسد بکلبه در ویش نر فیض شعاع	بیاری که چو خورشید شعل نسوزد

جبین چهره حافظ خدا جدا نکند	
ز خاک بارگرم که بر پای شاه شجاع	

شاه خاد و فنگد بر همه اطراف شعاع	بامدادان که ز خلوت که کاخ ابداع
بنمایم رخ گیسوی بنبران انواع	بر کشد آینه از جیب باقی چرخ زنان
ارغوان ساز کند زهره باهنگ سلا	ورزد ایای طر بخانه همیشه فلک

در وقت ظهر
 در روز دوشنبه
 در ماه جمادی الثانی
 در سال ۱۲۳۳
 در شهر تبریز
 در محله کهنه
 در خانه شماره ۱۰
 در نزد خان
 در وقت ظهر
 در روز دوشنبه
 در ماه جمادی الثانی
 در سال ۱۲۳۳

در وقت ظهر
 در روز دوشنبه
 در ماه جمادی الثانی
 در سال ۱۲۳۳
 در شهر تبریز
 در محله کهنه
 در خانه شماره ۱۰
 در نزد خان
 در وقت ظهر
 در روز دوشنبه
 در ماه جمادی الثانی
 در سال ۱۲۳۳

این کار جهان جمله تیج در تیج است
 مرغ و در که تا این زمان ندانم
 من روفضت شمر غنیمت وقت
 است این دل تا کند دلالت خیر
 ی غمزه ساقی هزار جان آن دم
 حلاوتی که ترا در چرخندان است
 پی پی میانت بچون بنی برسد
 این بزرگ عقیق مت اشک من بخت
 ماله تو بر لب نگار و خنده جام

هزار بار من این گستر کرده هم تحقیق
که گیمیا می سعادت رفیق بود رفیق
که در کی نگه عنبره قاطعان غریق
که فایده دست نبرویم زده هیچ طریق
که ترکند لب لعل از شراب همچو تحقیق
بکنه او ز صد هزار فکر عمیق
نخوش ست خاطر از فکر این خیال دقیق
که مهر خاتم چشم من ست همچو عشیق
تصور است که عقلش نمیکند تصدیق

گرت بختیگر بن بختیگر

بخنده گفت که حافظ غلام طبع توام

اسمین کتاب پر دست نہ ہمیں کند تحقیق

ریشخند می جوئے فشان بر خاک
 دین بروج فلک عایا سر دق عشق
 نایب دین و بخوری بشا و دق چنگ
 پای تو ای سرو نازیر و دین

از ان گناه که نفقه رسد بغیر چه پاک
که خود برد اجلب ناگمان تیره خاک
که بیدین رخ زنده روزگار تیغ هلاک
که روز واقعه پا داگیر از سر خاک

سید اختر قوامی صاحب مدظلہ

کتایار
 ست
 اندر مکن است
 بانچه در دست نگه
 بخور زیاده کار دانه
 بر سر خود می خور
 سید علی خیر است
 بیک سازد
 بختی ای سرور منور
 بن خورشید چاک پای
 تست که بوز قیامت
 از اسرار عالم
 یاس خورشید نور
 در شهر از غنچه
 قیامت شد با
 ایچک است خورشید
 قیامت خاک پای
 شست که روزی
 و رنگ بر پای
 خورشید و آب
 و بارشش
 و قیامت

[illegible]

چه دوزخی چه شسته چه آدمی چه ملک
فریب دختر زلفه میزند ره عشق

براه میگرد. حافظ خوش از جهان رفتی
دعای اهل دولت باد بر من دل پاک

ای دل ریش مرا با لب تو حق نمک
تویی آن گوهر یکدانه که در عالم قدس
در خلوص منت است و هستی کی تجربه کن
گفته بودی که شوم مشت بوست بدم
بناپسته خدان و شکر ریزی کن
رخ برهم زخم از حسرت بر ادم گردد

چون بر حلقه خویش نگذاری بار
ای رقیب از ترا یکدم بیشتر

ی بیک پی خجسته چنامی ز لایک
خوبان سزد که بردت آیند جملگی
هم ظاهر از دو چشم تو در دیده مرو
هرگز سیاه چرو و ندیدم باین ملک
و آگاه خاک پای تو بوند یکیک
هم روشن از دو لعل تو در دیده مرو

در این باب آقای محبت
 زاینی علیه السلام و سایر
 سادات کرام و مردم
 پیغام ۱۱
 خطه دکان گور که در
 در عالم قوس مایل
 از کرم نیست و اگر
 گوشت که از دست
 می شود و در
 شکم است
 و در این باب
 سادات کرام و مردم
 پیغام ۱۱
 خطه دکان گور که در
 در عالم قوس مایل
 از کرم نیست و اگر
 گوشت که از دست
 می شود و در
 شکم است

چون قادر را حافظ آملی خوشمزه در پیش بزرگ بست
دشمن نبوداری که زگر و عوشر کان
بر در پیاپی که چو ملک پیاپی
چو ملک پیاپی

حافظ چو تو پاد حرم عشق نهادی	درد من او دست زن و از بهمه گسل
ای زخمت چون خلد و علت سبیل ببر پویشان خطت برگرد لب تا دک چشم تو دور هر گوشه یارب این آتش که در جان من است من نمی یابم مجال اسی دوستان پاشی مالنگ ست و منزل بس دراز حسن این نظم از بیان مستغنیست آفون بر کلک نقاشی که داد معجزت این شعر یا سحر حلال کس نداند گفت شعری زین نظم	سبیلت کرده جان دل سبیل بهمو عورت دگر و سبیل همچو من افتاده دارد قصه تیل هر کون انسان که کردی بریل گرچه او دارد جماله حسن سبیل دست ما کوتاه و خرمایر نیل بر من سرخ خور کسی جوید لیل بکر معنی را چنین حسن سبیل هاقت آورد این سخن یا خبر سبیل کس نیارد سفت دوی زین سبیل
حافظ از سر بچ عشق بگذا	همچو مور فتاده زیر پای سبیل
بمده گل شدم از تو بهر شراب نخل	که گسین سازد کردار ناصواب نخل

بن برشتان
 جان خطا برشتان چنان
 معلوم شود در گداز و در اند
 گز و بیگانه
 است
 چشم تو در بر جان خیز من
 ببار کشته دارد چو چمن
 نقطه خاق و زینیر یکجا
 مرد ۱۴۵۴
 حضرت خلیل زنده کلام و دانش
 از مقتدر ازل و ازل
 خدای تعالی این برشتان
 بگزار که پس بر یکدیگر و کلام
 از آنکس بر جان بخت
 دهد و پس مشورت من
 برسان که خدای تعالی
 نیست در حال او یا جمال
 وصول بدو در حکم خدای
 حاصل یکدیگر را
 وصول به یقین و نور است
 که در حق علم و نور است
 آن که در کرم

افق کی مشرقی طرف سے
شمال کی طرف سے
جنوب کی طرف سے
مغرب کی طرف سے

قصه عشق لا انصام لها	وصفت هنالسان الحال
ترک ماسوی کسی نمی نکرد	آه ازین کبریا و جاه و جلال
یا بریده ای محاکم الله	مرحبا مر جاتعالی تعالی
حافظا عشق و صابری تا چند	
ماله عاشقان خوش منت بنال	
دارای جهان نصرت دین خسرو کامل	سیحی بن مظفر ملک عالم و عادل
ای آنکه در اسلام پناه تو کشوده	بر روی جهان و زنده جان تو دل
عظیم تو بر جان من خود واجب لازم	و نعام تو بر کون مکان فاضل شامل
روز ازل از فلک تو یک قطره سیاه	بر روی من افتاد که شد حل مسائل
خورشید چو آن خال می دید بگفت	ای کاش که من بودی آن بنده قبل
شاه فلک از بزم تو در قفس سست	دست طلب از دهن این سلسله گسل
می نوش جهان بخش که از خم کندت	شد گردن بدخواه گرفتار سلال
چون دور فلک کسیر به منج عدلست	خوش باش که نظام نبرد راه بمنزل
حافظا ظلم شاه جهان مقسم رزق است	
از بهر عیشت مکن اندیشه باطل	

[illegible]

درم کشته و از خانه
 کن زنده که به خواهر
 دوستی خوش نام داشته
 بگره ای شاه
 هندوی قبل هندو
 کون بودی آن
 دیدگوت ای کاش
 یار و دوست و اقوام
 سیاهی کور

میت و خدای که در آستانهٔ جلال
و فراتر از آنکه در آستانهٔ جلال

است «حکمت» یعنی با
چشم پروردگار می بیند

از یک کجائی که در میان دو
راوندی بی پایان

خداوند چشم را از آن کج
آزاد کرد و نور رسیده

خیال حال نیبال
در عشق و شوق یادوان

مشغول خیال حال
است

جنتی بادل تو سحر سحر دریا چرخین چرخ چرخین عینی عین عین عین جویان خندان خندان خندان خندان خندان

بعزیم تو به بحر کفتم استخاره کنم
 سخن در دست بگویم نمی توانم دید
 بدور لاله دماغ مرا علاج کنسید
 اگر شبی بزبانم حدیث تو به و
 تخت گل بنشانم به چه چو سلطان
 مرا کنایت ره و رسم لقمه پر میز نس
 ز زبوی دوست مرا چون گل سنگفت
 گدای میکده ام لیک وقت تنی من
 اگر لعل لب یار بوسه یابم
 چو پنجه بال بخندان یار مجلس شاه
 نه تا ضمیمه نه بدر سن محاسبه فقیه

بهار تو به شکن میرسد چه چاره کنم
که می خورند حرفیان و من نظاره کنم
گرازمیانه اهل طرب کنار و کنم
ز بی طهارتی آن راستی غمراه کنم
بر سبیل و سمنش ساز طوق و یار کنم
بهمان بهشت که میخانه را اجاره کنم
حواله سردشمن سنگت خوار کنم
که ناز بر فلک و حکم بر ستار کنم
جوان شوم ز سر و زندگی دوباره کنم
پیا که گیرم و از شوق جامه یار کنم
مرا چه سود که منع شراب بخار کنم

ز باد و خوردن پنهان طول شد فضا
بیانگ بطونی را از شش آشکاره کنم

از آنکه بشود دین و دانش از دستم
از آنکه چو من عمرم غم تو داد و بیا

در گریه که ز عشقت چه طرف برستم
بخاک پای عزیزت که عهد نشکستم

[illegible][illegible]

بیمه گریزند دستش بگیرم
کمان ابروی مارا گویند
غم گیت چو از پایم در آورد
برای ای آقا صبح صید
چو طفلان تاکی می عطفوی
عن آن مرغم که هر شام و صبحگاه
بفرمایم پس ای پیر خرابات
بگیوی تو خوردم دوش گیند

و اگر تیرم ز دست پذیرم
که پیش دست بازویت بگیرم
بجز ساغر نباشد دستگیرم
که دست شب هجران اسیرم
بسیبستان دجوی شیرم
رستاسد ره آواز صغیرم
بیک جرحه جو انم کن که پریم
که از پای تو من سر برگیرم

بیمه گریزند دستش بگیرم
کمان ابروی مارا گویند
غم گیت چو از پایم در آورد
برای ای آقا صبح صید
چو طفلان تاکی می عطفوی
عن آن مرغم که هر شام و صبحگاه
بفرمایم پس ای پیر خرابات
بگیوی تو خوردم دوش گیند

تجلی

بیمه گریزند دستش بگیرم
کمان ابروی مارا گویند
غم گیت چو از پایم در آورد
برای ای آقا صبح صید
چو طفلان تاکی می عطفوی
عن آن مرغم که هر شام و صبحگاه
بفرمایم پس ای پیر خرابات
بگیوی تو خوردم دوش گیند

بجز این خرقه تقوی چو حافظ
که گرا آتش شوم در وے بگیرم

برگان سیردی هزاران خند در نیم
آتش میخسین دل که یارانت بخت نایم
ترا آتش و دشمنی غرق عرق چمن گل
شب بخت هم از بستر ورم تا صبح برین
شبلخ اخیر ز دلیل کجائی ساقیا خیز
بیا که چشم بیارت هزاران در و نیم
هر روزی مباد آن دم که بی یاد تو بشینم
بیاری بادشگیری نسیمی زان عرق چینم
اگر وقت جان دادن تو باشی شمع بنیم
که غوغا میکند در سر خار خمر و دشمنم

بیمه گریزند دستش بگیرم
کمان ابروی مارا گویند
غم گیت چو از پایم در آورد
برای ای آقا صبح صید
چو طفلان تاکی می عطفوی
عن آن مرغم که هر شام و صبحگاه
بفرمایم پس ای پیر خرابات
بگیوی تو خوردم دوش گیند

فخر اسلام و غوثی
آب زینم
و در جبینم
گلستان
در دینم
حرف
زودیت ای
خداوند

۱۲۹۰
 در کتب جنم خود که
 بوقت اخراج دریا و جود
 سیاه روی بنظر آید
 چار و ۱۲۰۰
 شکر و فغان و ستم و
 ادا نام که بدوز کیکی
 هزار سیرین و خوشحال
 ایشو کله و مالیه است
 یعنی شش و اعدادی قابل
 ۱۲۰۰
 بوقت بنده اکیبارت
 فغان آیت صلی
 کرشمه بدوز کیکی

از اینصورت
 یکدیگر بیکدیگر آواز کردند
 و من می گفتم: «**ه**»
 با اینهمه که میزدی که خود را حفظ کردی
 چون غمخیز در کمال غم خود رفتی
 بدو گفتم: «**ه**» این شعر و قصه
 سستی منی چرا بستم و باز خوانش
 کنم و چرا خاک پای او را در دهانم
 گذاشت غم غم بسیار و غم غم
 زیاد و غم غم خود و دم و بازدا
 خود با شرم و خجالت این جهان فانی
بیت

گوشه به عالم جاوید ای افروزی
پادشاهی کنم و بعرض طرفت باشم
که چون بگذرد تابنده و خانی که
داری اعلی است که بوج حدیث
فرز تو را قبل از تو و اقبل
از خود و اقدار که بجاوت از من است
عش خدای تعالی حاضر باشم و در
دگرگشتن تو شوم و از تو و اقبل
نایم و از اناسی که در دست تو
یعنی از عالم پیش تو باشم
و از ای اکنون که در

<p>هم مردم چشم که بایاه دله بشکر گوشت ای خیل غم عفاک شد بهر نظرت ماجلوه سپیکند لیکن</p>	<p>هزار قطره بار و چو در دل شرم که روزیکه آخر نیروی ز سرم کس آن کرشمه نه بیند که من نمی نگرم</p>
<p>چو غنچه در لاله تنگ خود کفن بدم</p>	<p>بناک حافظ اگر یار بگذرد چو سیم</p>
<p>چرا نه در پی غم دیار خود باشم غم غربی غمت چو بر نمی تابم ز محران سراپرده وصال شوم چو کار عمر نه پیدا است باری آن آد ز دست بخت گران خواب کار میا همیشه پیشین شقایق زندی بود</p>	<p>چرا نه خاک کف پای یار خود باشم بشهر خود روم و شهر یار خود باشم ز بندگان خداوند کار خود باشم که روز واقعه پیش نگار خود باشم اگر کنم گله راز دار خود باشم و گر بگو شوم و مشغول کار خود باشم</p>
<p>بود که لطف از لهنون شود حافظ و گرنه تا باب شد ساز خود باشم</p>	<p>کز چاکران پیرسان کترین منم ساغر تنی نشد ز می صاف و روشنم</p>

ای مایه افلاک و این بیت
 قلم به دست ملک
 در جمیع سال شکر
 نیتان خوش بزم
 از کزین بزم
 در مغان بزم
 در مغان بزم

خداوناد و فرمان
 و عنایت و رحمت
 پناہ بخوان و برین
 زبان و کلام
 کبریا و عزت
 مقرر و سازند
 و خشنود و خشنود
 کنایه و خوشی
 و ای چنان
 و مشتاقان
 و گرفتاران
 و جود و

عجب مدار کہ ہمدردانہ چہرہ
چراغ کوئے خرابا تیان بود
کہ سوز ہست نہانی درون پیر

3

راحت جان طلبم و ز پی جاناں دور
من بجوی خوش آن لطف پریشان دور
بهواداری آن سرو و زمان دور
رخت بر بندم و تا ملک سلیمان دور
بادل در دوش دیده گریان دور
تا در سیکه شادان و غزلخوان دور
تا لب چشمه خورشید درخشان دور
ساربانان مددی ناخوش و آسان دور

[illegible]

نظر از این است عیب او کنید زیاده کار و از میان خدمت بیرون بکشید و از آن حسن جز است پس

دوستان عیب نظربازی حافظ کنید که من اورا از محبان خدای یم	
دل فدای او شد و جان نیز هم یار ما این دارد و آن نیز هم گفتمت پیدا و پنهان نیز هم گفته خواهد شد بدستان نیز هم عهد ریشکت پیمان نیز هم وان سز زلف پریشان نیز هم بلکه از ریغوی سلطان نیز هم بلکه برگردون گردان نیز هم بگذرد ایام هم بران نیز هم	از دایار است و درمان نیز هم آنکه میباید گویند آن بهتر حسن هر دو عالم یک فروغ روی او دستان در پرده میگویند و یار باز اکنون بقصد جان ما نخن آن گر کس مستانه رخت عاشق از مفتی تر سدی بیار اعتماد نیست بر کار جهان چون سر آمد دولت شهابی وصل
مختب اند که قضا می خورد وصف ملک سلیمان نیز هم	
کو خیال تو بخود نرسنی پردازم هیچ شک نیست که چون زبانه دارم	از غم خویش چنان شینقه کردی نیم هر که از ناله شبگیر من آگاه شود

در دایار است و درمان نیز هم
آنکه میباید گویند آن بهتر حسن
هر دو عالم یک فروغ روی او
دستان در پرده میگویند و
یار باز اکنون بقصد جان ما
نخن آن گر کس مستانه رخت
عاشق از مفتی تر سدی بیار
اعتماد نیست بر کار جهان
چون سر آمد دولت شهابی وصل
مختب اند که قضا می خورد
وصف ملک سلیمان نیز هم
کو خیال تو بخود نرسنی پردازم
هیچ شک نیست که چون زبانه دارم
از غم خویش چنان شینقه کردی نیم
هر که از ناله شبگیر من آگاه شود

لایق از این است عیب او کنید زیاده کار و از میان خدمت بیرون بکشید و از آن حسن جز است پس

۲۵۹
ای شریف
که با چوبی حاکم
تا بهوش آید
و در کرب
پرویش علی
از دست که جاده
خود را بخوش
چسبند و
بلور صابون
خوردن و پس پاک
از پیش جهان و پس
شیرین نم

جوش و خروش
ای مظلومین
مال عجب آلودہ گیسو
سرخان بلبلانم کردوسم
گل خانوشم زبر اکریں
درد و غم چو سب سے جلدا
ای دوش چیم
باز تو سب اختیار رفت
و پاک ساخت کین از
لطفت لب تو کہ چاہے

آب جات صحت جان
 بی بیم صحت دارد
 چو آب سیرابم از نفع
 عسل ای من کافور
 خاتونم از زینت
 بیک زلفانیا است که
 ازین جام سلامت بیم
 عسل ای در راه آن
 طوطی تمام صدا نظیر
 چو گویای کون فاکرم
 ازین طایات نکات یارم
 که در تمام صدا
 ایازم

دوستان وقت گل آن که بشیرت کو شوم
نیست درس کرم و وقت طرب بیکد
خوش هویت فرخ بخش خدا یا بقر
ارغوان ساز فلک هنر ابل هنر
گل خوش آمد و از می نزدیش آبی

حافظ این جال عجیب که توان گفت
بلبلانیم که در موسم گل خاشویم

دشمن بیماری چشم تو ببرد آید و چشم
عشق من با خط کشیدن تو امروز نیست
عافیت چشم دار از من بچنان نشین
در ره عشق از آنسوی فاصله خط
بوشه بروج حقیق تو حلال است مرا
بعد از نیم چرخم از تیر کج انداز خود
از تبات خودم این نکته خوش آمد که بگو
منم لشکر کیم غارت دل کرد و رفت

لیکن از طرف پسرستان می
دیرگشت گزین پادشاهی
که دم از دست ندان دوام تا
پانگونی که چو عمر پسران
که با فنون جفا عهد وفا
که محبوب کمان ابرو خود
بر سر کوی تراز پای طلب
آه اگر عاطفت شاه نگیرد

۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱
 ۴۷۲
 ۴۷۳
 ۴۷۴
 ۴۷۵
 ۴۷۶
 ۴۷۷
 ۴۷۸
 ۴۷۹
 ۴۸۰
 ۴۸۱
 ۴۸۲
 ۴۸۳
 ۴۸۴
 ۴۸۵
 ۴۸۶
 ۴۸۷
 ۴۸۸
 ۴۸۹
 ۴۹۰
 ۴۹۱
 ۴۹۲
 ۴۹۳
 ۴۹۴
 ۴۹۵
 ۴۹۶

از یک بی بی باز کرد
باز عید هر چه بود
در روز ششم
یعنی از دانی که در کفن
خودست بخاک کعبات
از عالم اشی و منکبات
و حیوانات و گیاهان
ششوی در پیش حق
شایاد و مراقبات
دارم با وجود آنکه در
عالمین پیدا شدم

تو ان حافظ حاجت
ای دل در کسب
از و ملین
مولوی محمد علی
موفق من
و اعظم گنجینه
دارین علی الاطلاق
غیت بخش
حاکم کی قاض
جست از جوش
ازین تا پس روی
الطاف

خلق گویند که حافظ سخن پیر نیوش
سالخورده سیم امروز به باز صدیم

یہ کتاب میری شہسوار خانہ کے لیے لکھی گئی ہے۔

[illegible]

هست چو من این بود چه بد که منی نشاند
 بیانی شایسته نیست اگر کتب بر تقدیر
 بدست خود نگویید زبان و منی نریز
 بنده و اصل منی این است و دوست
 بخواه یک ای صوفی کلام خود را
 در آستانه بیکار این قریز
 پس اما دشوار است و این دلق و
 در فریب از در بابا کتب و منی
 دروغی شرح و در دود و منی خنده
 خنده ابات که مقام خشن خیل
 باز است میباید و این
 دلق خنده

بیاری که بفتوای حافظ از دل پاک
خبار زرق بفيض مستح فرو شویم

صنما باغم عشق تو چه تدبیر کنم
دل دیوانه از آن شد که پذیرد درنا
آنچه در مدت هجر تو کشیدم بی همت
بآتش زلف تو مجموع پریشانی خویش
زند یک زخم و با شاد بوی هم صحبت
آن زمان کار زود دیدن جاغم باشد
گر بزانم که وصال تو بدین است دهد
دور شو از برم ای و غلط و فسانه گو

نیست مکان خلاص از غم او سی حفظ
چونکه تفت در چین بود چه تدبیر کنم

صوفی بیا که خرقه سالوس بر شیم
دل زرق را خط بطلان بر شیم
نذر و فوج صومعه در وجه می دسیم
دل ریای آب خرابات بر شیم
شیر قضا که در تن غیب نر و لیت
مستانه اش نقاب زخار بر شیم

[illegible]

روى في

روى مخصوصا
بهم خوانده ایم بقی
مخالف را که سرش کلاه
داریم ۱۲ م
جاء و گشت مردمان
در خانه است در دوش
پای ایستاده اعتبار
کندگان به چشم
حی میال کند بین
از گوشه به چشم
من از دنیا

تعلقات بنوی

[illegible]

مجلس شورای اسلامی

۲۶۰
 سخن گوی مایه فتنه چو که درین
 اختیار یلیم بکلمات ماکمل
 دیلان باخار عیادت
 بنشیند فتنه چو که درین
 سخن گوی مایه فتنه چو که درین

<p>قد تو تابش از جو یار دیده من</p>	<p>بجای سر و خراب وان نمی بینم</p>
<p>من و غنینه حافظ که اندرین دریا</p>	<p>بصاعت سخن در فشان نمی بینم</p>
<p> بخش سگیم و از گفته خود دلشادم طار گلشن قدسم چه دهم شرح فراق من ملک بودم و فردوس برین جایم بود سایه قطوبی و دلبوی جور و لب حوض نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار گو کب بخت مرا هیچ منجم شناخت تا شدم حلقه بگوش در میان عیش و شوق اگر خور و خون دلم مردمک دیده روستا که چرا دل بحسبگر گوشه مردم دلاوم </p>	<p> بنده عشقم و از هر دو جهان آزادم که درین دام که حادثه چون فستادم آدم آورد درین دیر خراب آبادم بهوای سرکوی تو برفت از یادم چه کنم حرف دگر یار نداد استادم یار باز ما دگر گیتی هیچ طالع زادم هر دم آید غمی از نو ببارک بادم که چرا دل بحسبگر گوشه مردم دلاوم </p>
<p>پاک کن چهره حافظ بفرلف ز شک</p>	<p>پاک کن چهره حافظ بفرلف ز شک</p>
<p> فتوی پیر بخان دارم و عهدیت قدیم چاک خواهم زدن این بلیق ریائی چه کنم </p>	<p> که حرام ست می آن که نه یارست ندیم روح را صحبت با جنس غیب است الیم </p>

در فتنان سراسر
 بنشیند فتنه چو که درین
 ای ظاهر علی الاطلاق
 بگویم و از گفته خود دلشادم
 من و غنینه حافظ که اندرین دریا
 بصاعت سخن در فشان نمی بینم
 بخش سگیم و از گفته خود دلشادم
 طار گلشن قدسم چه دهم شرح فراق
 من ملک بودم و فردوس برین جایم بود
 سایه قطوبی و دلبوی جور و لب حوض
 نیست بر لوح دلم جز الف قامت یار
 گو کب بخت مرا هیچ منجم شناخت
 تا شدم حلقه بگوش در میان عیش و شوق
 اگر خور و خون دلم مردمک دیده روستا
 که چرا دل بحسبگر گوشه مردم دلاوم
 بنده عشقم و از هر دو جهان آزادم
 که درین دام که حادثه چون فستادم
 آدم آورد درین دیر خراب آبادم
 بهوای سرکوی تو برفت از یادم
 چه کنم حرف دگر یار نداد استادم
 یار باز ما دگر گیتی هیچ طالع زادم
 هر دم آید غمی از نو ببارک بادم
 که چرا دل بحسبگر گوشه مردم دلاوم
 پاک کن چهره حافظ بفرلف ز شک
 پاک کن چهره حافظ بفرلف ز شک
 فتوی پیر بخان دارم و عهدیت قدیم
 چاک خواهم زدن این بلیق ریائی چه کنم
 که حرام ست می آن که نه یارست ندیم
 روح را صحبت با جنس غیب است الیم

این بلیق ریائی چو که درین
 خور و خون دلم مردمک دیده روستا
 بنشیند فتنه چو که درین
 سخن گوی مایه فتنه چو که درین

کون پای عشق
 حاصل گردد بوی
 چرخه از خطبه
 بنظر نامیاب
 افزون شود
 حکم عشق اگر
 طلب جان برین
 مشوق جان
 کند شش جان
 راجحان دقت باطن
 بهای ای بیم جان
 خوار و فرمان از ساز
 عشق در خفا

[illegible][illegible]

از این بنا که از شما رسیده
که شما میفرمایید

زنگ نزویر پیش مانود	شیر سرخیم و فنی سیهم
دام حافظ بگو که باز دهست	کرده اعتراف و ماگوها سیم
گروست دهاک گفت پای نگارم	بر لوح بصر خط غبار بنگارم
پروانه اگر برسد در طلب جان	چون شمع همان دم بدی جان بپارم
گر قلب دلم را نهند دوست عیاری	من نقد روان در دوش از دیده بیارم
و این بختان بر رخ گلی که پس اندر گ	زین در نتواند که برد باد غبارم
از بوی کنار تو شد مغموم اسید	از موج سر شکم که رساند کینارم
زلفین سیاه تو بدلداری عشاق	دادند قرار است و بیرون قرارم
امروز کش سر زوفای من و اندیش	زان شب که من از غم جد دست برآرم
ای شقایق از آن باده یکی جرعه بیاور	کان بوی شفا سید ه از رخ نچ خام
حافظ لب لعلش چو مر جان عزیزت	عمری بود آن لحظه که جان ابله آم
گروست دهر در خم زلفین تو باز م	چون گوی چه سرا که بچوگان تو باز م
زلفک تو مرا عمر عزیزت ولی نیست	در دست سرموی از آن زلف دارم

۱۳۰۰
 ۱۳۰۱
 ۱۳۰۲
 ۱۳۰۳
 ۱۳۰۴
 ۱۳۰۵
 ۱۳۰۶
 ۱۳۰۷
 ۱۳۰۸
 ۱۳۰۹
 ۱۳۱۰
 ۱۳۱۱
 ۱۳۱۲
 ۱۳۱۳
 ۱۳۱۴
 ۱۳۱۵
 ۱۳۱۶
 ۱۳۱۷
 ۱۳۱۸
 ۱۳۱۹
 ۱۳۲۰
 ۱۳۲۱
 ۱۳۲۲
 ۱۳۲۳
 ۱۳۲۴
 ۱۳۲۵
 ۱۳۲۶
 ۱۳۲۷
 ۱۳۲۸
 ۱۳۲۹
 ۱۳۳۰
 ۱۳۳۱
 ۱۳۳۲
 ۱۳۳۳
 ۱۳۳۴
 ۱۳۳۵
 ۱۳۳۶
 ۱۳۳۷
 ۱۳۳۸
 ۱۳۳۹
 ۱۳۴۰
 ۱۳۴۱
 ۱۳۴۲
 ۱۳۴۳
 ۱۳۴۴
 ۱۳۴۵
 ۱۳۴۶
 ۱۳۴۷
 ۱۳۴۸
 ۱۳۴۹
 ۱۳۵۰
 ۱۳۵۱
 ۱۳۵۲
 ۱۳۵۳
 ۱۳۵۴
 ۱۳۵۵
 ۱۳۵۶
 ۱۳۵۷
 ۱۳۵۸
 ۱۳۵۹
 ۱۳۶۰
 ۱۳۶۱
 ۱۳۶۲
 ۱۳۶۳
 ۱۳۶۴
 ۱۳۶۵
 ۱۳۶۶
 ۱۳۶۷
 ۱۳۶۸
 ۱۳۶۹
 ۱۳۷۰
 ۱۳۷۱
 ۱۳۷۲
 ۱۳۷۳
 ۱۳۷۴
 ۱۳۷۵
 ۱۳۷۶
 ۱۳۷۷
 ۱۳۷۸
 ۱۳۷۹
 ۱۳۸۰
 ۱۳۸۱
 ۱۳۸۲
 ۱۳۸۳
 ۱۳۸۴
 ۱۳۸۵
 ۱۳۸۶
 ۱۳۸۷
 ۱۳۸۸
 ۱۳۸۹
 ۱۳۹۰
 ۱۳۹۱
 ۱۳۹۲
 ۱۳۹۳
 ۱۳۹۴
 ۱۳۹۵
 ۱۳۹۶
 ۱۳۹۷
 ۱۳۹۸
 ۱۳۹۹
 ۱۴۰۰

کار از تو میرود مددی ای دلیل راه
چون لاله می بینم شرح در میان کا
نصاف می کند سیم که از ره قادی
این مرغ بین که بردل خوین نهادیم

گفتی که حافظ این برهنگ و خیا است
نقش خط خوان که همان لوح سادیم

ما در سحر بر در میخانه نهادیم
 سلطان ازل گنج غم عشق یاد
 در خرقه صد عاقل زاهد زنده آتش
 در دل نهیم ره پس ازین مرتبان را
 آن بوسه که زاهد ز پیش واد بگذاشت
 چون میرود این کشتی شکر گشته که آخر
 الله شد که چو ما بیدل دین بود
 در خرقه ازین پیش منافق نتوان بود

<p>یار بچہ گداہمت و شایانہ نہادیم</p>	<p>قانع بخیا لے ز تو بودیم چو حافظ</p>	<p>مہر کفر</p>
---------------------------------------	--	----------------

ازین در نهی شست مجاه آمده ایم	۱.	ازید حادثه آخیب به پناه آمده ایم
-------------------------------	----	----------------------------------

و بفرستاد و فرمود که
 زار را آتش ندای کبریا
 بسایه ای که از عرش
 بر این زاریان را بجا
 کردیم کمال و بزرگوار
 در یافت کمال و بزرگوار
 یعنی آن بوسه که از ما بزرگوار
 آن باد است و داد و در بارش
 از آن بوسه صفای کبریا
 ندایم را بوسه کنی بیا
 قبول کلام معنی او را
 ای شکر بر اسم خدا
 آن که محض فرزند نام نهاده
 بودیم و بپایند و بپسند
 بر آید و این همه لاف و طعنه
 او بیکار بر آمده و
 که با این همه بزرگوار
 بیش از این سزاوارتر است
 غلام خود را با این بزرگوار
 آمدن و با این بزرگوار
 بودن و با این بزرگوار
 این بزرگوار است
 و بفرستاد و فرمود که

شیطان اعدایم
بر عازده مرشد
علو قیامه که
معجزه از خودت
نشان بدهد

فردوسی را که
که از روی شکایت و دعا
باشد ایگانه گو
به خلق یار شد
یادش در این نیست
که بر طریقه حجام
ت در دنیا بود
ای خافه
نودل خود کرد
سجده راجع به

کرم چو بر دود سوزد
 به علمم که دود سوزد
 کبریا بر شعله سوزد
 نام از شعله سوزد
 کبریا بر شعله سوزد
 به علمم که دود سوزد
 کرم چو بر دود سوزد

بیا که پیش تو از خوشی هر زمان بوم
روا که در غم سحر تو از جهان بروم

بیا که پیش تو از خوشی هر زمان بوم	روا که در غم سحر تو از جهان بروم
رها کن که درین حسرت از جهان بوم	سخن گوی که پیش لب جان بهیم
ندیده کام دل از آن لب جان بوم	روا که جان بر لب ست ماز جهان
تو خود بگوی که ماز برت چنان بوم	خوش آن مان که به پیغمبر جان لب
روا که محروم از آستان بوم	گدای کوی شایم و حاشا جتنه دایم
که باری از پی وصل تو با نشان بروم	نشان وصل باده بهر طریق که هست

لگو که حاقظ ازین در بر و برای خدا
که هر چه راسی تو باشد خیر این آن بوم

که پیش چشم بیارت بزم	مزن بر دل ز نوک غمزه تیرم
از کام ده که مسکین و فقیرم	نصاب حسن در حد کمال است
جوان بخت به نامم گرچه بزم	قدح پر کن که من از دولت شت
که فکر خویش گم شد و ضمیرم	چنانچه پر شد فضای سینه از دو
اگر حرفی نشد کلام بزم	سبا و انبر حساب بطرب می
من از پیر مغان منت پذیرم	در این غوغا که کس را سپرد
بسیب بوستان شهید و شرم	پو طغیان ز راهات کی فری

از لب زبان
تو مردان بافته بهیم
سخن جان لب
نشان او در آستان جان
دارم لبس و امدار
که خودم بر دم و آواز تو
حاجت خود زیاده بود
حاجت ای ساقی نفس
خواب بکن از کشیدن
که بر و ضعیف غم ز بزم
از مدت عشق چنان
جان بهستم
این میسران دل
شده که خیال خودم
از ضمیر من برون رفت
از مغلل اندر صلی کلاه
علیه و سلم استای
غوغا قیامت من
منت پذیرم و سول
تجمل غلامم شده
ای زاهد

بیا که پیش تو از خوشی هر زمان بوم
روا که در غم سحر تو از جهان بروم

۱۲
 حرم است بابت
 خوشنویسی بی نهایت
 عاقلان و فاضلان که از آن فائده
 نسل مغرب حاصل کنند عالم در این
 منفعت حاصل
 شد و این کتاب
 به دست این بزرگوار
 بارید و چون این
 بابت تمام شد و در آن
 سوره ای که در آن
 آن روز شافیه شد که در آن

1

[illegible]

و مویشی و مرغی و شیخی و نه از حقا

ایسی شورشیت کہ در دور قمر مینم
 ہر کسے روز ہی سے طلبہ از ایام
 ابلہان اہم شربت نگاہ قدست
 اسپ تازی شدہ مجروح بزیر پالان
 دختران را ہمہ جنگست بجدل با مادر
 هیچ رحمے نہ برادر بہ برادر دارد

پند حافط بشنو خواجه بر روی کن
ز آنکه این پند به از در و گهر می نهم

دیدار شد میسر و بوس و کنار هم
زاهد بود که طالع اگر طالع من است
ما عیب کس ندی و تسی نمی کنیم
ای دل بشارتی و هست محتسب باند
آن شد که چشم بنگران بود از بین
خاطر بدست تفرقه دادن زیر کیت
بر خاکیان عشق نشان جرعه لبش

از بخت شکر دارم و از روزگار هم
جامم بدست باشد و زلف مکار هم
لعل جان خوش است می خوشگوار هم
وز می جهان پرست ببت میگزار هم
خشم از میان برفت و مرثک انکار هم
مجموعه بخواه و صراحه بیار هم
تا خاک لعل گون شود و مشکبار هم

بسم الله الرحمن الرحیم
الحمد لله رب العالمین
والصلاة والسلام على سيدنا محمد وآله
الطاهرين

بہن خرقای ہر سطر علی الشہادۃ علیہ السلام

[illegible]

فاطمہ بنت محمد بن عبد اللہ بن عبد المطلب

این خطاب
 چون بدو ای بخش
 غایت تو زنده اند مراد
 را بخود دارد از سر
 ای عجب خود بخود
 معنی این بخش
 چنانکه عشق او نیست
 سر دل به خود تو حق
 غایت تو زنده اند مراد
 را بخود دارد از سر

چون آبروی لاله و گل فیض حسن تست	ای ابر لطف بر من خاک کے بارم
چون کائنات جلد بیوی تو زنده اند	ای آفتاب سایه زمین بر دارم
اکل نظر اسیر تو اند از خدا بر سر	وز انتصاف صفت جم اقدارم
بر یاد لاله انور او آفتاب صبح	جان میکند فدا کو اکب نثارم
گوی زمین بوده چو گان عدل تست	وین بر کشیده گنبد نیلی حصارم
آنچه توجہ فلک و طور و دریا و ست	تبدیل سال ماه و خزان بهارم
خالی مباد کاخ جلالت ز سروران	وز ساقیان سرود قد گلزارم
بر آن ملک و دین که ز دست و زارش	ایام کان یمن شد و دریا یسارم
غرم سبک عنان تو در جنبش آورد	این پایدار مرکز عالم دارم

این خطاب
 چون بدو ای بخش
 غایت تو زنده اند مراد
 را بخود دارد از سر
 ای عجب خود بخود
 معنی این بخش
 چنانکه عشق او نیست
 سر دل به خود تو حق
 غایت تو زنده اند مراد
 را بخود دارد از سر

حافظ که در شنای تو چندین گهر نشاند	پیش گفت تو شد نخل و شتر سارم
صلاح از ما چه جوئی که مستان اصلاحیم	بد و زگرست مست سلامت بود حاتم
در میخانه را بکشاکش هیچ از خانه نکشود	گرت با و بود و در نه سخن این بود و ما یم
من از خیم خوش ساقی خراب او هم لیکن	بلای کز جیب آمد هزارش مر حاتم
دش گفتم که شاد است و بس خجسته آورد	اگر این نسبت چو کردیم این بهتان گفتم

علی مدار که زمین باشت از جای
 خورشید حرکت کند و جنبش در حرکت
 آرد و در حرکت و جنبش در حرکت
 کیا قافله ای که در حرکت و جنبش در حرکت
 از حرکت و جنبش در حرکت و جنبش در حرکت
 از حرکت و جنبش در حرکت و جنبش در حرکت
 از حرکت و جنبش در حرکت و جنبش در حرکت
 از حرکت و جنبش در حرکت و جنبش در حرکت

این خطاب
 چون بدو ای بخش
 غایت تو زنده اند مراد
 را بخود دارد از سر
 ای عجب خود بخود
 معنی این بخش
 چنانکه عشق او نیست
 سر دل به خود تو حق
 غایت تو زنده اند مراد
 را بخود دارد از سر

کازان

کازان

14

تفصیل

۱۰۰

۱۱۲

60

دعای

فیضانِ حقانی

میں نے کہا کہ میں نے اس سے پہلے اس سے ملنا نہیں چاہتا تھا۔

0247

میں نے

100

ایک

سید احمد علی

۱۰۰

مجلس

مجلس

5

بول چاکی

کتابخانه آستان قدس
خط و کتابخانه

اگر برین جانی پیاں موری
 پیمبر وین کی درخشاں

جگر چون نافه ام خون لشت به بیمی با
جبرای انده بارفتش سخن ارجین

تو آتش کشتی آبی حافظ اولی با یاد گرفت

زند عهدی اگر گوئی حکایت اصنام

۱۰۰	۱۰۱	۱۰۲	۱۰۳	۱۰۴	۱۰۵	۱۰۶	۱۰۷	۱۰۸	۱۰۹	۱۱۰	۱۱۱	۱۱۲	۱۱۳	۱۱۴	۱۱۵	۱۱۶	۱۱۷	۱۱۸	۱۱۹	۱۲۰	۱۲۱	۱۲۲	۱۲۳	۱۲۴	۱۲۵	۱۲۶	۱۲۷	۱۲۸	۱۲۹	۱۳۰	۱۳۱	۱۳۲	۱۳۳	۱۳۴	۱۳۵	۱۳۶	۱۳۷	۱۳۸	۱۳۹	۱۴۰	۱۴۱	۱۴۲	۱۴۳	۱۴۴	۱۴۵	۱۴۶	۱۴۷	۱۴۸	۱۴۹	۱۵۰	۱۵۱	۱۵۲	۱۵۳	۱۵۴	۱۵۵	۱۵۶	۱۵۷	۱۵۸	۱۵۹	۱۶۰	۱۶۱	۱۶۲	۱۶۳	۱۶۴	۱۶۵	۱۶۶	۱۶۷	۱۶۸	۱۶۹	۱۷۰	۱۷۱	۱۷۲	۱۷۳	۱۷۴	۱۷۵	۱۷۶	۱۷۷	۱۷۸	۱۷۹	۱۸۰	۱۸۱	۱۸۲	۱۸۳	۱۸۴	۱۸۵	۱۸۶	۱۸۷	۱۸۸	۱۸۹	۱۹۰	۱۹۱	۱۹۲	۱۹۳	۱۹۴	۱۹۵	۱۹۶	۱۹۷	۱۹۸	۱۹۹	۲۰۰
-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----	-----

عزیزیت من صلب و رگای سیر

بی ماه مهر افروز خود تا بگذرد ارم ز غم و
وای برای می هم مرغی بدانی:

تا بگویم آگهی زان سالی سوهی
گلهانگ عشق از هر طرف برهوشی

نقشہ خا امکشتہ فالہ و

برچیند از دم من در آید که نامش در این کتاب است

اور نیکو چهر بوی مستی و مود و مهر و

دام شریعتی که ام چندان نماند غصه ام
زین راه خون فشان من وضع است

ما آكله از خود فاسد و زهره محافظه

بجمل روحانیان و کاشفان حقایق

در مجلس روحانیان هم در بابی میر

بروای پیغم از سر خبر بزم دارم

ایضا و تم قدم نه که زین خودی شوم به
 می نایبش و هم ده که غم

غمر اخروی از بوی نیکو غمزه رسد

مدرسہ اسلامیہ پشاور	پشاور
---------------------	-------

ایک ہی وقت میں ایک اور شخص نے بھی یہی بات کہی تھی۔

(continued)

ایم

کتاب اینست ایامین که گنجد
وقت در گذر از خود بخود و از خاکم
مستحق کار سلام گردد و بی آن
زمان کی آید که مستحق من بر من
مهرمان گردد و مستحق من بر من
نزد دوست گویند که کائنات
سازگار علی ایضا بهشت است
عاشق بوقت که هم از خود بی خود
چو ابرو

کتابخانه

[illegible]

1

عبدالرحمن بن محمد بن عبدالمطلب بن هاشم بن عبدمناف بن قصي بن كلاب بن مرة بن كعب بن لؤي بن غالب بن فهر بن مالك بن النضر بن كنانة بن خزيمة بن مدركة بن إلياس بن مضر بن نضر بن معد بن عدنان

۱۹
خواجه نصیر دین محمد طبرستان
چشمه جود و دریای فضل
بیل و نزار
اول خود را بهیمنش کرد
مصلحت کل است
پای خست و خود
خیزم خود را بطلان

دستبرد صبا گرد گل کلاه به بین دوس غنچه بدین زیور و تبسم خوش سفیر بلبل شوریده و فقیر شلار	شکنج کیسو سنبل نگر بر جودن معاینه دل و دین میرد بوج حسن برای وصل گل آمد برون قلع حسن
حدیث و غصه دوران به جام جو حافظ بقول مطرب و فتوی پیر صاحب بن	درمان نکردند مسکین غریبان گو شرم بادت از عند لیبان توان نفختن درواز طیبیان چشم مجان روے حبیبان یارب مباد اکام رقیبان تا چند بشم از بنی نصیبان
چندانکه گفتند عسبم بطیبیان آن گل که هر دم در دست خات مادر دنیسان بایار گفتیم یارب امان ده تا باز میند فراق محبت بر فر خود نیست ای نعم آخر بر خوان وصلت	حافظ نگشته رسوای گنیت گرمی شنیدی پند غریبان
بگل شهر دم بویت جاسم بر تن قتل زار دید گل گوئی که در باغ	کنم چاک از گریبان تا بدین چوستان جاسم را بدید بر تن

[illegible]

چاکر
نقل مرستان
جسارت خود را
دیده است
گل در باغ تو
خدا شایه
و طاعت خود را
در یاد تو
چاکر بکنم
ایمان تبلیغ
جامه خوار مردم
او شاکر بوسه

۹۶
 دل را از این بختی
 بختی و مصافی
 دایم با عجب
 باشد و نسیم
 که در بزم آید
 در میان جان
 است دل و جام
 که در جام باده
 آن خان مر
 ن نور جابر

من از دست غمت شکنم جان بقول دشمنان گشتی از دست منت در جامه چون در جام باده بارای شمع اشک از دیده چون میخ مروکز سینام آه جگر سوز دلم را شکن در پایشند از	ولی دل را تو آسان بردی از من نگر و دهی کپس بادوست دهم دولت در سینه چون در سیم آم که سوز دل شود بر حلق روش بر آید همچو دو د از راه روزا که دارد در سوز زلف تو مسکا
--	--

چو دل را بسط زلف تو حفظ
 بدینسان کار او در پایشنگ

چون شوم خاک بر پیش من بنفشاند زین اگر چو پیش من میرم غم خند و صبح محاض رنگین بر کس منیاید همچو گل دوستان جان وادم از بر بانش نگرید او بخونم ترشند من بر لبش تا چون شود چشم خود را گفتم آخر یک نظر شیرین بین گر چه فرادم تلخی جان بر آید حیف است	و در گویم دل گردان و گردانند زمر و در غم بزم خاطر نازک بر رخاند زمر و در گویم باز پوشان باز پوشاند زمر گوی چیز می مختصر چون بازی ماند زمر کام بستانم از و یاد و بستاند زمر گفت می خواهی مگر تاجوی غم اند زمر بس حکایت های شیرین بازی اند زمر
---	--

دیوان حافظ
 پیش او بپوش
 عارض
 در بزم خورشید
 شمع
 محض
 نایاب
 می سازم که روی
 خود را از دیوان
 کسی
 پیش
 اشیا
 پیش
 پیش

کمال از عشق
 را بپوش
 در بزم خورشید
 عارض
 در بزم خورشید
 شمع
 محض
 نایاب
 می سازم که روی
 خود را از دیوان
 کسی
 پیش
 اشیا
 پیش
 پیش

شریف
 دل جان من ز تو روایت
 از وی مانی نداد از حبست
 عازمی بود چنان طلق
 و نظر نکرات ازین
 ای مجرب کیم
 حکم الحاق
 کجاست
 تا از دست
 تخلص داد و ده
 و سه
 شایسته
 طلاق
 کس و این
 کرات

از من و جهان سرفروشی انداخته
 این بیت در بیت صدر هر دو صفت
 بهر چنان که عبارت از عارفان است
 خدا مستخلصان نیز دلیلی است
 دانند که در آتشین صفت عارفان
 از هر گونه فقر و فاقه گفته نیست
 با وجود فقر و فاقه فقر در از
 دست بسته و بگنجد عارفان
 بر ملک و حکومت می نمایند

تا کی از بیم و زرت کیسه تخته خواهد بود	پند ما بشنو و بر خور ز همه سیم تنای
کتر از ذره نه پست تر مهر روز	تا بخلو نگه خورشید رسی چرخ
پیر سمانه کش ماکه رویش خوش باد	گفت پسر کن بر صحبت پیمان
بر جهان تکیه کن گرد حی می داری	خداوی نهو جینان خور ناز کنای
بصبلا در چین لاله سحر می گفتم	که شهیدان که اند این همه خونین کفنا

گفت حافظ من دو محرم این از نه ایم
 از می لعل حکایت کن سیمین و قنار

شراب لعل کش روی بهر جینان بین	خلاف مذهب آنان جمال نیاز
بزیردلی ترقی کند با دارند	در از دوستی این کوته است نیاز
بخور من دو جهان سرفروشی اگرند	و مانع کبر گدایان خوشه چنان
گره زابرو پر چین نمی کشاید یار	نیاز اهل دل و ناز نازینان
حدیث عهد محبت ز کس نمی شنوم	و خای صحبت یاران همنشینان
اسیر عشق شدن چاره خلاص نیست	ضمیر عاقبت اندیش پیش بینا

نخبر خاطر حافظ بر صیقل عشق
 صفای نیست پاکان پاکدینان بین

و عجب گدایان خوشه چنان
 که سر و سر و سر و سر و سر و سر
 نخل از اندام شراب نخل از اندام شراب
 به چین می کشاید یار از ابروی
 معنی نیست اینک یار از ابروی
 به چین خود که نخل از اندام شراب
 غائب نیاز اهل نیاز نازینان
 نازینان معنی مشورتان را بین
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر

نخل از اندام شراب نخل از اندام شراب
 به چین می کشاید یار از ابروی
 معنی نیست اینک یار از ابروی
 به چین خود که نخل از اندام شراب
 غائب نیاز اهل نیاز نازینان
 نازینان معنی مشورتان را بین
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر
 که از یکجا بر سر و سر و سر و سر

صبح شست ساقیا قدحی پر شراب کن
 نهیست که عالم فانی شود خراب
 شیدی زم مشرق ساع طلوع کرد
 زیکه خرج از گل ماکوزها کند
 مرد زهد و توبه و طاعت نیست
 آن جناب بیده بروی قدح کشای
 مگل چو عمر بر فتن شتاب کرد

دورِ فلک زنگ نثارِ شباب کن
مار از جام بادۀ گلگونِ خنجرِ آب کن
گر برگِ عیش می طلبی ترکِ خواب کن
ز نهارِ کاسه سرِ پُرِ شراب کن
بیا با بختِ جامِ بادۀ صافی خطاب کن
وین خانه را قیاسِ اسرارِ جناب کن
ساقیِ بیورِ بادۀ گلگونِ شباب کن

کار صواب یاد پرستی است حافظ
بر خیز و روئے عزیم بکار ثواب کن

پیش قدمی کے احکامات
کراچی پبلشرز

نم چو آمد بر سر خسته بخوان
 بر پیش آمد وفا تم خواند و میر
 طیف خسته روی زبان من بین
 رتب استخوان من کرد ز مهر گرفت
 نشان حرارت من را بید و بین
 ندلم چو خال تو هست در پیش من

لب بکشا که میوه دل لعل لب بر جان
 کو نفس که روح را یک کنم از پیش روان
 کین دم و دو دیندم بار دست خان
 به چو تیم نیرود آتش مهر از آتومان
 نبض مرا که شنید هیچ ز زندگی نشان
 جسم از آن و چشم تو خسته شد و نشان

آفتاب
عالمقان خود شود
شیر غفلت کن
لایق گردان شود
کشت در گرامت خود
آن طور که طلب بدو میکند
تو نیز خود که خود را بدی خرابی
و این تا غافل و غایب کن که کراس
امان چاپ بست تا پا مار و ایضا
چون از صراحتی شریک خود می بینی
گنبد در برقع ظاهر میشود و بدوی

فرمودند پادشاهی باشد و حق بایده
از او شصت و هشتاد هزار تن بستاند
علاوه بر آنکه این مقدار را شصت و هشتاد
جانبت دید و خود بر شصتی بگذاشت
مرد و دست فضل از او برد و حاصل کن
شصت و هشتاد هزار تن بستاند
و همگی را بکشت و بکشد و بکشد
چون که از او برد و از او برد و از او
مشت و از او برد و از او برد و از او
ای که از او برد و از او برد و از او
بکشد و بکشد و بکشد و بکشد

۱- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۲- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۳- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۴- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۵- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۶- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۷- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۸- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۹- درمیان کائنات چه هست و چگونه
 ۱۰- درمیان کائنات چه هست و چگونه

[illegible]

۳۴۴
ای غدار عاصی
فقدور لا اله الا
مستجابین
تا ما غایبم
بقصد خود
ای بلیک
قتل مکن
باشید چون
جامه برون
کلام
خداوند
ارسل
ارسل

بست خویش و عوی ترا آزموده ایم	با دشمنان قدر کس و با اعتبار کن
حافظ وصال می طلبد از ره دعا	یارب دعا می خسته دلان مستجاب کن
سرخوشیم باده مادر سیاه کن	بست را بنغمه ساقی حواله کن
جام ماه باده چون آفتاب یز	بر روی درخشنیل مشکین کلاه کن
بیر خانقاه بخرابات شود می	غسل بر آرد و تو به هفتاد ساله کن
دنی بگریه چهره مجلس بشوچ شمع	آهنگ رقص ماهمه از آه و ناله کن
گر نو عروس دهر در آید بعد تو	مهر و کون حافظش اندر قباله کن
تا که طهارت قدسی عرش آشیان	از قفس تن طول سیر شده از جهان
تا که این خاکدان چون پیر مرغ ما	با نوشمین کند بر سر آن آشیان
تا که پیر دین جهان سدره بود جواد	نگی که باز ما لنگره عرش دان
تا که دولت فخر بر سر عالم می	اگر بر بند مرغ ما بال و پری در جهان
تا که جهانش کان نیست که از کاست	کان وی از منهن سحابی فی الزمان
تا که بود جلوه که مرغ ما	آب خورا و بود گلشن باغ جهان

[illegible]

تصنيف

ایضا: «و قد علمت من بعض خبر انوار الطوائف ان صاحب الفصول علی کرده است بعضی از این کتب را به بعضی از علماء

گر دجین بخوری همچون صباگردان
چنگ خرب و جامی بنواز یا گردان
یارب نوشته بداز یار ما گردان

بر درسی که میکنی گداز بهتر از این
گرچه خوبست لیکن قدرش بهتر از این
گو درین نکته بفرمانظرش بهتر از این
مادر دهر ندارد دلیسرش بهتر از این
گفتم ای خواجه عاقل بهتر از این
بشنوای جان گوید گدازش بهتر از این

سید بنی برادران علی رضا
نورعلین

وان سہی سرور وان ایچمن بلرسان
یعنی آن جان خنق فتنہ بین بلرسان

آن مژده می بخشد که ای خدا
خدا بودی خود نبود
زمانه آمد که مشرق
عزت این غزل و آن
که حیات از مشرق خود
پسیت بفرق افغان
ملوک همان دوش علی را
و افسران آید

دوران در غنی کردن
و حفظ حقوق جغرافیایی
این دوا

یار او در دین خود می نای
خدا تعالی ایستادن
و هر یک که از او
از دین خود می نای
یار او در دین خود می نای

از خدا جامی ای ناز با هم دل

فقت و خوش گفت
هزار با بیخام جگر
کردن این چنین
شمار خبر پنداشد
چنین نقل کردند
خبر عام
خبر عام

داعیانہی
معدنہ فیض خاں
کے ہوا و سکون
کے ہوا و سکون

صاحب فطانت غنی اور
مستحق شان و کبر

اور ایک بیکہ کی شخصیت کی

دست برده و نهاده در چشم من ای دل از این غم غمناک
 ای دل از این غم غمناک ای دل از این غم غمناک
 ای دل از این غم غمناک ای دل از این غم غمناک

حافظ اردر گوشه محراب و ناله روستا
 ای نصیحت گو خدا را آن خم ابرو بین

ای لب آب حیات و اقیانوس سحرچین همچو ابرویش چشم من کم آید ماه نو تا ز تحت دیده ست گل در باغ ای سرور فغان رشته بجان من ست آن بایر سوی تبار بوسه میخواهم ز لب ابدان میگویی عاشق روی تو ام غم غمناک و خوار	ای سخت غم رشید خاوری خط مشک چون لب لعلت نمی باشد عقیق بر تن خود چاک می سازد ز جمله ذره خورشید یا درج درست آن با میکنی جانم براحت بار دیگر این حکایت را باند آشکارا مگر
---	---

مهر و حافظ و غمت در گردن تو خون من
 واد من بستاند از تو در موشه و لیل من

ای آفتاب آینه دار جمال تو صحن سدری دیده بستم ولی سحر مطبوع تر ز روی تو صورت نیست هیچ در اوج ناز و نعمتی ای پادشاه حسن نایب تو ای بخت روم تنیست کسان	مشک سیاه مجمره گردان کاین گوشه نیت در خور خیل طغر انویس ابرو مشکین یارب مباد تا بقیامت کو فرود ز مقدم عید ده
---	--

این بانشه
 از عشق دست بیاورد
 میکند که ای سرور فغان
 دلت از این غم غمناک
 باغ دیده ست گل در باغ ای سرور فغان
 خجالت جاده خفا بیک
 میکند که ای سرور فغان
 عشق چون آید از تو
 بچشم زلف خود
 دیوان حافظ
 این بیک جاکس
 از این بان مزار
 اگر بچشم بیک
 ای عشق
 حافظ در سحر
 بسبب بگردن
 طعن است پس
 در این کعبه حافظ
 سرای سرور فغان
 این بیک جاکس
 بیک جاکس

بیک جاکس
 بیک جاکس
 بیک جاکس
 بیک جاکس

چنگیز دین سلسله
 نو سادات ازاد و در
 از دولت سراسر
 رشاد کمال با ای
 و سعادت خیر امان
 کین از دل و دلبسته
 نیک کند با نیت
 نازد که حقیقت
 دیانت نکوده اند
 باز جد و جواران
 بکند از شیخ شریف
 قزاقی بادشا
 بنی آن طوطی که
 تبار یافت از سبک
 ست اعیان شاه و
 کین که آریب جوان
 بافت او سبک
 احوال و طوطی
 چه چیز است
 دین شرمکال
 بکنی معنی ای
 تو احتیاج
 زیاده که
 غنی نیست
 بنشیند
 لیکن نیست
 کی باک ندانم
 جلد
 که از او
 خدایت خالی
 شکر و سپاس

زینت تاج و گین از گوهر الای تو از کلاه خسروی رخسارم سیای تو سایه اندازد بهای چیر گردوی تو نکته مهر گزینش فوت از دل انای تو طوطی خوش اوج بینی کلک شکر خای تو روشنائی بخش چشم او مشکال پای تو جرعه بود از زلال جام جان افزای تو را اگر س مخفی نماند بر سر مرغ رای تو	زینت تاج بی کس فروغ از لاله ساسو	بجای پادشاهی است به بالای تو آبسرخ را هر دم طلوعی میدهر هگاه طائر اقبال گرد و دهر کجا در رسوم شرع و حکمت با هزاران تبیوانش ز منتقار بلاغت سبک جو خورشید فلک چشم و چراغ عالم نه اسکندر طلب که دوزادش روزگار رعایت در حرم حرمت محتاج نیست
---	----------------------------------	--

خسرو پیرانه سر حافظ جوانی میکند بر امید عشق و بخشش گنه فرسای تو
--

که نیست در سر من جز هوا خجسته بیار باده که مستظلم بر جنت او که ز دنج من من آتش محبت او مزین پای که معلوم نیست نیت او نوید داد که عامت فیض حمت او	ن پیر خرابات و حق صحبت او است اگر چه نه جای گناهکار نیست من خدا خسته آن شراب و شن باده ستانه سنجانه گر سرے بینی باده که دوشم سر و شن عالم غیب
--	---

باده خجسته
 آتش محبت
 بیار باده
 ای ساقی شراب
 مستظلم
 سر و شن عالم
 نیت و حمت
 دوزخ و جهنم
 باده که دوشم
 عالم غیب
 باده که دوشم
 سر و شن عالم غیب

۳۱۲
 سلام
 قدسین یونان
 از چشم خطامت
 دولت نظر من و
 ذلیل و خوار مدان
 زیر آگین زهد
 تقوی در تنی و
 صیبت هرگز
 او قلا شایه
 بی بر کاره
 او از چشم خفا
 هر که از دست

که نیست معصیت ز بهی شیت بنام خواجه بکوشیم و فردا	مکن چشم خماریت نگاه بر من مست نیکند دل من میل هر تو به ولی
بام خرقة حافظ پیاده در گروست اگر ز خاک خراپات بود فطرت او	
پرده غنچه میسد رو خنده لکشا اگر نه صدق میکند شب شب جور همه جهانیان نیک شرم از برای این نقش میزنم در طلب فنا کاین سر پر یون شود خاک در راه قال و قال عالمی سیکشتم از برای عشق تو سوزش من است بر صفا زود سلطنت رسد هر که بود گدای جای دعاست شاهن بیتو با و	تاب نقشه میسد هر طره مشکای تو انی گل خوش نسیم من بلبل خورشید دشمن دوست گو گوهر غرضی که نمکین خرقة زهد و جامی گرچه نه در خور مست شور شراب سوز عشق آن نفسم و دنیا منکه گول گشتی از نفس فرشتگان مهر زخمت سرشت من خاک درت بشت من دلگدای عشق را گنج بود در آستین شاه نغین چشم من تکیه که خیالت
خوش جنبیت عافیت خالصه در بهار سن حافظ خوش کلام شد مرغ سخن برای تو	

که در نقشه است از رنگ لکشا
 غنچه بایسد به غنچه که یون
 خود به دست بیک خندان
 عادت از مشوق است
 میل از عاشق است
 عاشق خود را بجهان خود
 زیرا که از صدق دل
 شب خوار میاید و از این
 بپایند هم بود از دست و سوز
 عشق منی که از دست و سوز
 جامت می توان بود کار خفا
 من طلب تو این بود کار خفا
 کرده ام هر سوزی منی که از دست
 خوشی منی که از دست و سوز
 زود شراب که در سوز
 از رنگ جیون تو باشد از دست
 ای تکی از این غزل من آنقدر
 باز که بود که از غزل من آنقدر
 بن سبب عالمی که چشم
 اکنون که از غزل من آنقدر

بن سبب عالمی که چشم
 اکنون که از غزل من آنقدر
 بن سبب عالمی که چشم
 اکنون که از غزل من آنقدر

خط از دست خود
که از خوشی نشود
از راه دور شدن است
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲

خوش خلق از خوشی
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲
خوش خلق از خوشی
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲

خوش خلق از خوشی
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲
خوش خلق از خوشی
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲

مگذار یار که بگرفت ماه ازو
دی دست گوشت محراب دولت
نی جرحه خوش مجلس جم سینه پاک دار
سلطان غم مهر خیره تواند بگو بکن
ردار اهل صومعه ام کردی پرست
تی چرخ غمی بره آفتاب دار
بے بروز نامه اعمال ما نشان
خردین خیال که دارد گدای شهر

خوش خلقه است لیکت زیت اه ازو
آنجا بسای چهره و حاجت بخواه ازو
کائینه است جام جهان بین آه ازو
من بروه ام بیاده فروشان پناه ازو
این دو دین که نامه من شد سیاه ازو
گو بر سر روز شعله هر سجگاه ازو
بتوان مگر ستر و حروف گناه ازو
روزی شود که یاد کند پادشاه ازو

حافظ که ساز مجلس عشاق ساز کرد
خالی مباد عرصه این بزم گاه ازو

مقارون شدی تماشای ماه نو
عمریت تا دلم ز میمان زلفت
مفروش عطر عقل بهند و می زلفت یار
م وفا و مهر دین گشت زار عشق
ساقی بیار باده که رمزی بگویت

از ماه ابروان منت شرم زیت رو
فانسل خط جانب یاران خود شو
کاجا هزار ناله مشکین به نیم جو
آنکه عیان شود که رسد موسم درد
از سیر اختران کمن سال و ماه نو

سینه پاک دار
جام جهان بین
فروشان پناه
نامه من شد
سجگاه ازو
یاد کند پادشاه
روزی شود که
حافظ که ساز
خالی مباد
مقارون شدی
عمریت تا دلم
مفروش عطر
م وفا و مهر
ساقی بیار
از ماه ابروان
فانسل خط
کاجا هزار
آنکه عیان
از سیر اختران

ساقی که از خوشی نشود
از راه دور شدن است
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲
خوش خلق از خوشی
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲
خوش خلق از خوشی
چرا در وقت باز برون
بیاده ۱۲

انظر

بیادین گلابی
 عشق حقیق
 سخن شنو وید
 اعتبار کجاست
 دانشمند در بعض
 زیاد یک دنیا
 است او حق
 نفیر انداز

السلامة

کتابخانه

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين

میں وقت و جگہ

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

॥

1

6.

Figure 1 consists of two line graphs, (a) and (b), plotting the rate of reaction against temperature. Both graphs have a y-axis labeled 'Rate of reaction' and an x-axis labeled 'Temperature'.

Graph (a) shows a bell-shaped curve. The rate of reaction increases from 0 at 0°C to a peak at 30°C, and then decreases as temperature increases further. The peak is labeled 'Optimum temperature'.

Graph (b) shows a curve that rises sharply from 0 at 0°C and then levels off at 30°C. The plateau is labeled 'Optimum temperature'.

1

جہان سرا
مظاہر
دستار
زینت
مشتاق
قاری
۱۲
مفتی

۲ / ۲ زینان رازای روانه سران شیریه با بهرام شاه نظام شاهجریان

وان گوشه گیران را حشمتش نه گذارست	که بر ظرف سخنش همی گرد چنان بود
رقیبان غافلند از ما کران چشم سیه هوم	هزاران گونه پیامت حاجت بیان بود
و کج رو پری را کس نکوید با چنین چینی	که این را انچه چنین چشم است آن آن چنان بود
تو که فوول نمی بندی نقاب لفت می هم	که محرابم گرد اند خیم آن دستان بود
اگر چه مرغ زیرک بود حاقط در وفاداری	
به تیر غمزه صیدش کرد چشم آن کسان بود	
مژغ سبز فلک دیدم و داس منو	یادم از کشته خویش آمد و هنگام درد
م ای سخت بختی پیدی و خورشید سید	گفت باین همه از سابقه نو مید شو
یه بر اختر شبگرد کن کاین عیار	تاج کاوس بود و کمر کین خسرو
رزدی پاک و مجروح سیاح به فلک	از فروغ تو بخورشید رسد صد پر تو
استان گو فروش این عظمت کا بد عشق	خرمن مبه بجوی خوشتر پروین بود
شاد در لعل ارچه گران دارد گوش	دور خوبی گذرانت نصیحت بشنو
بشم بد و ز خال تو که در عرصه حسن	بیدتی را ند که بر دازمه و خورشید گرو
هر که در مزاج دل تخم وفا سبز نکود	ز درونی کشد از حاصل خود نگاه درو
اندرین اثره میباش چو دف حلقه بگوش	ور قفای خوری بازو اثره خویش مرو

ای عالم گذاری
برای دوست
شخص در کسایت
که در مزاج او بدند
بسیار نفاخت
آسمان را دیدم
و داس ماه زهر
دیدم از کشته خود
وقت در میان آمد
شخص ای پاک
و مجروح از آتش
نویان نفاخت
نوی ۱۷
ای آسمان را
بگردانند عظمت
خود ظاهر کن زردا
و عشق تو من اودا
بجوی و پروین را
بدو بیاورید اندا
شخص یعنی آشوب
در لعل که عبادت
از بند سوزند
اگر چه گوش گذار

اندرین اثره میباش چو دف حلقه بگوش

[illegible]

دیوان حسن
 بنام آغا محمد خان
 کمره ای ۱۲
 قاضی امیر
 محل ایک
 رمضان
 لیکن
 مراد حضرت
 ست
 مخرج علی
 قاضی
 قاضی

2

三

جاده ترک داده پیمانہ در کشیدم

عفو الله عنه
فتح علی
مولو علی محمد
اختیار کوہ ۱۲
ویجنا کے
قذیر ترک داد
شادی محمد
شاہ کریم
ہر ان

۳۱۹
حافظ کریم دین
سزائش کرد
معلوم شد
کیا پادشاه
براون کشید
بیمه کلاسه
زیاده از
خود کرده
ای
مشوق ازلب
لعل خراب و
کج کج کرده
سکون

بیش از کلیم خویش مگر یاشیده

ای که با سلسله زلف دراز آمده
بخت و آتش بهم آمیخته از لب نعل
چشم تو گرچه بهر غم سوزیده دلم پزید
ساعتی ناز مفر ما و بگردان عادت
فریاد بر دل نرم تو که از بهر ثواب
دشمن با نوچه سنجید که بیغای دلم
پیش پای تو میرم چه بصلح و چه جنگ
که بهر حال بر اندازده ناز آمده

گفت حافظ و گرت خرقه شراب آلوده
مگر از نیش این طائفه باز آمده

در غم روی ترا شمع گشت پروانه
 در که قید جانین عشق می فرمود
 از شمع روی تو آتش چون رسید پروانه
 هزار جان گر آید فدای جانانه

بیدار
 لعل خورشید
 آتش کجاست
 باین خنجر
 آتش غلامیست
 آتش غلامی
 عبادت ارباب نیازم
 رنجور که از آتش غمگوار
 کن گذارسته و عادت
 خود گردان از نور تاب
 شوند از آتش غم
 و کار از بر خراب بر خراب
 عاشق مقتول خود را با
 نازده ۱۲
 زنده می
 آرد زین که دوست پریشان
 بهاس تاراج دل من
 بخونگی راز در آده ۱۳
 ای هر که بادی
 چون سر و دست میسرم
 می برم خنده
 و خواه در جنگ زیاده کن
 خود را بهر حالت بگذاری
 ای نهیب نهان

ایضاً مذکور است که این کتاب در سال ۱۳۰۴ هجری قمری در شهر تبریز چاپ شده است و در آن زمان که ایران درگیر جنگ جهانی اول و کمبود کاغذ و ناامنی چاپخانه‌ها بود، این کتاب به صورت محدود و در چند نسخه چاپ شده است.

یادم ۱۱ سخن در دگر شارب مین پیاورد اندر که زبان عهد بستم که ۱۲۰۰ قوی چون در دگر ۳۲۰

بر آتش رخ زیبای تو بجای سپید	بغیر خال نیامست که دید بماند
چه نقشها که بر انگشتیم و سود داشت	فزون ما بر او گشته است افسانه
مراد بول بول دست هست پیمان	که بر زبان نبرم خبر حدیث پیمان
من غریب غیرت قدام از پا دوش	نگار خوشی چ دیدم برست بیگانه

حدیث مدرسه و خافقه گوی که باز	فاده در سر حافظ هوای میخانه
-------------------------------	-----------------------------

خاک نسیم مغبر شمامه و لحواه	که در هوای تو بر خاست باد و گاه
دلیل راه شوای طایر خجسته لقا	که دیده آب شد از شوق خاک آن گاه
سهم که بی تو نفس من زیم زهی خجست	مگر تو عفو کنی ورنه چیست عذر گناه
ببین شخص نرم ارم که غرق خون دل است	هلال از کنار شفق کتند نگاه
ز دوستان تو آموخت و طریقت مهر	سپیده دم که صبا چاک زد شعار با
بعشق رشوی تو روزی از جهان بروم	ز ترتم بدد سرخ گل بجای گیاه

مده بخاطر نازک طالت از من راه	هر که حافظ تو همین بخت گفت بسیم الله
دشکشان می شد در شرب زر کشیده	صد ماه روز شکر حیب نصیب

خافقه مدرسه و
نیز که حافظ گوی
هوای میخانه و خافقه
از به خافقه و خافقه
۱۲۰۰ قوی چون در دگر
۳۲۰
مرا در از تر شفق
میان درگاه و در دگر
شوق شفق ۱۲
عده بدل از چشم خود
اراده که شوق نون
دیوان
هر که شوق خافقه
که هلال را در شفق
خافقه پس تو هم
جسم چون هلال مرا
در خون دل بین ۱۲
عده خافقه از یک
در شفق تو نون
که شوق خافقه
مرا در از تر شفق
میان درگاه و در دگر
شوق شفق ۱۲
عده بدل از چشم خود
اراده که شوق نون

سازگار حافظ
را راه در دگر
چون شفق
بهر شفق
بخت شفق
بخت شفق
بخت شفق

۳۲۲
 کمال باشد جان طالبان
 بشیرن کارم
 شکر بگویم
 که بود در دنیا
 در حالت پنداری
 شور و غرور
 می بینم
 رباب هم

شکر شکسته من رخت برآورد کشیده و سمه و بر برگ گل گلاب زد که ای خمار کش مغلس شراب زد ز کنج خانه شده خیمه بر خراب زد که خفته بود در آغوش نخت خواب زد بیا بیدین فلک شش دست در کاب زد ز بام عرش صدش بوشه ترا زد ز روی صدق صدش بوی به جاب زد	ز شور و غرور شاهان شیرین کا عروس نخت دران حمله با هزاران ناز سلام کردم و باهن روی خندان گفت که گردانیکه تو کردی نصف همت دای وصال دولت بیدار تر سمت ز منم فلک خنیه کش شاه نصرالدین باد پلال تا که مگر غسل مرکبش گردد خرد که ملهم غیبت بهر کسب شرف
---	---

بیا بیکده حافظ که بر تو عرضه کنم
 هزار صفت زو عا های مستجاب زد

خرقة تردین و سجاده شلالوب گفت بیدار شوی رهرو خوابوب تا نگردد ز تو این دیر خرابوب جوهر روح بیا قوت ندایوب خلعت شیب بتشریف شبایوب	دو چشمم فتم بر سیکده خوابوب آمد افوس کنان منیچ باده فروش شست و شوی کن و انگه بخرابات خرم بهواشی لب شیرین و نهان چند کنی بطهارت گذران منزل پیر می کنی
---	--

خوشتر از آنست که در
 بدست دوش
 بدستیکه خواب آورده
 و خفته بر سجاده شرف
 آلوده و فوجیون پیچ
 این حالت بدین
 گفت ز فکرم آمد
 گفت که ای رهبر
 خواب آلود بیدار باش
 و این غفلت بیدار
 و خود همت دشوی
 دیوان حافظ
 و پس از آن
 جزایات ز تو این
 و بخراب و خوابوب
 گورد و
 بختش لب بختان
 شکر و شکسته
 از چشم بیدار
 و سوسه و فوجیون
 خزاننده و
 عیسی ای الیم
 بیدار باش

بیدار باش
 خلعت شیب
 از زلف تاب
 بیدار باش
 بیدار باش

[illegible]

<p>ششایان و عشق درین عمر عقیق ن صافی شود از چاه طبیعت بد را تمایز جان جهان و قمر گل عینیست</p>	<p>غرق شدنگشتند با کوبه که صفائی نهد آب ترا کوبه که شود وقت بهار از می ناکوبه</p>
--	---

گفت حافظ برده و کتب بیار آن مفرق
آه ازین لطیف بانواع عتاب آلوده

سحرگاهان که محمور شبانه
 نهادم عقل را زاده از می
 نگار می فروشم عشوه داد
 ز ساقی کمان ابروشنیدم
 نه بند نمیان میان طرفی کمره
 برو این دام بر مرغ درگاه
 ندیم و مطرب ساقی همه است
 که بند و طرف آواز حسن شاهی
 به کشتی می تا خوش بر آیم
 سرخاست از یگانگی زوش
 اگر قسم داده با چنگ و چغانه
 ز شهرستیش کردم روانه
 که این گشتم از کمر زمانه
 که لایق تیر طامت انشانه
 اگر خود را به نیک بینی در میان
 که غنقار بلند است آشیانه
 خیال آب و گل در ره بهانه
 که با خود عشق و زود جاودانه
 این در بای ناپیدا کرانه
 که نبود جز تو سله مردگان

سازمان پستی

[illegible]

بمقامہٴ اعلیٰ درجہ کے محکمہٴ تعلیم و تربیت کے تحت

۳۲۴
 ساقی بیار
 زین که می دایم
 بهار دهم روز
 عید مکه
 عید است کرد
 موسم بهار
 قمر غنی
 پادشاه
 امیر بیدار

وجود ما معایت حافظ سر تحقیقش فونست و فانه	
عید است موسم گل ساقی بیارده زمین پر و پارسائی بگرفت خاطر من و اعطای که وی نصیحت میکرد عاشقان این یک روز دیگر گل را غنیمت دان و مجلس صبحی دانی چه خوش نماید گل رفتای حریفان غافل چه نشینید	هنگام گل که دیده شد می قبح ننهاد ساقی بیارده دل شود کشته امروز دیدش مست تقوی بیارده اگر عاشقی طرب کن با ساقیان مهاده عکس عذار ساقی بر جام می فاده بی باک و دو چنگ بی یار و جام باده
مطرب چه پرده سازد شاید اگر بخواند از طرز شعر حافظ در بزم شاهزاده	
عیشم بدامت از لعل و لخواه ای نخت کز تنگش کز پرش مار است افسانه کردند از قول زاهد کردیم توبه جانان چه گویم شرح فراق است	کارم بجام است الحمد لله که جام زرش که لعل و لخواه پیران جابل شیخان گراه و ز فعل عابد استغفر الله چشم و صد نم جانی صلاه

پادشاه شنگ خاطر
 پیاده تامل من کشته
 گروه و ازین تنگدلی
 بخت بیارده
 غلبه اگر عاشقی نهی
 این موسم گل را غنیمت
 شاه و ساقیان ساده
 طرب کن دی خوش
 عید ای زینش
 عالم بارگاهت بر
 دیوان
 در این مجلس
 با عیش و آرام
 کجاست عیش و آرام
 قیامت نیست از دست
 باشد آرام و عیش
 و شراب بنوشید
 در این مجلس
 عید ای زینش
 عالم بارگاهت بر

در این مجلس
 عید ای زینش
 عالم بارگاهت بر

از بینا دین غم که دیده است
 رو بر تنام از راه خدمت
 نهر عاشق خوشتر نباشد
 یایم ز نار راه است
 فشب برویش خوش بود و قتم

نصیر احمد جوی

از قیامت سر از عارضت ماه
سر بر بندارم از خاک درگاه
صبر از خدا خواه صبر از خدا خواه
صوفی ندانم این رسم این راه
از وصل جانان صد خوشتر شد

شوق رخت بزد از یاد حافظ
ورد شبانه در سحرگاه

گر تیغ بارد در کوی آن ماه
من رند و عاشق انگاه توید
این تقوی نایب ندیم
باشخ و زاهد کتر شناسیم
مهر تو عکس بر ما نیگفت
الصبر مولع سر فان
عاشق مخور غم گر وصل خواهی

۵ یعنی بیگزشت عرفانی است ای ملک و مرطلم شمع می تابا با ملاقات و بهیر شود از آتش

کردن نهادیم حکم شد
استغفر الله استغفر الله
اما چه چاره با بخت طراه
یا جام باده یا قصه کوتاه
آئینه رویا آه از دلست آه
یا لیت شری حتی م العاه
خون بابت خورد گردا گرد بیگاه

فطرت بودی ز رنگونه بیدل گرمی شنیدی چند نگو خوا

[illegible]

چون کردی نگوئی این طور و عشق اعتقاد نیگوانه خود نیست

دل سخت است ای آینه دل خورشید
ای آینه از دلفریب تو گوی

عکس مرا بر این نگارن گوی
عشق هم تو کجاست

بیهوشم ز این بخت بد

<p>ماہ من پروردہ برانداخت یعنی چه شاه خوابانے منظور گدایان شدہ زلف دست صبا گوش پیغام قریب نہ زلف خود اول تو بہ تم دادی سخت فردا ہان گفت و کمر سر بیان ہر کس از مہرہ مر تو بنقش مشغول</p>	<p>ست از خانہ برون تا خستہ یعنی چه قدر این مرتبہ نشناختہ یعنی چه انجین با ہمہ در ساختہ یعنی چه بازم از پایے در انداختہ یعنی چه در میان تیغ مہ آختہ یعنی چه عاقبت با ہمہ در باختہ یعنی چه</p>
<p>حافظ اول نکست چو فرو آید یا خانہ از غیسر نیر داختہ یعنی چه</p>	<p>درین میسانہ بگو زاہد امر چہ گناہ چرا بمحشر گشتند این گناہ را در خواہ کہ دست نبرق درازست استین کہ کہ تا بزرق بر ہی بندگان حق از او کہ ہر دو کون نیرزد بہ پیش شان یک گاہ و لم ز مدرسہ و خانقاہ گشت پیادہ تو این مواد نیابی مگر بنقش گشت</p>

مهر خورشید ۱۲
 کلک و آرزو ۱۲
 مستحق ۱۲
 مصلحت ۱۲
 ۲۸

یک شیشه نمی صاف لبی لب کشتی	سفر و شب باغ ارم و نخوت شد او
در هر قدم صومعه هست کشتی	تنه ای منم کعبه دل بست که کرده
چون باشی ز نیست بسیاریم بختی	در مضطربه عشق تنم توان کرد
مهر از تو ندیدار نه جوابی بنوشتی	کلک است که هر یاز زبان شکرتش
در آب محبت گل آدم نه سرشتی	معمار وجود از نه زدی نگه از عشق
حیف است ز خوبی که شود عاشق شتی	تا کی غم دنیای منی دل ندادن
اکو را هر و پاک دلی خوب شتی	اکو دگی خرده خرابی جهان است

از دست چهره شت سر زلف تو حافظ
 تقدیر چنین بود چه کردی که نه شتی

من لب بلع غنی الی سعاد سلام	انت روح زنده ای و زاده غرامی
فدای خاک در دست با جان گام	پیام دوست شنیدن حادث دستا
بسان باده صافی در آگینه شام	بیان شام غریبان و آب دیده من بن
فلا تفر عن روضها این حمام	اذا تقرع عن فی الاراک طائر خیر
قد مت خیر قدم زلت خیر مقام	خوشا دمی که در آئی و گویت بسلا
رایت من نبضات کجی قبا خا	منه ماند که روز فراق ما بسر آید

مهر خورشید ۱۲
 کلک و آرزو ۱۲
 مستحق ۱۲
 مصلحت ۱۲
 ۲۸

مهر خورشید ۱۲
 کلک و آرزو ۱۲
 مستحق ۱۲
 مصلحت ۱۲
 ۲۸

من از هیچ ندانم سزای خدایان	بر هر کار صوابم قبول کن بغلامی
میدانم که زودت بکام خویش بنم	تو شاد گشته بغرامندی من بغلامی
بعدت مشک قدصرت ذابا کمال	اگر چه روی چو ماه است ندیده ام تهای
و آن دعیت بجد و صرت ناقص	فما تطیب نفسی و ما استطاب شامی
چو شکست خوشاب است شعر نظم و تحافظ	
که گاه لطف سبق می برد ز نظم نظامی	
کنون که ز گل باز چین شد چو بستی	ساقی می گلگون لطف لب کشتی
از غمت از دل می گلزنک زداید	بشنو که چنین گفت مرا پاک شری
از محبت بر که دباد ز زندنگ	بشکن تو که دوی سر او نیز بختی
چهل من و علم تو خاک را چه تفاوت	آن است که بصیرت چو خوبی چو رشتی
تا که مخم نسیم حکایت که بنقدم	ترکیت چو حوری سرانی چو بختی
بر خاک ره خواجه که ایوان کمال است	گر بالش ز زینت بسازیم بختی
ترسایچه دوش همی گفت که قضا	
حیف است که هر دم کند آهنگ کنشتی	
ای باد نسیم یار داری	زبان نغمه زشت کبار داری

فروش از شهر شیراز
چو شکست خوشاب
لطف از نظم نظامی
بقوت می بر حسن
این زمان که حسن
دوباره بسبب حسن
پشت شد شامی
ساقی می گلگون
یک کشتی لطف
پیش از این زمان
سازگار از گل
از دل دور که و این
کند تو زینت بکند
با کمر شمشیر بیا
نار به جل من و علم تو
پیش از این که است
کمال که خوش کنی
فروش از شهر شیراز

نار از یکدیگر از شهر شیراز

نار از یکدیگر از شهر شیراز

فروش از شهر شیراز
چو شکست خوشاب
لطف از نظم نظامی
بقوت می بر حسن
این زمان که حسن
دوباره بسبب حسن
پشت شد شامی
ساقی می گلگون
یک کشتی لطف
پیش از این زمان
سازگار از گل
از دل دور که و این
کند تو زینت بکند
با کمر شمشیر بیا
نار به جل من و علم تو
پیش از این که است
کمال که خوش کنی
فروش از شهر شیراز

سوار عشق جان ازین غمزه تیرانی خط دل خط تو از جان جنگ آرمه آن وقت کنو بازان در انجاست غنای

اگر در سرت هوای صالت حافظا
باید که خاک در گم اهل بصرت شو

<p>دل بی تو بجان آمد وقت است که باز آئی وی یاد تو ام مونس گشته تنهائی کز دست نخواهد شد پایان شکیبائی در یاب ضعیفان ادر وقت تلوائی انست حرف ای دل تابا بدی پجائی لطف آنچه تو اندیشی حکم آنچه تو فرمائی کفرت درین مذہب غیبی خودی رخسار کس نمود آن شاه هر جانی گفتا غلطی بگذر زین فکر سودائی شمشاد خرامان کن تاباغ بیارائی تا حل کنم این مشکل زین سنا غریبائی</p>	<p>نایا پادشہ خوبان داد و دهم تنهائی اگر تو ام درمان در بستر ناکامی تائی و مجوری دور از تو چنانم کرد این بستان شاداب نمی نم مد باوصبا اینجا بی سلسله می قصه ارو قسمت مانقطه پرگاریم ز دورای خود در عالم زندی نیست بکه بتوان گفت این بک که عالم بکله زلفت بابا و صبا گفتم آهن گل رابی روی تو زنگی نیست ارو مینا غنیم جگر می ده</p>
--	---

و این است که در این شعر ازین غمزه تیرانی خط دل خط تو از جان جنگ آرمه آن وقت کنو بازان در انجاست غنای

حافظ شب جیران بوی خوش صبح آمد
شادیت مبارک باد ای عاشق حیدر

عشق بستان کویا
مردم تو از دانی بیسبیل
من تو ام درمان در بستر ناکامی
اکنون که وقت حسن و
جاست مال ضعیفان
مردم
رکوز
پیشتر شکو و دلست
جاست زبیرا که درین
مذہب خودی نیست
خود را که کفرت
مذہب خودی نیست
زلف تو با و مبارک
او گفت که تو غلط
بسیار از غلطی و غلطی
که خوابیدم در
ای ساقی چون بیدار
تو رفتی زین سنا غریب
تو رفتی زین سنا غریب
خوامان کن تاباغ بیارائی
بیارائی
ای حافظ شب جیران

ای پادشاه شادب
کلیه از تیران
مبارک باد
تو ازین شادی
عاشق شاد
مبارک باد
بوی خوش
در گذشت

گزارش نویسنده: خانم شایسته کمال
ناشر: خانم سحر کمال
موضوع: گزارش کار
محل: وزارت بهداشت
تاریخ: ۱۳۹۳/۰۵/۰۵

از فلک نیاید تا ملک صفاتی	ظلم از جهان بروشید تا تو جهان پناهی
حافظ چو دوست از تو گم گاه میبرد نام	رخش ز بخت نهما باز آید ز خواهی
دل آن به که خراب می گلگون باشی	بی ز رو گنج بصد حشمت قافون باشی
مقامی که صدارت فقیران بخشید	چشم دارم که بجای از همه قرون باشی
شاهای طبله گوهر ذاتی بنا	ور خود از گوهر جرشید و فریون باشی
رو منزل لیلی که خطر باست بجان	شرط اول قدم است که محزون باشی
بافت تو در خواب بیابان پریش	کی وی از که پرسی چه کُنی چون باشی
عشق نمودم تو بان سهو کن	ور نه چون ننگری از دانه بیرون باشی
زین نوش کن و بر بعد از فلاکتان	تا بچند از غم ایام جگر خون باشی
حافظ از فقر کن تا که گر شعر نیست	
و هیچ خوشدل نه پسند که تو محزون باشی	
دل بکوی عشق گذاری نمیکنی	اسباب جمع داری و کاری نمیکنی
بن کام در کف و گونی نمیزنی	بازی چنین بدست و شکار نمیکنی
قول که موج میزند اندر جگر چرا	در کار رنگ و بوی نگاری نمیکنی

[illegible]

مجلس شورای اسلامی
روزنامه کیهان
شماره ۱۰۰
تاریخ ۱۳۰۵/۰۵/۰۵
صفحه ۱۰
موضوع: ...

۳۳۴
 همان موفد
 صائبین
 سخن بزرگ
 موفد
 نهضای
 آستین
 از دنیا باز
 که بشارت
 کازین بین
 افزوده
 ۳۳۴

مشکین ازان نشد م خلقت که صیب	بر خاک کوی دوست گزاری نمیکنی
گر دیگران بجان غنم جانان خرفیاز	می دل تو این حاله باری نمیکنی
ترسم کزین چین نبری آستین گل	که گلشنش تحمل خاری نمیکنی
در آستین کام تو صد نامه مندرج	آن را فدای طره یاری نمیکنی
ساغر لطیف و گلش می فگنی بجاک	و اندیشه از بلا غماری نمیکنی

حافظ برو که بندگی بارگاه دوست
گر جمله می کنند تو باری نمیکنی

ای دل اگر از چاه زرخندان بدرائی	هر جا که روی زود پشیمان بدرائی
هشدار که گرسوسه عقل کنی گوش	آدم صفت از روضه رضوان بدرائی
تا که چو صبا بر تو گرام دم بمیت	کز غنچه چو گل خرم و خندان بدرائی
در تیره شب هجر تو جانم به لب آمد	وقت است که همچون مهتابان بدرائی
جان میدهم از حشر آن لعل وان بخش	باشد که چو خورشید درخشان بدرائی
شاید که آبی فلک دست بگیرد	گر تشنه لب از چشمة حیوان بدرائی
در خانه غنم چند نشینی بلامت	وقت است که از دولت سلطان بدرائی
بر خاک درت بسته ام از دیده و دود	باشد که تو چون سرو خزان بدرائی

روز داری
 و بهشت طالب آرام
 چنانچه ۱۲
 اینک با وجود استطاعت و
 خدمت بکار است تمام
 نمی و اوقات فو ضعیف
 میگردان و از پیش از
 باری غار نیست که از این
 تا از پیش که بگذران
 بر نیست اوقات و از
 کرده ۱۲
 مشوق عفت و کار کردن

توان
 تنوی ۱۱
 بخت اگر در دست
 گوشت غنچه که در دست
 از روضه رضوان بدرائی
 رفتن می آتش جانان
 بر که در راهی شد
 ۱۱
 چون در راهی شد
 نامش شعله آب
 آن وقت خایه که آسان
 بود و از در باب

۳۳۴
 همان موفد
 صائبین
 سخن بزرگ
 موفد
 نهضای
 آستین
 از دنیا باز
 که بشارت
 کازین بین
 افزوده
 ۳۳۴

برای نام خدیجه
فرستاد از آن که در کتاب
نامها و اسامی است
در این کتاب است
خداوند را در کتاب
ساخته بود از کتاب
شعر بهینے
فاحشت من اگر چه
بسیار زیاده است
در این کتاب است
بسیار زیاده است
از این کتاب است

۳۳۶
 من فوشت
 که از رخ خود
 پاره لب
 کین خط
 و گانده خمار
 پیکر را
 بیرون نهاد
 موی خنجر
 غنچه اشک
 مینوید
 شمع شیشه ای
 از آتش تو دران

خوابیداران سستی آنکه از نقش خیال پرده از رخ برگندی یک نظر در جلوگاه از برای صید دل در گردنم زنجیر زلف نصرت الدین شاه بجای ای که تاج آفتاب زینهار از آب بشیرت که شیران ازان باده نوش از جام عالم بین که برآورنگم هر کسی به شمع رخسارت نبوی عشق داشت	تخته بر شیر و ان خیل خواب اندختی وز حیا و دوری را در حجاب اندختی چون کند خسر مالک قلاب اندختی از تقطیم و قدرت در تراب اندختی تخته بیک روی گردان را در آب اندختی شاه مقصود را از رخ نقاب اندختی زین میان روانه را در خطر آب اندختی
--	---

مانند گردان را در آب
از خنجر
عالم بین حیا و دوری
چون کند خسر مالک
از تقطیم و قدرت
تخته بیک روی گردان
عشق با لب گردان
شاه مقصود را از رخ
زین میان روانه

از فریب ز کس مخمور و چشم می پرست حافظ خلوت نشین او در شراب اندختی	ای که دایم بخویش مغروری گر دیوانگان عشق گرد عشتی عشق نیست در سرتو روی زردست و آه درد آلود	گر تر عشق نیست معذوری که بعتل و حیل مشهوری رو که تو مست آب انگوری عاشقان را گواه رنجوری
بگذر از رنگ و نام خود محافظ ساعی بری طلب که مخموری		

خودست باغی اگر مخمور
نیت معذرتی در این
عین است بر زبان
مخمور و بیاد تو نیست
موی و فوشت علی غنچه
باز تو
قدم و برترین بر جگر
زین
عشق
در سرتو
بگذر از رنگ و نام خود

نیت
شعری
ای حافظ
دنگ خور
گلزار و جام
سطلی
نیز که خمار
آلوده هستی
مخمور و شراب
نیت
بگذر از رنگ و نام خود

ی صبا جانچ
سوز و شغف
اگر از من شود
باید دلداری
دختر جوان
شوق و وقت
زفا اگر چه غایت
بوی گلستان
درام و قاتل
دختر

علم خود و قدری
 دانی خود باشی بسیار
 یک نکته ای بسیار
 که نکات خود را درین
 اندیشه کنی در تکیه کنی
 عجز و کساری در تکیه کنی
 این سر بلندی خاک بیتی
 بگوید که عاشق خود
 در آرزو دارد کارگاه
 نیست هنوز نفس مقصود خود

<p>در سر هوس ساقی در دست شراب</p>	<p>آبی سرو پا باشد لوضاع فلک زینا</p>
<p>اگر تا کشیم باری ان زلف بتاب</p>	<p>از همچو تو دل داری دل بکنم آری</p>
<p>چون پر شدی حافظ از میکده بیرون</p>	<p>رندی و هوسناکی در عهد شباب</p>
<p> تابه خیمه سیر و در نج خود پرتی بیماری اندرین غم خوشتر ز تندستی یک نکته ات بگویم خود را مهین که کنی کز اوج سر بلندی افتی بخاک پستی ناخوانده نقش مقصود از کارگاه اگر سر کشی زمانه با نامی نشستی سهل ست تلخی می در جنب و جوی مستی اسی کوته استینان تا کی در آذوقه با کافران چه کارت گرت نمی پستی آری طریق زندان چالاکیست خوبی تا کی کند سیاه چشمن در آذوقه </p>	<p> بامدی گوید سر عشق مستی هفت فالتوئی همچون نسیم خوش باش فیض علم بینی نه معرفت نشینی در آستان جانان از آسمان میندیش عاشق خوانده روزی کار جهان هر آید آن روز دیده بودم این قهقهه که برخاست خار از چرخ جان بکا هر گل غدر آن بخورم صوفی بیاله پیاساقی قرابه بر کن در حلقه مغامر دوش آن سپهر چو غنچه در نه شب طریقت خامی نشان کفرت سلطان ما خدا را زلفت شکست یا </p>

علم خود و قدری
 دانی خود باشی بسیار
 یک نکته ای بسیار
 که نکات خود را درین
 اندیشه کنی در تکیه کنی
 عجز و کساری در تکیه کنی
 این سر بلندی خاک بیتی
 بگوید که عاشق خود
 در آرزو دارد کارگاه
 نیست هنوز نفس مقصود خود
 خوانده باشد که جان بخواهد
 ای طلب خود رسید
 مولوی فخری غفر له
 آن روز دیده بودم این قهقهه که برخاست
 حالا فرستاده است این قهقهه که برخاست
 کار از سر گرفته با نامی نشستی
 اگر بخار از چرخ جان بکا هر گل غدر آن بخورم
 و بیاله پیاساقی قرابه بر کن
 در حلقه مغامر دوش آن سپهر چو غنچه
 در نه شب طریقت خامی نشان کفرت
 سلطان ما خدا را زلفت شکست یا

این روز و شب عشق
 خاست کافرت
 کله در زندان چو کله
 چینی است چو کله
 بی باغ و بیابان
 در کجاست کافرت
 تا که با دانه چکاند

از بسدنی که در دل خوار
 از بسدنی که در دل خوار
 از بسدنی که در دل خوار
 از بسدنی که در دل خوار
 از بسدنی که در دل خوار
 از بسدنی که در دل خوار
 از بسدنی که در دل خوار
 از بسدنی که در دل خوار

<p>بیاحافظ بجان این پند بینوش که گراز پاسبینت بر سر آئی</p>	
<p>بروز از پند بامیدی که داری بجز ساغر که دارد دلاله در دست مراد رفته ادیو انگان کش پیرهن از من ای صوفی پیریز بیاد دل در خم گیوی او بند بوقت گل خدارا تو به لشکن عزیزا تو به سار عمر بگذشت</p>	<p>که دارم همچنان امید داری بیاساقی بیاور خپ داری که مستی خوشترست از هوشیاری که کردم توبه از پیشنگاری اگر خواهی خلاص رستگاری که عهد گل ندارد دستواری چو بر طرف چمن باد بهاری</p>
<p>بیاحافظ بپشت کن گمش چرا عمری بغفلت میگذاری</p>	
<p>بشو این نکته که خود را زخم آزاده کنی آخر الامر گل کوزه گران خواهی شد عهد بنما که در ایام گل و عهد شباب نیکو بر جای بزرگان نتوانی دیگرین</p>	<p>خون خوری گر طلب روزی ننهادی کنی حالیا فکر سبب کن که پراز باد کنی عیش با آدمی چند پریزاده کنی اگر سبب بزرگی همه آماده کنی</p>

این دیوانی خوشتر
 از بوی شاربست
 ای خال اگر خواهی
 از بوی علق و نیل
 شوی دل را در خم گیوی
 نشویند از پیوست
 نیل و علق
 مصرع آخر غزل
 اول بیت یعنی ای سبزه
 ز بار عرق عمارت از
 جانب گشت چنگار
 بدین چمن باد بهار گذشت
 این نکته فریاد و فغان
 کن که اگر طلب روزی
 ننهادی کنی پیششون
 خوری دقایق از رخ
 خلاص بمانی خلاص
 بر پیوسته و عهد شباب
 قیامت کن
 یعنی ای سبب
 که در گلان خواهی نشیند
 بیاور کن

ان ی باشی
 خاک خواهد شد
 ملائک
 دل خوار
 یاده معرفت
 عشق الهی
 کنه صوفی
 نقد اند
 نقد اند
 نقد اند

قاری محمد
 درویشی در گمانی که کلامی است
 نویسنده از اصفهان
 بهر سید امیر حسین
 خدیوین یکصد
 مشق از اصفهان
 یکصد و بیست
 اقباله
 دهقان
 حکمت و خوش گشت
 ای ای که جان در دست
 دیوان حفظ

کمالی بی بی کلمات
 احوال مؤثر بی بی
 اسی مشقین
 اینجا که دارم کن کریم
 من و تو حق محبت بی بی
 است از کمال
 من و تو کریم
 من و تو کریم
 از آن که در هر
 خلق دارم مؤثر
 و هر است از
 این غریب

معنی بیا که آتش موسی نمود گل
مرغان باغ قافیه سنجید بزم گو
جمشید جز حکایت جام از جهان نبرد
خوش فرش بوریا و گدائی خواب
در ویشم و گدا و برابر نمی کنم
این قصه عجب شنوا بدخت و از گون
چشم بفرزه خانه مردم خراب کرد
دهقان سالخورده چه خوش گفت بهار
می خور بشعر بنده که دلشکست مباد

ساتی مگر وظیفه حافظ زیاده داد
کاشف گشت طره دستار مولوی

<p> که حق صحبت ویرینه داری از آن گوهر که در گنجینه داری خدا را گرمی ووشینه داری تو که ز خورشید و آئینه داری </p>	<p> بتا با ما گذار این کینه داری نصیحت گوشت که کلین در پی بر بغزاید و غار مغلان رس ولیکن کی غنائی رخ بزند </p>
---	---

اساتان بنو ابراهيم
ای آغا خان
دین محمد بن محمد
دین محمد بن محمد

خیم آید که خراسان به تماشای چمن
رامانت بسلامت برجم باکی نیست
بوصعی بهوایت گلستان برجات
من بی غرض از بند مخلص شنو
زنبی چو تو پاکیزه رخ و پاک نهاد
نیشه بازی شکم نگری از چپ دست
ما ازین ما و گدای بسر منزل عشق
بین دلکشی و نازکی ای مایه حسن

که تو خوشتر ز گل و تازۀ تر از سر سینی
بشیل سهل بود گر نبود بے دینی
که تو خوشبو چو گل سوری چون نسری
ای که منظور بزرگان حقیقت بینی
بہتر آنست کہ با مردم بد نشینی
گر بدین منظر بینش نفسی نشینی
را هر دورا نبود چاره بجز سکنی
لائی بزنگہ خواجہ جمال الدینی

سیل این شکست و ان صبر دل حافظ بزرگ

بلغ الطاقه يا معتله عيني بسني

نقدای تو که هم جانی دهم جابانه
شیری از سر کوی تو نیارم بزخات
خام رطافت پروانه پر سوخته نیست
بوی آرام گریستن بود از ناکامی
شس کرد زرقیان تو در دل من

هر که شد خاک است ز سرگردانی
کار دشوار گیسو ز بدین آسانی
تا ز کان راز شد شیوه جان فشانی
با تو گشتلخ نشستی و از حیرانی
چند پوشیده بماند خبر نیانی

در سرگذشت اندر عشق
 دگرگذاشته که به شاد و
 بنی خدای سبحان
 همه ای چه گوشت
 گوشت کی این گوشت
 گردان این گوشت
 ز کز این گوشت
 بپوشن کاخ بپوش
 نوازی نوازی
 غنچه نوازی
 کوی نوازی

卷之四

[illegible]

زلف کو ہر حلقہ و آشوبے
 خاک ہست نقد جان ماہر حید
 چو بخت من ای چشمست یا رخسار
 ہمیشہ مزن لاف زلف و لبند
 ہم برفت و زمانی بسر رفت این کار

ز سر چشم تو هر گوشه و بیاری
که نیت نقد روان را بر تو مقداری
که در پی ست هر سوت آه بیداری
چو تیره رای شدی کی کشاید کاری
دل گرفت و نبودت سر گرفتاری

چونقطه گفتش از میان دارای
بخند گفت که حافظ بود و چه کاری

آن در جهان خوبی امروز کامگاری
عاشقان بیدل تا چند نایم خوشه
چند بچو خیمت در عین ناتوانی
ترکیه از تو دیدیم در دی که از تو بروم
دو وصال گر جرعه بشویم
هم برانده بودم باد صبار سانسید
بده ایم و عاجز تو خواجۀ و قادر
ن عاشقی را بسیار مایه بایر

شاید که عاشقان اکامی ز لب بر آری
بر بیدلان سکین تا کی جفا و خواری
تا چند همچو زلفت در تاب بقراری
گر شمع بدانی شاید که حجت آری
تا زنده ام نور زم آئین هوشیاری
از بوستان وصلت بجای میدواری
گر میکشند بزورم و میکشی بزاری
دولهای بچو آتش چشبان و دباری

[illegible][illegible]

مثنوی کلایه‌ای نو
در بیان عشق و محبت
و در بیان حال و احوال
و در بیان دل و دلیله
و در بیان سر و سرنویش
و در بیان دل و دلیله
و در بیان سر و سرنویش

بسی حکایت حسنت شنیده ام چنان	کنون که دیدم است الحق هزار چندان
تم چو چشم تو دار و نشان بپاران	دل چو زلف تو دارد سر پریشانی
جستجوی تو نشینم ار چه هر قسم	میان خون دل و آب دیده بختانی
ز خاک پای عزیز تو سزگر دلم	گرم زدست فراق بسرگردانی
تو چون سپهر خفا پیشه و احوالم	چو روزگار نهاده هست رو بویرانی

ز روی لطف و ترحم چنان بختانی	
چو در دو محبت حافظ یقین نمیدانی	

شتر از کوی خرابات نباشد جانی	گر بپیرانه سرم دست دهد مالدانی
ز رویکم و از تو چه پنهان دارم	شیشه باده و کعبه و رخ زیبائی
جای من ویر مغانت و موج طنی	رای من و ی تانست مبارک الی
انی گوش که در هر چو من نشینست	نیست این جز سخن بوالهوس عنائی
سنا غیر تو در خاطر طبع گنج	که مرا نیست بغیر از تو ز کس پروائی
ببباش که هرگز نتواند گفتن	سخن دیر مگر بیهوده دانائی

رحم کن بر دل مجروح خراب فقط	
ز آنکه هست از پی امروز یقین فردائی	

اگر چه نفس مرا
 میان خون دل و آب دیده
 بختانی است از روی
 تالان در می آید
 مگر سکه چوین بخت
 بوند کفایت غلوست
 چو او بر سر سینه
 تو را در چنین برضا
 و محبت من بطل
 زارم چه بر ارم
 غایب است
 دیوان حسن قفا
 در ابدی بگشاید
 بخت خفا و اسرار
 اخطا و تیرا بختی
 او خفا و از کس
 خرابات نباشد
 بخت ای آرزو
 ستم و از تو چرا
 بنان دارم که
 غم مرا از عاشقان
 بخت و دیوان آرزو
 صحیح نیست

کلیه این دیوانه باب این

کشتی باده بیاور که مرا بی رخ دوست
سخن غمیرگو با من معشوقه پرست
ز گلزار لاف ز دار شیوه چشم تو مرنج
این حدیثم چه خوش آمد که سحر گه میگفت

گشته هر گوشه چشم از غم دل میانی
کز نومی جام میم نیست کسین وانی
نروند اهل نظر از پنهان بینیانی
بر در میکه باد و نئی ترسانی

اگر سلمانی از نیست که حاقط دارد
آه اگر انیے امروز بود سلمانی

«یا زیرک و از باد که من دومی
 شد باد عواش نمیتوان دیدن
 من این مقام بدینا و آخرت ندیم
 هر آنکه کنج قناعت بکنج دنیا داد
 بیا که رونق این کارخانه کم نشود
 کار خویش بدست خسان همی نهم
 بین در آینه نقش بند صور غریب
 نسوم که بر طوف بوستان گلنیزشت
 بپوش تو ای دل که حق سها کند

فرغتے و کتابے و گوشہ چہنی
درین چس کہ گلی بودہ است سہنی
اگرچہ دریم فہتند حسن و نجہنی
فروخت یوسف مصری بہترین ثہنی
از زہد ہجو تو نے یاز فسق ہجو ہنی
چنین شناخت فلک خج خج حجت ہنی
گرت ز ملک قناعت ہو س کند طہنی
عجب کہ رنگ گلی ماند و بوی ہنی
چنین عزیز نگینے بہت اہرنی

کچھ دنیا داروں کی

کچھ دینا دوا دے گا کہ
اسے راجہ بنیں
ادھت

کتابخانه عمومی مسجد
ایم ایف ایکس
ایم ایف ایکس

مجلس شورای اسلامی
جمهوری اسلامی ایران

کتابخانه ملی افغانستان
دولت اسلامی افغانستان

ازدواج

مفتی محمد رفیع

۱۰۰

بیت فطرت

فصل فی

از این جهت

10/12/2012

وزیرین

پہلے کا نام

سال دویس

مفتی محمد شفیع

رواغبیاری

三

۱۰۰

روزنی
نظار و نوزنی

مجلس

۱۰۰

مفتی محمد رفیع

مازنی کی زبان

3

دوران

ال دوست

منہ فیضانِ الہی

در اختیار می آید

五

۱۰۰

روزنامه

من فاضل

۱۰

1

از حسن بیک

—

لادین میگنوی
آن خاندان افروزش
کردی که از نام
در خط به خط
پیام و سلام
پیوسته ای
می بینی ای
دلخوازم از خیل
روح سر به من
چای خوار جهان
نصرت تو گنجه
آرزوی وصل
بار افروخته
میر

دیگر اندوهی آید که در آن روزگار
دوستان من که در آن روزگار
کمان و کمانه اند که در آن روزگار
کمان و کمانه اند که در آن روزگار

زاهدان خشک داری
ای غریب ز کربان
سویان چه پیش تو داری
کیا بانی از اینانی
سیری ازینجا چیست
دق از آن زمان که صبا
دق حسن ز لعل و لب
خوانده است ای آمار آن
و مطلع ساخته برده است
تو کرده است ای صفا
مردی سرفراز است بی ی

دیوان

بانی که در آن روزگار
که در آن روزگار
از آن سرفراز است
را بنده سازد جامی
تا ازین جامی فانی
و این کمال است
و این قاعده است
و این کمال است
و این قاعده است
و این کمال است
و این قاعده است
و این کمال است
و این قاعده است

تو تمنا ز گل کوزه گران میداری	جو هر جام جم از کان جهان گریست
زین تمنا که تو از سیمبران میداری	کیسه سیم و زرت نیک بیاید پر خست
چشم سیری عجب از بی بصیران میداری	ای که در دل طبع طبعه فوق حضور
سر چرا بر من دخت گران میداری	چون توئی ز گس باغ نظر ای چشم چراغ
که من سوخته دل اتو بران میداری	دین دل فتولی رست نمی آرم
همه را شیفته و دل نگران میداری	تا صبا بر گل و بلبل ورق حسن تو خوانم
دست در خون دل پر بهر آن میداری	ساعدا آن به که نبوشی چو تو از بهر گنا

گذران روز سلامت بسلامت
چه توقع ز جهان گذران میداری

اگر چه ماه رمضان ست بیاد و جای	ز آن می صاف کرد و بخت شود هر خای
ساق شمشاد قدی ساعد سیم اندامی	روز هارفت که دست من بسکین گنج رفت
فرقش موهبتی دان شدنش انعامی	روزه هر چند که همان عزیزست ملا
که نهاده است به مجلس و عظمی دای	مخ زیرک بدر صومعه اکنون نپرو
که چو صبح بدو در پیش افتد شامی	گل از راه بدو چه کنم رسم نیست
بر سانش ز من ای پیک صبا پیانی	یار من چون بخرامد تباشای چمن

دیگر اندوهی آید که در آن روزگار
دوستان من که در آن روزگار
کمان و کمانه اند که در آن روزگار
کمان و کمانه اند که در آن روزگار

گر از طلب روی مشتاق است آینه را قابل ساز
دل خور را چنان بگوید و سازد که در نظر است
در نظر است و در نظر است و در نظر است
در نظر است و در نظر است و در نظر است

رومی جانان طلبی آینه را قابل ساز	وزنه هرگز گل و نسیرین نذر این روی
بیشتر زانکه شوی خاک و مسیکه با	یک دور و زری بسرانده میخاید پوی

گفته از حافظ ماست ریام آید	
آفرین بر نفست باد که خوش ببری بوی	

مانی بیا که شد قبح لاله پزری	طامات تا بچند و خرافات تا کی
بگذر کبر و ناز که دیده است و زگار	چین قبا بقیصر طرف کلاه کی
بشمار شو که مرغ سحر گشت مست با	بیدار شو که خواب هم در پی ست بی
خوش ناز گانه می جوی ای شاخ نو بها	کاشفتگی مبادت آتش بادوی
بر مهر چرخ و عشوه او اعتماد نیست	ای می ای بر کسی که شایین کروی
نزد آتش آب کوثر و حور از برای ست	وام و زیند لبر مر روی و جام می
با و صبار عهد صبا پادشاه دهم	جان داروی که غم برود درده ای می
شمت بین و سلطنت گل که گستر	قراش باد هر درستی را بر زیر پی
در ده بیا و حاتم طی جام یک منی	تا نامه سیاه بخیلان کنیم طی
زان می که داورنگ طبیعی بار غوان	بیرون فکند لطف مزاج از خشن بخوی
بشنو که مطربان چنین رست کرده ام	آهنگ چنگ ببط و طنبو و نای می

نیکو زانچه چینی قبا
قیصر طرف کلاه کی
بار و دیدم دست آن
مرد و اسد و ماسک
پس تو از زمانه بیخیش
که بیخود را یک کن
مردی شوقی جان غلام
و نه بچند و خرافات تا کی
چین قبا بقیصر طرف کلاه کی
بیدار شو که خواب هم در پی ست بی
کاشفتگی مبادت آتش بادوی
ای می ای بر کسی که شایین کروی
وام و زیند لبر مر روی و جام می
جان داروی که غم برود درده ای می
قراش باد هر درستی را بر زیر پی
تا نامه سیاه بخیلان کنیم طی
بیرون فکند لطف مزاج از خشن بخوی
آهنگ چنگ ببط و طنبو و نای می

حافظ ماست ریام آید
آفرین بر نفست باد که خوش ببری بوی
طامات تا بچند و خرافات تا کی
چین قبا بقیصر طرف کلاه کی
بیدار شو که خواب هم در پی ست بی
کاشفتگی مبادت آتش بادوی
ای می ای بر کسی که شایین کروی
وام و زیند لبر مر روی و جام می
جان داروی که غم برود درده ای می
قراش باد هر درستی را بر زیر پی
تا نامه سیاه بخیلان کنیم طی
بیرون فکند لطف مزاج از خشن بخوی
آهنگ چنگ ببط و طنبو و نای می

ملکات و احوال
در گاہ ادب و بند
از زبان پیران
خود نگار و کلام
آنت شان پیش
پیش و

تقاضا و درخواست

با دلباش گراز سرخه آگاهی
که تانند و دهند افسر شاهنشاهی
وست قدرت تکر و منصب صاحب جای
اکثرین ملک تو از ماه بود تا ماهی
ظلمات ست تبرس از خطر گمراهی
به فلک بر شده دیوار باین کماهی
مسند خواجگی و مجلس توران شاهی
که نه بخشد ترا آب حیات از شاهی

[illegible]

حافظ خام طبع شری ازین قصہ بار
عملت چسپے کے فروش دو جهان میخوای

<p>سلام اللہ ماکر الی الی علی شادی لارا کو من علیہا دعا گوئی سر بیان جانم منال ای دل کہ در زنجیر اموت صابر ایالت شغری</p>	<p>علی ماکر المکارم والمعالی و داری باللوی فوق الرمالی وادعو بالتواتر والتوالی ہمت جمعیت است آشفہ عالی متی نطق البشیر عن الوصالی</p>
---	--

دست ۱۲۰۰ و ۱۲۰۰
 بنشین و مبرین و عشم مبریده
 آب جات بخور که در اصل مگر در
 آب جات از آب شاهی حاصل می شود
 این عطر خوب بود از فقیهان است
 سلام خدا آن زمان که
 چای آید سببهای طایب است
 عرق خض که با دانه ملازم
 سالیست ۳۳ عرق جوی
 اراک و بران خض و بران
 جویست و خانه
 من

[illegible]

لیکھو جس کو ساری دنیا کی کھالوں پر لکھو اس کی کھالوں پر لکھو اس کی کھالوں پر لکھو

چشم آسایش کہ دار و زرین سپر گروم	ساقیا جاسے بیادرتا یا یا
زیر کی گفتم این احوال خود خندید و گفت	سب کار نمی بود لب می پرید
سو قتم در چاه صبر از بهر آن شمع چل	شاه ترکان غل ست خالاک
در طریق عشق بازی من آسایش غلط	ریش باد آن دل که باد و دلو
اہل کام و ناز و اد کوئی ندان آہ نیست	رہروی باید جهان زوی نہ خام
آدم خاکی درین عالم نے آید بہت	عالمے دیگر باید ساخت آرا

گر چہ قافہ ساز و پیش ہفتا سنی دوست
 کا نہ رین طیفان ناید ہفت دیاشنہ

لبش می بوسم و در شرم می	نہ آب زندگانی بردہ می پی
نہ آتش متوانم گفت کہیں	نہ کس رامی توانم دید باوی
گل از خلوت بباغ آور و	بساط زہ را چون غنچہ کن طی
بدہ جام می و از جم مکن یاد	کہ میداند کہ جم کی بود و کی کی
بزن چنگ چنگ ای ماہ نظر	رگش نخواست تا بخوشم از دی
چو چشم بست را محمور عذار	بیاد لعلش ای ساقی بدہی
نخوید جان از ان قالب بانی	کہ باشد خون جگر بگپی

نمودہ گویم
 دکان فارسی فروش
 شمع در عشق بازی
 آن دل بلبش باد
 کہ در عشق نسا بل غلبہ
 پیش استغاثی دوست
 ہر کسند زبیر اکبر
 طوقان استغاثی
 دیوان حافظ
 دوست نیست دریا
 کہ شمع و دردم آہ
 بے با دوست آن قدر
 غلصہ دارم کہ نہ ساز
 اورا کہیں متوانم گفت
 و کہ کسی را یاد و متوانم
 عہد ای موسم بہار
 بیدار گل سستہ خور
 از خلوت بباغ آور
 ای گلشن گفتہ این
 قادیان تو ہم بہار
 نہ ساقی غنچہ
 جامی دین
 لعل کرد
 جام می
 دامن
 دامن
 دامن

جام می دامن لعل کرد جام می دامن لعل کرد جام می دامن لعل کرد

۴۵۰
تاریخچه حبیبی
در بیان سیرت و مناقب
امام حسین علیه السلام
و در بیان شهادت آن بزرگوار

صبحدم خمار ترا در دسرد هر
ماتی بهوش باش که غم در کین است
یاده که سرگوش من آورد چنگ گفت
ماتی به بی نیازی تیردان که می بیا
پیشانی خمار همان به که بشکنی
مطرب نگاهدار همین ره که میزنی
خوش باش و پند بشنوارین پیغمبری
بهاشنوی نه صوت معنی هو لغنی

حافظ نہال قدتو در جو یار چشم

خون خرد و بر نشاند و تو خواهی که بری

طیف مستی عشقند آدے و پری
 پوسته نظریستی وصال مجھے
 ی صبح و شکر خواب صبحدم تا چند
 بزمی لعل مرخت می وند و می آید
 کوش خواجہ وار عشق بی نصیب سایش
 ای سلطان از ما بخر بایه حسن
 دمای گوشه نشینان بلا بگرداند
 از این ظلمات آنکہ رہنمائی کرد
 ز جرم و دل تو در حیرتم چه چارہ کنم

ارادے بنما تا سعادے بیری
 کہ جام جم نہ ہر سود وقت بی بھری
 بعد نیم شبے کوش و نالہ سحری
 صبا بغالیہ سائی و گل بجلہ گری
 کہ بندہ را خرد کس ز عینے ہنری
 ازین معاملہ غافل مشو کہ حیف خوری
 چرا گوشتہ چشمے با نئے نگری
 دعای نیم شبے بود و گریہ سحری
 نہ در برابر چشمے نہ غائب نظری

سنہ ۱۰۸۰
 سنہ ۱۰۸۱
 سنہ ۱۰۸۲
 سنہ ۱۰۸۳
 سنہ ۱۰۸۴
 سنہ ۱۰۸۵
 سنہ ۱۰۸۶
 سنہ ۱۰۸۷
 سنہ ۱۰۸۸
 سنہ ۱۰۸۹
 سنہ ۱۰۹۰
 سنہ ۱۰۹۱
 سنہ ۱۰۹۲
 سنہ ۱۰۹۳
 سنہ ۱۰۹۴
 سنہ ۱۰۹۵
 سنہ ۱۰۹۶
 سنہ ۱۰۹۷
 سنہ ۱۰۹۸
 سنہ ۱۰۹۹
 سنہ ۱۱۰۰

بنده و محظوظ
در گریه و دنداری مصروف شو
که بخت بعضی اندوه مست است
بعضی صفا و بس
حصول خوشبختی از زلف
گل حصول بلوغ گریزه
رضایت آه و فتنه داره
غرض که صفا و گل از تو
فائده حاصل می نمایند
بعضی یعنی خوب بسیار
سلطنت یافته

مجلس شورای اسلامی
کمیسیون فرهنگی و معارف
گروه تخصصی تعلیم و تربیت
دفتر دبیران

✓

معارف و جذبات
جہانی اسیر لہو و خون
تاریخ و تہذیب از دام
رہا شدہ یابی
صفیر زن کشیدہ

و امشب با من هم
رفتند و تو در راه
سوی خواب غفلت
هستی بفرز تو شتر
عاقبت سر انجام

من کو فراموش
 کیسے کہ
 ہاں از غمت
 فراموش
 فراموش
 فراموش
 فراموش

سید بن محمد

پیشہ و تجارتی تنظیمیں

کبت قصه شوق و مدحی با کے
 ساگفته ام از شوق باد و دیدن شوی
 بی باقه و بس غریب جا و بیست
 مرا رسد که کند عیب دهن پاکت
 رخاک پای تو داد آبروی لاله گل
 صبا بعیر نشان گشت ساقیا خیز
 ز نازد من بی شملت آری
 ۴۱ الحاکم تغنم فقد جرمی شل
 بروی گل و خاک بای سرو که نیست

بیا کہ بی تو بجان آمد مز غمناکی
 ایامنازل سے واین سماکی
 اناضطربت قتیلاً وقاتلی شاکی
 کہ بچو قطرہ کہ بر برگ گل چکد پاکی
 چو کلک صنع رقم زرد ز آبی و خاکی
 وہات ششمہ کرم مطیب و نازکی
 از بجلی تاثر محیاے میں محبتاکی
 کہ زاد راہ روان چستی ست و چالاکی
 چنین برقع جمالی ز آسنے و خاکی

زوصف حسن بقا قضا چگونہ لاف
کہ چون صفات الہی ورامی اور کی

منه خلایق که توئی یوسف ثانی
 رنق توام شهره چو فریاد و عجبیت
 شبیه و بانست نتوان کرد به غنچه
 صد بار گفتی که دهم زان بهن کام

چون نیک بدیدم حقیقت به ازانی
ای خسرو خوبان که تو شیرین زبانی
هرگز نبود غمخی باین تنگ دهبانی
چون سوسن آزاد چرا حبله زبانی

بیک و ملا بر
شستگور
ملان افشار
یا شرب ۱۲
عماد بنیم
اوردند معنود
افسوس که
۴۰ سولی میخ
فخر اند دونه
عماد بکر
درخت میر
و ملان

در اینست حال
 که تحقیق جلیک
 شدم است مثل
 دیوانه مثل
 نیست ^ط ^ط ^ط
 تمام غفلت را
 ایست نهائی کند
 چون غور دیدم
 و خوب نیامی
 کردم پی حقیقت
 از آن هر چه که
 نغینده بودم

۱۲۵
مفتی قضا
سید جبار علی
دعوتی پورانی
کوئی دیکھ
قصد بارودہ
نظر آ رہا
زیر کا احوال
برائے کمال
دکان تانچہ

کتابخانه عمومی

بمیزان
کاف و معروض
چشم آینه افشان
گرفت و چشم آینه
گرفت و چشم آینه
سخت که شد
دیده است که
آن را که تو دانی

نورانی ہر خلق اورا
نورانی ہر خلق اورا

ای از نظر خور حافط
 محمدیه خود را بعد از
 او و جانشین تولد دین
 بجای آنکه خود را بر باد داد
 که اسم این
 خاندان است این
 بیایم و که در کلاسه
 خاندان و در تاریخ
 الوردی

[illegible]

سرفروخت تو دارم بخرم هیچ مغرور
که چو بنده کسرافته مبارکی غلامی

بکشای تیرمزان بر زخون حافظ
که چنان کشته را کشد کس بنقشای

محمود جام عشقم ساقی بده شراب
عشق تلخ چو بهش در پرده رست ناید
ند تا تم چو حلقه تابدارین قیامت
پون آفتاب دلش در دیده نمی نگیند
در تظار رویت ما دایمید واری
دست غرض میالانی کاسه که دانی

پیر کج متوج که بی محلی بن آرد آبله
 سطرین نوائی ساقی بد شراب
 زین در دگر زاندا کاسیج بابل
 ای دل چه سوداری دیدۀ صطرب
 وز عشوه لبانت باو خیال و خواب
 انجام کار نبود از دی امید آبله

حافظ چنی نہی تون وصال جان
کی تہنہ سیر گرد و از لمعہ سرانے

شیخ شواء و گل افشان کن و هر چه میجوئ
سند گلستان بر شاه و ساقی را
نشان آذرمان کن که نگار گلستان کن
آفریم خدایت دولت بکه خواهد بود

این گفت سحر که گل بلبیل تو چو میگوئی
لب گیری رخ بوسی نوشی گل جانم
تا سر و بیا موز دارند تو دلجوئی
ای شاخ گل رعنا از بهر که می روی

برون و نشان
 حلقه شده است که
 مار قیاس ازین
 بدید بگویند انظار
 جان دید که پیش انداز
 آفتاب مشرق خفته
 نثار دیشد و دیده از غروب
 چه فایده اینجا چون دیدار
 حق در دنیا و غیرت نیست
 پس ازین شتر و غنم
 حاصل چه منفعت
 از ان کار که
 کارنام کار آید هم
 بیکر کرد و دوست خویش
 آلوده خون کی کرد
 خانه بنور نسوزد
 ای حافظ عزیز
 یار مشفق دل دراج
 نسیم ساجدی زیر
 شعله از اندر آب
 نیکو در
 سحر گل با بیل گفت
 ای بیل تو چه میگوئی
 و ز غنای خود

طوبیٰ یار مودود
سرمه زلف تو
دیسپر کی تپا
کئی دیاغ خود
خود خواہد
مستور شد
کاشی
چغری نیت
دیگر در
و گل افشانی
مکانی خواند

کلاه بر سر ز تابانده / ناله داد ز درون / بدست ای / بکار در / سبانه / در / ۳۶۶

امروز که بازارت پر جوش خرید است آن طره که هر موش صد نافه چین زده چون شمع نکورونی در رهگذر باد	در یاب و بنه گنجی از مایه نیکی خوش بودی اگر بودی پیش خوشی طرف هنری بر بند از طوز نکورونی
---	--

هر مرغ بدستانی در گلشن شادانند بلبل بنوا سازی حافظ به جاگونی

نسیم صبح سعادت به ان نشان که تودا تو یک حضرت شاهی مراد و دیده بر تو بگو که جان ضعیفم ز دست خدا من این و حرف تو تم چاکه غیر نیست خیال تنی تو با من حدیث تشنه و آب امید در کمر ز کشت چگونه نه بندم	خبر بگوی فلان بران زبان که تودا بردی نه بفراوان چنان بران که تودا ز لعل روح فریختن زان که تودا تو هم زوی که است چنان بخان که تودا اسیر عشق چو کردی کیش چنان که تودا دقیقه هست نگار داران بیان که تودا
---	--

یکیت کی و زاری درین عالمه حافظ حدیث عشق بیان کن بر زبان که تودا
--

نوبهارت دار کوش که خوشدل باشی چنگ در پرده می مید هست پند کو که بسی گل به بد باز و تو در گل باشی و غلط انگاه دهد سود که قابل باشی

ناله داد ز درون / بدست ای / بکار در / سبانه / در / ۳۶۶
ملک اختیار / تا ازین زمانه / حاصل گردد / و انجام کار / آید / ۳۶۷
لعل مشق این / دود که در / زشت آن طره / زشتند نام / در این ملامت / نیست پس / ۳۶۸
و یونان / حافظ / ۳۶۹
چنان سخن / که بگوید / در اندیشه / بهر معنی / فائده صریح / ۳۷۰
آتش / خال آتش / زشت و آب / ای چنان / مشق این / ۳۷۱
ازین زمانه / ۳۷۲

نوبهارت دار کوش که خوشدل باشی / چنگ در پرده می مید هست پند کو / که بسی گل به بد باز و تو در گل باشی / و غلط انگاه دهد سود که قابل باشی

۳۶۸
 سال اول
 سال دوم
 سال سوم
 سال چهارم
 سال پنجم
 سال ششم
 سال هفتم
 سال هشتم
 سال نهم
 سال دهم
 سال یازدهم
 سال بیستم

دل کشاده دار چون جام شراب چون ز جام بیخودی طے کشتی دل بی بر بند تمام درانه و خاک نشان شود در قدم ناهنجوار	سر گرفته چند چون جسم دنی کم زنی از خوشی تن لاف منی گردن سالوس و تقوی بشکلی جمله رنگ آمیز و تردانی
خیر جندی کن چو حافظ تا هر خویش را در پای معشوق دنگنی	
وقت غنیمت دان آن قدر که بتوا پیش نه از رندی دم فزن که نتوان باد حای شیخیران ای شکردمان ستم کام بخششی دوران عمر در عوض دارد	حاصل از حیا طے جان کیم ست با طیب هم سرم حال درد پنهان در پناه یک سمت خاتم سکیم جهد کن که از عشرت کام خویند بت
یوسف عزیزم رفت ای برادران میروی و فرگانت خون خلق می نرسد پند عاشقان بشنو و ز طرب بتا باز ز راه پشیمان را شوق باده در جاست	که غمش عجب یم حال پیر کفایت تند میروی جانان تر سمت فروایت کاین همه نمی ارز و شغل عالم ناست حاکم کن کله کادر و پیکار
خم شکن نمیداند این قدر که صوفی را جنس خانگی به شد بر حمل را	خم شکن نمیداند این قدر که صوفی را جنس خانگی به شد بر حمل را

زینده و تقوی
 سال اول
 سال دوم
 سال سوم
 سال چهارم
 سال پنجم
 سال ششم
 سال هفتم
 سال هشتم
 سال نهم
 سال دهم
 سال یازدهم
 سال بیستم

سال اول
 سال دوم
 سال سوم
 سال چهارم
 سال پنجم
 سال ششم
 سال هفتم
 سال هشتم
 سال نهم
 سال دهم
 سال یازدهم
 سال بیستم

سید ذوالقادر علی صاحب
سرپرست زمین راجست میں
نورالشیخ محمد خدار
سلطان احمد
سلطان اویس
بن حسن
امام غائب

در پادشاهان و پادشاهان
 گویند چنانچه در پادشاهان
 نام پادشاهان و پادشاهان
 که از پادشاهان و پادشاهان
 میباشند و پادشاهان و پادشاهان
 که از پادشاهان و پادشاهان
 نشانی از پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان
 و پادشاهان و پادشاهان

ای نسیم سحری خاک رویا ریا ریا
تا کند حافظ از ان دیده جان و حانی

ای گوچه بظاهر از تو
دور هستم یی بیاد تو
قدح می نوشتم زیر
در سوراخ حاسه به
نزل داراه بنات
مردی غیر من علی
خفاش تو به علی
نیم خونی می طیار
کوی یا خوشبوی باد
نور دزدی می آید
از انبساط نور دزدی
سے آید

[illegible]

ترکیب بند

پناه ملک دین ست

در خورد هزار آفرین است

نزدان ملک شت

گلدستہ بوستان دین ست

شہنشاہ زمان ست

هم نفت و خلیفه زمین است

امکمل سعادت

آبَنده چو نورش از جبین ست

وہاں بفرشاہی

و نضاف تو کو کہ یقین ست

تدرا و ہفتہ

فیروزہ چرخ چون نغمین است

بن لفرود اسلام
لکھنؤ

اسدیت ولیک الہین است	
	ابریہ فرار

کلیں آفت دستا و ستے بار

خشم شیر بازو و شش سزاوار

سایہ رحمت الہی

وی غنچه رمانج بادشاهی

لڑ بٹھا کل تو سروی

هائیکه زبوتان شاهی

چرخِ جمال راتو مہری

ہم سچ جلال اتوا ہی

است از خدای بی چون

بخت بدعای صبحگاهی

ام و مهر کرده کردند

مسور او امر و توانی

۱۰ ای طاعت و شکر خدا را
 ۱۱ نوباد
 ۱۲ نوباد و نوباد
 ۱۳ نوباد
 ۱۴ نوباد
 ۱۵ نوباد
 ۱۶ نوباد
 ۱۷ نوباد
 ۱۸ نوباد
 ۱۹ نوباد
 ۲۰ نوباد
 ۲۱ نوباد
 ۲۲ نوباد
 ۲۳ نوباد
 ۲۴ نوباد
 ۲۵ نوباد
 ۲۶ نوباد
 ۲۷ نوباد
 ۲۸ نوباد
 ۲۹ نوباد
 ۳۰ نوباد
 ۳۱ نوباد
 ۳۲ نوباد
 ۳۳ نوباد
 ۳۴ نوباد
 ۳۵ نوباد
 ۳۶ نوباد
 ۳۷ نوباد
 ۳۸ نوباد
 ۳۹ نوباد
 ۴۰ نوباد
 ۴۱ نوباد
 ۴۲ نوباد
 ۴۳ نوباد
 ۴۴ نوباد
 ۴۵ نوباد
 ۴۶ نوباد
 ۴۷ نوباد
 ۴۸ نوباد
 ۴۹ نوباد
 ۵۰ نوباد
 ۵۱ نوباد
 ۵۲ نوباد
 ۵۳ نوباد
 ۵۴ نوباد
 ۵۵ نوباد
 ۵۶ نوباد
 ۵۷ نوباد
 ۵۸ نوباد
 ۵۹ نوباد
 ۶۰ نوباد
 ۶۱ نوباد
 ۶۲ نوباد
 ۶۳ نوباد
 ۶۴ نوباد
 ۶۵ نوباد
 ۶۶ نوباد
 ۶۷ نوباد
 ۶۸ نوباد
 ۶۹ نوباد
 ۷۰ نوباد
 ۷۱ نوباد
 ۷۲ نوباد
 ۷۳ نوباد
 ۷۴ نوباد
 ۷۵ نوباد
 ۷۶ نوباد
 ۷۷ نوباد
 ۷۸ نوباد
 ۷۹ نوباد
 ۸۰ نوباد
 ۸۱ نوباد
 ۸۲ نوباد
 ۸۳ نوباد
 ۸۴ نوباد
 ۸۵ نوباد
 ۸۶ نوباد
 ۸۷ نوباد
 ۸۸ نوباد
 ۸۹ نوباد
 ۹۰ نوباد
 ۹۱ نوباد
 ۹۲ نوباد
 ۹۳ نوباد
 ۹۴ نوباد
 ۹۵ نوباد
 ۹۶ نوباد
 ۹۷ نوباد
 ۹۸ نوباد
 ۹۹ نوباد
 ۱۰۰ نوباد

بر سلطنت تو بی تکلف	تکمین تو میسر ده گواهی
نام تو یقین که می بر آرد	آوازه ز ماه تابم پای
گروون که لطیفه ها بر آرد	
دری چو تو در صدف ندارد	
ای خلعت ملک بر تو زیبا	وی غره دولت از تو غرا
ای آمده نوعروس دولت	بر شکل و شامل تو شیدا
انوار شکوه و شهرماری	از روی مبارکت هویدا
بر قامت حشمت تو کوتاه	این طلسم نلیگون والا
بگذشت صدای صیحت ملت	از سقف نهم رواق خضر
بر شادی مجلس تو خورشید	هر لحظه کشیده جام ضحیا
تا روی مبارک تو بیند	نرگس همه دیده گشت عمدا
از بهر قبولیت ازین گوش	لولوی خوشاب گشته لالا
در قصر تو چرخ استانی	
کیوان به در تو پاسبانی	
آب بار خدا باد یارت	خز عیش مباد هیچ کارت

یعنی گردون که اکثر
لطیفه ها و عجایب
مستعار از پیش تو
باو شایسته ندارد
شکوه غریب با نعم
و تشدید رای و عهد
سفیدی پیشانی
غیاث غم
نخید در کوشش
من ملک غم
دیوان
در مقام خیر انوار
از آستان ملک
الافکات
کیوان چنانچه
در قصر شایسته
پاسبانی
نیک بچرخ

از بهر دلم کدام تیرست چشمت نظری بایندهست منظور شهمنشه است از ناز	کابروی تو در کمان نذاره ست دست و سر جهان دارد پروای شکستگان ندارد
--	---

سلطان زمانه ناصرالدین
شده معتمد بخدمت و تمکین

ساقی اگر ت هوای ماهی سجاده و خرقة در خرابات گر زنده دلی شنوزستان بادر و در آسوسه دران اسرار دلست در ره عشق سلطان صفت آن بتیوش مردم نگران بروی خویش حافظ از غم تو چندان	جز باده میار پیش ماشی بفروشش و بیار جرعه می در گلشن جان صدای یاحی کونین نگر عشق لاشی بهتر جز سزار حاتم طی می آمد و خلق شهر از پی وزیرم روان عارضش غمی آخر دل من شکسته تا کی
---	--

بادر و غم تو یار باشم
وز عیش جهان کنار باشم

ترجیع بست

ای داده بیا دوستداری آخردل ریش دردمندم از زلف تو حاصل ندیم ای جان عزیز بر ضعیفان هر چند که سوخته بجورم گفتم مگر از سر ترجم چون نیست مید آنکه روزی	این بود وفا و عهدیاری تا چند بست غم سپاری هر شفتگی دبی قرار ی تا چند کنی جفا و خواری کردم من خسته سازگاری دست از بستم و جفا باری بر عاشق خسته رحمت آری
آن بکه ز صبر رخ نستایم باشد که مراد دل بیا بم	
ای ساقی از این می شبانه تا در سرین عقل با قیست بر دشته اند صوت داؤد ای مطرب ما تو نیز یکدم بر گوی بیا و حسن جلالتان	در ده دوسه جام عشقانه از دست مده می معنانه مرغان چین ز آشیانه مگذار ز کف دهن و چخانه چون عود بوز دل ترانه

در ده دوسه جام عشقانه
از دست مده می معنانه
مرغان چین ز آشیانه
مگذار ز کف دهن و چخانه
چون عود بوز دل ترانه

له زبانه
 فصح و زبانه
 یعنی شفا از تن
 غیث اللغات
 له
 بدو آید
 ای تامل من
 عه ای اگر
 در عشق
 شده ام
 خوشی علی
 خفته
 باقی
 بیایم
 گویند و گویند
 روح

دیوان

می نوش تو حافظا بشادی	ما چند خوری غم زبانه
دیریت که آتش غم دل	در سینه می کشد زبانه
چون نیست هیچگونه پیدا	در یای من سراق را کار

آن به که ز صبر رخ نیت بام
 باشد که مراد دل بسیار

در سختی عشق اگر بیهوشم	من دل ز غم تو بگیرم
بیشک دل ماه و خود بگیرم	گر سوی فلک رسد نفیرم
بپیوسته کمان ابرویش	از غمزه ستم زنده تیرم
نتوان بقلم نوشت شوقش	گر پیر فلک شود دیرم
بیر غم عشقم ارچه غم	طفل غم عشقم ارچه پیرم
دارم سر آنکه همچو سعدی	بنشینم و صبر پیش گیرم
چون کرد زمانه مستمکار	دور از تو به بند غم سیرم

آن به که ز صبر رخ نیت بام
 باشد که مراد دل بسیار

ای غیرت لعبان طنازه	برقع ز رخ چو مه بر انداز
---------------------	--------------------------

تامن ز سر جهان بکلی ای دوست زر بگذار دیده تا خود چه بود مرا سر انجام سرمایه عمر داد بر باد در آتش عشق و محبت حالی چو نم دهم راست	بر خیزم و توبه بشکنم باز شد فاش میان مردمان از در عشق چه بجز گرد آغاز هر کوی منم تو گشت انبار می سوزد لا چو عود دومی ساز بوسیدن پای آن سرفراز
آن به که ز صبر رخ نشتابم باشد که مراد دل سیام	
ای سرو سنبیل اندام باز آمی که بجز جانگدازت از دانه خال و عوم زلفت چون کام نشد لبی حاصل ماییم و غم فراق خالی جز محنت و درد گویانیت مقصود وجود حافظا چیت	از عارض تو بجل مه شام بر و از دل من قرار و آرام میغ دل من فتاده دلام قانع شده ام بجز نا کام تا خود بکار سد سر انجام دور از تو نصیب من بیام جز صحبت یار و باره و جام

عجم بگفت ای جوان چه می بینم
در صورت زلف و نکل از لبت
که در آتش عشق و محبت
دل از جسم جدا
و در آتش تو بیاورم سوزی
و در آتش تو بیاورم سوزی

حالی چو نه شود ميسا	کام دلم از تو لای دلازم
آن يه که ز صبر رخ نشتايم باشد که مراد دل بيايم	
ای راحت جان بيقارم شادم بمنت که در چه حال تا رفتم از کنارم ای دوست در آرزو وصال جانے شب بگذشت خجسته از دوش تا مرگ نگيردم گريبان چون بيش نشت بعي حال	اميد دل اميد وارم سوز غم تست سازگارم يکباره ز خویش برکنارم عمری ببنه اوق ميگذارم طوفان سرشک شکبارم من دست زد منت ندارم کام دل خسته نگارم
آن يه که ز صبر رخ نشتايم باشد که مراد دل بيايم	
ای زخم غم تو محرم دل زلف تو کند گردن جان ابروي تو بود شمشير جان	عشق تو آيس محرم دل لعل تو نگين جانم دل چون چشم تو گشت حاکم دل

[illegible]

او در دل ما و مادر آتش	ما را غم اوست فی حرم دل
نزدیک شد آنکه من بدو	گیرم سرخویش باکم دل
حافظ چه شود اگر بیانی	نور ز حضور عالم دل
چون ملک وصال او نگردد	آسان آسان سلیم دل
آکن به که ز صبر رخ نیتابم	
باشد که مراد دل بیابم	
ساقی نامه	
فرشته دارد در روزگار	من وستی و مستی چشم یار
ای مانم از دور گردون تنگفت	ولی نیست در وی مجال گرفت
فریب جهان قصه روشن ست	بین تا چه زاید شب آبتن ست
دلادر جهان دل منه زخیار	که کس بر سر بل نگیر دستار
همان مرحله است این بیابان دو	که گم شد در و لشکر سلیم و تور
همان منزل است اینجهان خراب	که دیده است ایوان افرا سیاب
کجا ای پیران لشکر کشش	کجا شده ترک خنجر کشش
نه تنها شد ایوان و کاخش باد	که خاشاکش نه از د کسی هم بیاد

ای عشق در دل
جا گرفته مادر عشق او
در پیش که غم دل
اوست با غم عشق او
بهر دل خود را غم دل
ای چون ملک
صال مشرق آسان
سل و در زبان دل
نشد در غم دل
زمانه سر تو شد اگر در داد
من کسی اختیار بیایم
و مشغول غم و غم
ببینم ۱۲ دوست
شعاع علی غفر الله له
از فراسیاب پیران نام دوزخ
بیابانی است که در دوزخ
خامنه ای پیران
معرفت را جی بوس
افراسیاب است ۱۲

که یک جو نیز زو سرای سپنج	چه خوش گفت جمشید با تاج و گنج
بیاد آور آن خسروا نے سرود	مغنی کجائی بجلبانگ رود
بیاران رفته درودی فرست	بستان نوید سرودی فرست
بیراز دلم فکد نیاے دودن	مغنی بزن چنگ برار غنوقن
که بنود ز غم بائے آلائی	گر خطم باید آسایسته
گجو باحر لیسان باو از رود	مغنی بزن خسروا نے سرود
مرا بر عدد و عاقبت نصرت است	که از آسمان مرده فرصت است
بقول غزل قصه آغاز کن	مغنی نوای طرب ساز کن
بضرپ اصولم برآور زجاے	که بار غم بر زمین دوخت پلے
بین تاجچه گفت از حرم پرده دار	مغنی ازین پرده نقشه برآر
که ناهید چنگ برقص آوری	چنان برکش آهنگ این داوری
بیاران خوش نغمه آوازده	مغنی دت و چنگ را سازده
نستے وصلش حواله رود	رہی زن کہ صوفی کمال رود
کفی برو فی زن گرت چنگ نیست	مغنی بیا بامت جنگ نیست
خروشیدن دف بود سوزند	شنیدم کہ چون رسا نوازند

دولان حافظ
سلسله جمشید تا سرای سپنج
مغنی کجائی بجلبانگ رود
بستان نوید سرودی فرست
مغنی بزن چنگ برار غنوقن
گر خطم باید آسایسته
مغنی بزن خسروا نے سرود
که از آسمان مرده فرصت است
مغنی نوای طرب ساز کن
که بار غم بر زمین دوخت پلے
مغنی ازین پرده نقشه برآر
چنان برکش آهنگ این داوری
مغنی دت و چنگ را سازده
رہی زن کہ صوفی کمال رود
مغنی بیا بامت جنگ نیست
شنیدم کہ چون رسا نوازند

منی بجائے کہ وقت گلست
 ہاں بہ کہ خونم بجوش آوری
 منی بیامور اساز کن
 یک نغمہ در و مرا چارہ ساز
 منی بجائے کہ لطفے کنے
 برون آری از سر خود یکدم
 منی بجائے نواسے بزن
 پوخواہ شدن عالم از ماتی
 منی بگو قول و پرداز ساز
 آہنامے راہ عرقشم بزود
 منی بیابشنو و کار بند
 جو غم شکر آرو بیار اصفی
 منی تو سر مرا محرم
 ہی دور کن در دلت گر غمیت
 منی بجائی بزن بر حصے بطے

ز بسل چہنا پرا غلیض است
 دم چنگ را در خروش آورے
 نو آئین نواسے نو آغاز کن
 دلم نیز چون خرقہ صد پارہ ساز
 ز سچے آتش در دلم افکنے
 بہم بر زنی کار و بار عیشم
 بیکتا سچے او دوستانے بزن
 گدائے سے بہ زشتا منشی
 کہ بیچارگان را توئی چارہ ساز
 کہ بکشایم از دیدہ صد زندہ رود
 ز قول من این پند دانا پسند
 ز چنگ در باب زنا می و دنی
 زمانی بہ نے زن دم ہمدم
 وی پیش دانا بہ از عایت
 بیاسا قیام کن از می بطے

۱۰
 ۱۱
 ۱۲
 ۱۳
 ۱۴
 ۱۵
 ۱۶
 ۱۷
 ۱۸
 ۱۹
 ۲۰
 ۲۱
 ۲۲
 ۲۳
 ۲۴
 ۲۵
 ۲۶
 ۲۷
 ۲۸
 ۲۹
 ۳۰
 ۳۱
 ۳۲
 ۳۳
 ۳۴
 ۳۵
 ۳۶
 ۳۷
 ۳۸
 ۳۹
 ۴۰
 ۴۱
 ۴۲
 ۴۳
 ۴۴
 ۴۵
 ۴۶
 ۴۷
 ۴۸
 ۴۹
 ۵۰
 ۵۱
 ۵۲
 ۵۳
 ۵۴
 ۵۵
 ۵۶
 ۵۷
 ۵۸
 ۵۹
 ۶۰
 ۶۱
 ۶۲
 ۶۳
 ۶۴
 ۶۵
 ۶۶
 ۶۷
 ۶۸
 ۶۹
 ۷۰
 ۷۱
 ۷۲
 ۷۳
 ۷۴
 ۷۵
 ۷۶
 ۷۷
 ۷۸
 ۷۹
 ۸۰
 ۸۱
 ۸۲
 ۸۳
 ۸۴
 ۸۵
 ۸۶
 ۸۷
 ۸۸
 ۸۹
 ۹۰
 ۹۱
 ۹۲
 ۹۳
 ۹۴
 ۹۵
 ۹۶
 ۹۷
 ۹۸
 ۹۹
 ۱۰۰

که با هم نشینیم و عیشی کنیم
 مغنی ز شمار من یک غزل
 که تا وجد را کار سازی کنم
 باقبال دآرای دیهیم و تخت
 که تمکین اورنگ شاهی از دست
 فروغ دل و دیده مقبلان
 جهان دار و دین پرور و ماجور
 چگونه دم شمع آثار اف
 چو قد روی از حد حست بیش
 بر آرم با خلاص دست و جا
 که یارب آلا و نهالے تو
 بحق کلاست که آمدتیم
 که شاه جهان باد فیروز تخت
 زمین تا بود منظر حدل و جو
 خدیو جهان شاه منصور باد

دی خوش بر آرم و طیشی کنیم
 باهنگ چنگ آراند رمل
 برقص آیم و خرقة باز کنه
 بهشتن میوه خسروانی درخت
 تن آسانی مرغ و ماهی از دست
 و نعمت جمله صاحب دلا
 که ز تخت جم گشت بازیب و
 که عقل ست حیران در اطوار
 سر اندازم از عجز و تشویر پیش
 کنم روستی در حضرت کبر
 با سرار اسماء حنا
 بحق رسول و بخلق عطف
 باقبال همواره باتاج و تخت
 فلک تا بود مرتع جدی و ثو
 غبار غم از خاطرش دور باد

بمدا الله اے خسرو و جم نجین
منصورت در جهان رفت نام
فریدون شکوهی در ایوان بزم
فلک اگر در صد فتح چن تو نیست
ز تنها خراجت دهند از فرنگ
اگر ترک دهند دست و گروم حسین
با نیست چهرت بیا یون خطیر
بجای سکنه زبان سالها
بود در بای و صفت ندارد کنار
ز نظم نظم نامی که چرخ کن
بیارم بقیعین سربیت متین
از ان بیشتر کاو در ضمیر
زمان تا زمان از سپهر بلند

شجاع بیدان دنیا و دین
که منصور باشی بر اعدا ام
تتمین نبرد بیدان رزم
فریدون و جم ر خلف چون نیست
که تهراج با جت فرستد ز رنگ
چو جسم حمله دارے بفرنگین
که دارد بسط زمین زیر پر
بدانا و لے کشف کن حالها
شمارا کنم برود عاخصا
ندارد چو او هیچ نریا سخن
که نزد خسرو برادر غمین
ولایت تان باش و آفاق گیر
بفتح و گرباش فرورمند

از ان می که جان دار و هوش باد
مرا شربت و شاه را نوش باد

بمدا الله اے خسرو و جم نجین
منصورت در جهان رفت نام
فریدون شکوهی در ایوان بزم
فلک اگر در صد فتح چن تو نیست
ز تنها خراجت دهند از فرنگ
اگر ترک دهند دست و گروم حسین
با نیست چهرت بیا یون خطیر
بجای سکنه زبان سالها
بود در بای و صفت ندارد کنار
ز نظم نظم نامی که چرخ کن
بیارم بقیعین سربیت متین
از ان بیشتر کاو در ضمیر
زمان تا زمان از سپهر بلند

بیاساقی آن آب آتش خوش	بمن ده که تایم ارمم خلاص
فریون صفت کاویا نے علم	برافرازم از شسته جام بسم
بیاساقی این نکته بشنوزنی	که یک جرعه بزدیم کے
دم از سیر این دیر دیرینه زن	صلائی بشا بان پیشینه زن
بیاساقی آن کیمیاے قوح	که با گنج قارون دهم سرنج
بدو تارویت کشايشد باز	دیو کا مرا نے وسم دراز
بیاساقی آن ارغوانی مستخ	که یا بزد فیض دل و جان فرج
بمن ده که ارمم خلاصم دهم	نشان ره بزم خام دهم
بیاساقی آن می که جان پرورست	دل خسته را بچو جان درخوشت
به که ز جهان خمیه بیرون زخم	سر پرده بالاسے گردون زخم
بیاساقی آن مے که حال آورد	که امت فزاید کمال آورد
بمن ده که بس بیدل افتاده ام	وزین هر دو بی حاصل افتاده ام
بیاساقی آن آب اندیشه سوز	که شیر نوشد شود میشه سوز
بدو تاروم بر فلک شیر گیر	بهم بر زخم دام این گرگ پر
بیاساقی آن بکر مستور مست	که اندر خرابات داند نشسته

دیوان حافظ
 در این کتاب
 از کلام
 و در دشت
 و در دشت
 و در دشت
 و در دشت

لیکن وہ کہ بدنام خواہم شدن

سابقہ نامہ

بیاساقی آن می که حور بهشت
 بده تا بخور می بر آتش کهن
 بیاساقی آن می که تیزی کند
 بده تا بنوشم بیاد کس
 بیاساقی از منم ندانم گزیر
 که از دور گردون بحبان آمد
 بیاساقی از گنج دیر مغان
 ورت شیخ گوید و سوی دیر
 بیاساقی آن جام صافی صفت
 بده تا صفا درون آردم
 بیاساقی آن آتش تابناک
 بده که در کیش زندان مست
 بیاساقی اکنون که شد چون بهشت

عبیر ملا یک دران می سرشت
 دماغ خرد را می خوش کنم
 بباغ دلم مشک بنیزی کند
 که هست از غمش در دلم خون سبی
 بیک جام باقی مرا دست گیر
 روان سوے دیر مغان آمد
 شود دور کا بنجاست گنج روان
 جواش چو گونی بگوشت بخیر
 که بردل کشاید در معرفت
 می از کدورت برون آردم
 که ز رشت میجویش زیر خاک
 چه دنیا پرست و چه آتش پرست
 ز روی تو این بزم عبیر سرشت

خدا جام بخش فلیکچتاح
بیاساتی آن جام یا قوتش
برده وین نصیحت ز من گوش کن
بیاساتی از یونانی عمر
که می عمر باقی بنفزا یدت
بیاساتی از می طلب کام دل
گر از هجر جان تن صوری کند
بیاساتی ایمن چه باشی که دهر
درین خوفشان عرصه رستخیز
بیاساتی از من مکن سرکشی
قدح پر کن از می که می خوش بود
بیاساتی آن راح ریحان نسیم
زری را که بیشک تلف پدیت
بیاساتی آن باد ^{ای شراب} لعل صفا
ترسبج و سمرقه ملولم مدام

[illegible]

بیاساقی آن بادہ روح بخش
 تہمت صفت رو بیدان کتم
 بیاساقی از من برو پیش شاہ
 دل بنیو ایان مسکین بجوی
 بیاساقی آن می کران جام جم
 بن وہ کہ باشم تباید جام
 بیاساقی آن جام پر کن نے
 بستی توان دُر اسرار سفت
 بیاساقی آن می کہ حکمشن جام
 بدہ تا گویم با و از نے
 بیاساقی آن می کہ شاہ ہے وہ
 بن وہ کہ تا گردم از عیب پاک
 بیاساقی آن جام چون مہر و ماہ
 چو شد باغ ریحو حانیان مسکنم
 بیاساقی آن جام چون سلسیل

بدہ تاشینم پر پشت خوش
 بکام دل آہنگ جولان کتم
 بگویش ز من کای شہ جم کلاہ
 پیش انگاہ جام جہان بین بجوی
 زندلاوت بینا نے اندر عدم
 چو جم آگہ از سر عالم تمام
 کہ گویم ترا حال کسرے دے کے
 کہ در بخودی راز نتوان نہفت
 بیکچنر و دجم فرستد پیام
 کہ جمشید کے بود و کاؤس کے
 بیپا کے او دل گوا ہے وہ
 خرامم بعشرت بہ تیرہ مغاک
 بدہ تا زخم بر فلک بارگاہ
 درینجا چہرہ تختہ بند تم
 کہ دل را بفردوس باشد دلیل

مجلس شورای اسلامی
وزارت معارف و اوقاف و صنایع مستظرفه
تاریخ ۱۳۰۲/۴/۲۵

آل عقیقہ

فنا

طاهر دبان بخانه

سید الشہداء

کتابخانه

کمال مسعود

اولیای کل

عقود

عمر القذافي

5/10

11

19/5/59

1

...

410

11

3/16/54

2

مجلس

مفاد

کہ یاد ازین کر سے زرنشان
 بجز خون شامان درین طشت نیست
 کہ ہر س درین دور گردون بود
 بدہ ساقی آن تلخ شیرین گوا
 کہ دارا کہ دارا آئے آفاق بود
 چو زین دار ^{نام پادشاہ ۱۲} شش برون جبروت
 اگر ہوشمندی بیا بدہ نوش
 کہ این طغی ^{ای شیر} عمل ابنو سیفس
 در خاک رومان مسیحستانہ کوب
 مگر آب آتش خواست دہند
 بجای برون اورندت ز خویش
 کہ حافظ چو در عالم جان رسید
 سن ارزانکہ گردم ہستہ ہلاک
 بتاوتے از چوب تا کم کنید
 بآب خرابات غلم دہید

باین سفره برون دوان دوان
 بجز خاک خوبان درین شب نیست
 از گردون درونش پراز خون بود
 که شیرین بود باده از دست یار
 بد آرندگی در جهان طاق بود
 نبودش بجز گورتا بخت تحت
 چونوشی همه باده آئی بهوش
 نیفتد ازین دانه درد ادم کس
 ره می فروشان سیانه روبر
 هستی ز هستی خلاصی دهند
 بوحدت رسی پرده افتد ز شیر
 بچو از خود برون شد بجانان سر
 باینستان بریدم بخاک
 براه خرابات خالم کنید
 پس انگاه بردوش ^{شیرازخانه ۱۲} مسم نمید

شور و بلبل شکر
صدراست
عالم جان
سین و شقیقت
السان یعنی
چشم جان
سین از خود
بیرون شده
و شقیقت
رسمی است

مریزید بر گور من جز شراب
ایسکن بشرطیکه در مرگ من

میا زید در ماتم حسن باب
نالد بجز مطرب و جنگ زن

تو خود حافظا سرزمین مستی

که سلطان نخواهد سلاج از خراب

الا اے آمو و حشے کجائے
 دو تناد و دو سرگردان سبکیں
 بیستہا حال یکدگر بد انیم
 کہ می بینم درین دشت مشوش
 کہ خواہد شد بگوئید ای جیبیان
 کہ خضر مبارک پے در آید
 مگر وقت عطا پروردن آمد
 کہ روزی رهروے در سز مینی
 کہ ابی سالک چه در انبانه داری
 بجز آبش داد و گفت ادا نه دارم

مرا با است بسیار آشنائی
دوراء اندر کمین از پیش واپس
مرا دے مے بخویم ارتوانیم
چرا گاہے ندارم خرم و خوش
رفیق بیکسان یار غریبان
زمین ہمیش این رہ سر آید
کہ فالم لاتذر نے فردا آد
ہم گشت این معما باسترخی
بیاد اے بند گردانہ داری
ولے سیر مرغی بایہ شکارم

[illegible]

وہابیہ

شکار من و لیکن سرخ کوهانم در دست گرفت و چو میخیزد برانگیزید و ای ساک

ای در جواب گد
 کچھ گدشان بیوہ
 بہت آری زیار کہ
 ایشان ہائی شان
 ای یاد گدشگان
 دودستاران گریہ کن
 جاسی گریہ کنان
 پین پودہ گریہ کنان
 مدد کن کہ اداک چشم
 ہوا
 ذوالہ ہزار روزانے
 اویں آئی ما
 دارالافتخار عالم
 مجمع و شمشیر کران
 غیاث
 قولہای غیبی گدشگان
 ست کہ کہیں جیل
 حکم فرما از ہجرانست
 حکم از انکسے کر کوئی
 کہ تیرے خطا خاذاں
 *

بگفتا چون بدست آری نشانش
 چو آن سرور و آن کار دانی
 مده جام می و پای گل از دست
 لب سر چشمه در برف جوی
 بیا در فستگان و دوستان
 چون آن آید تا بر روان پیش
 نکر د آن مردم ویرین مدارا
 چنان چیرسم زد تیغ جدائی
 برقت و طبع خوشباشم خیرین کرد
 مگر خضر مبارک پی تواند
 نیاز من چه وزن آرد بدین ساز
 تو گوهر بین د از خر مهره بگذر
 چون ماهی کلک لادم تحریر
 مقامات نصیحت گوهرین است
 روان را با خرد در هم سرشتند

ای این تینله را بآن طائفه که مشغولان رسانند ۱۲

۱۵۱ کیسہ قتل کنندہ ۱۲۱

کہ او خود بی نشان ست آشیاشر
 از ملک دیدہ میکن پس بانی
 ولی غافل مشاود چرخ بدست
 نم آیشک و با خود گفت گوی
 توافق کن تو با ابرہہ اران
 مدد بخش از آب دیدہ خوشتر
 مسلمانان مسلمانان خدا
 کہ گوی خود نبوده است آشنای
 برادر یا برادر کے چسبیک
 کہ این تنها بآن تنہا رساند
 کہ خورشید غنی شد کیست
 ز طرزے کان نگر د شہرہ بگذر
 توازنون و استلم می پرس تف
 کہ حکم انداز ہجران در کمین ست
 وزان تخمی کہ حاصل بود شدند

بیاد نگهت زان طیب امید	نشانم جان سطر ساز جاوید
که این نافه ز چین جیب حورست	نه زان آهو که از مردم نفورست
درین وادی ز بانگ چنگ بشنو	که صوم خون مطن لوان بیکو
بر جبرئیل را نجبا بسوزند	بدین کو دکان آتش فروزند
سخن گفتن کرا یا راست نجبا	تعالی الله چه استغناست اینجا
برو حافظ درین معرض مزنم	
سخن کوتاه کن والله اعلم	
فیه مقطعات	
گرسان تدری بداندی	شب نختند و ذر نشاندی
تا که از چوب عود کنند	پاسبانان با و نشاندی
پای هر خوشه کنیزک ترک	بشناندی گیس برهنندی
قطعه	
خسرو داد گرا شیر دلا بحر کفا	ای کمال تو با انواع هنر از زانی
همه آفاق گرفت همه اطراف کشاد	صیت مسعودی و آواز شیطانی
گفته باشد مگر تلم غیب احولم	اینکه شد روز منیرم چو شب ظلمانی

اینداد و عشق یا
دو دنیا را زان حال
از بانگ چنگ گویند
کن که صدم خون
نخلوان بیکو بیا
مولی و منیع علی
له روز و رخت
بچه اگر روان شود
بشناندی شب و روز
درخت گویی نشان روی
علاء ای الامام
کننده غیب لوال
من را گفته باشد
اینکه روز و رخت
من چون شب بینا
خنده هستای ایام
براحت من هیچ
سبیل شد مایه
غم نیست عیسا
غفر الله ذنوبه

[illegible]

با دانه‌هاش تخم که عیب نبات گفت	خاکش ببرد که منکر آب نلال شد
آنکس که کور ز اوزار مادر بمر خوش	کی مشتری ببرد صاحب حال شد
در تقاضای وظیفه فرماید	
بسمع خواجگان ای رفیق وقت شناس	بخلوئی که دران چربی صبا باشد
لطیفه بیان آر و خوش بخنداش	بنکته که دشمن دران رضا باشد
پس انگهی ز کرم آن قدیر بر لطف	که گر وظیفه تقاضا کنم روا باشد
فی الشکایه	
ز دانه‌هاش مطلقانی بهره باشد	که از نویا بشمار بهره‌جوید
بود از شرب شادی صائم الدهر	که بجلا ب طرب از دهر جوید
کسی چون نوشدار وجود از دهر	که امین نوشدار و زهر جوید
ایضا	
بیل اند ز ناله گل خنده خوش میزند	چون نوز و دل که دلبوروی آتش میزند
ناخوشیها دیده ام زان ایشیمین پوشت	من عظام مطربم کابریشم خوش میزند
زاهد از تیر قرگانش حذر کردن بچو	زخم پنهان چوین باروی مکانش میزند
ایضا	

ای دانه آن شخص
که عیب خرم در خوش
نبات مستکن در خوار
دیکه در کور خوش
منکر آب نلال است
عالم در سر و پا
ای صبا و در تقاضا
شکسته انگشت
نظاری از دنیا بهره جوید
مطلقانی بهره باشد

دیوان حافظ

دانه‌هاش مطلقانی بهره باشد
بود از شرب شادی صائم الدهر
کسی چون نوشدار وجود از دهر
کدامین نوشدار و زهر جوید
بیل اند ز ناله گل خنده خوش میزند
ناخوشیها دیده ام زان ایشیمین پوشت
زاهد از تیر قرگانش حذر کردن بچو
زخم پنهان چوین باروی مکانش میزند

روح القدس زینبیکه
از کتاب
ابیدان
تولی روح
القدس
شرفیاس
از کتاب

روح القدس آن هوش فرخ	از قبسط طارم زربج
میگفت هر گمان که یارب	در دولت حشمت مخلص
برسند خسرو به پادشاه	منصور مظهر محبت

ایضا

تو نیک بد خود هم از خود پرس	چرا دیگر بایست محبت
ز بد دور باش و به نیکی بکوش	مکن عمر ضائع بهو و لعب
پودانی که روزی همدست است	مدار اطلس قلب منقلب
و من یتق الله یجعل له	ویرزقه من حیث لا یحسب

ایضا

هوش بپوش شبی نهی نداد داد	ز حضرت احدی لا اله الا الله
کای عزیز کسی را که خواریت نصیب	یقین بدان که نیاید ز تو منصرف
آب ز زم و کوثر سفید نتوان کرد	گلیم بخت کسی را که بافتند سیاه

ایضا

آن خجسته خضر خور کز روی سبک روی	هر کو بخورد یک ج برین زنده میخ
آن که در که احضار او دلوله اندازد	یک ذره صد شتی کجوبه صد میخ

است حق تعالی
بجیل که فرخاد
راز دین حقیقت را
بجست معنی آید
ایکدی که کتب از
خوابید از آرد بر
از خطه درین
بدین از حکایات
نار در نسخ ازین
علم بهیشتی
باز در علم کتب
باز در آواز داد
از حضرت ائمه
نبی است
او منور شد
آن که خداوند
است یقین بران
که در دوزخ نصیب
ناید چنانکه
که در صفات
شماران که

این کتاب از حضرت خضر خورشید
القدس علیه السلام است که در روز
الاحد از آن حضرت روایت شده است
و این کتاب را در روز
الاحد از آن حضرت روایت شده است
و این کتاب را در روز
الاحد از آن حضرت روایت شده است

ازان خرابیست
یعنی بزرگ محله
داوشتند
مفتوح حاف
و صحنه
نایب البوده
دران نبوده
غیاث
الغیاث

چو میرفت از جهان این بیت میخوان	بر اهل فضل و ارباب برعت
بطاعت قریب از میتوان یافت	قدم در نه گرت هست استطاعت
بدین دستور تا ییغ و فاش	بیرون شد از حروف قرطاعت
ایضا	
آن طایفه بهشتی که بدست احسان	در دل چرخش از کف چرخ بسته
تا ییغ این حکایت گراز تو باز پسند	بر طبله اش فرو خوان از میوه بهشته
ایضا	
برادر خواجه طالب طاب مشواه	امام سنت و بعد از مفاش
مبوی وضه رضوان روان شد	پس از پنجاه و نه سال از حیاش
خلیل عادلش پیوسته بخوان	وز انجا فهم کن سال و مفاش
ایضا	
صباح جمعه بدو سارس ریح اول	که گشت فرقت آن مه کشتنم خال
بسال هفتصد و شصت و چهار از هجرت	چو آب حل بشدم این دقیقه شکل
در بیخ و مدد تاسف کجا دهمودی	کنون که عمر یازدهمیه رفت و بجا حل
فی الحقیقه	

چو دنیا از دستم این طاق نعلین
فلک بر سر نهادش لوح سنگین

三

تا با آخر خرم شد که ز نقش مهرت
نگذد فایده من را و جوانی چه برست
اندو عمر کنون از همه غمها برست
نفر و شرم که بچشم و جهان محضرت
گرچه بحر است ضمیرم که سر سر نه برست
غم مخور شاد بزی زانکه جهان گذرست

في الغنية

ماقت میباشد شش و قرن بکوب
بی بخت اجائی و ویران منزلی
برگشته ساز و شواینجایم
هست چون ویرانه خالی ز گنج
ز آنکه مالتار و جا هست بهت چاه

دینار
سود
سیب الجنب
عظمی ای
مستقل
گروید و
مالک زبان
دار دلا
غیر از
غنیحت
تو بدو
ست
الاس
ظریف
ای قول
انگلیس
که است
جبهه
در تلامذ
حاجت
۱۰۰۰

رواج کا

۱- **مجلس شورای اسلامی**
 ۲- **مجلس شورای عالی**
 ۳- **مجلس شورای محلی**
 ۴- **مجلس شورای ملی**
 ۵- **مجلس شورای عالی**
 ۶- **مجلس شورای محلی**
 ۷- **مجلس شورای ملی**
 ۸- **مجلس شورای عالی**
 ۹- **مجلس شورای محلی**
 ۱۰- **مجلس شورای ملی**

کس محفل بی نشین ازین مکان نخورد هر که ایام چرخ بر فروخت نکلف هر که دل بروی نهاد شاه غازی خسرو گیتی ستان که بیک حمله سپاه بی شکست سروان را بگینه می کرد حبس از پیش پنجه می افکند شیر عاقبت شیر از تبریز و عراق آنکه روشن بد جهان بنشین باد	کس طلب بنجار ازین بستان نگیرد چون تمام افروخت بادش در میدان چون بدیدم خصم خود می پرورید آنکه از شمشیر او خون می چکید که برون قلب کوهی می درید گردنان را بے سخن بر می برید در بیان نام او چون می شنید چون سخن کرد و قتش در رسید میل در چشم جهان بنشین کشید
---	---

فی مباح

بعد سلطنت شاه شیخ ابوسعحاق نخست پادشاهی همجو اولایت بخش در مری اسلام شیخ مجدالدین در شنش دانش عضد که تصنیف در نصیه ابدال شیخ امین الدین	پیر نجف شخص عجب ملک فارس و آباد که جان خویش پرورد و داد عشق ملا که قاضی به ازان آسمان ندارد یاد زمین همت او کارهای بسته کشاد بنای کار موافق بنام شاه نهاد
---	---

ای ازین بستان نگیرد
کس طلب بنجار ازین بستان نگیرد
چون تمام افروخت بادش در میدان
چون بدیدم خصم خود می پرورید
آنکه از شمشیر او خون می چکید
که برون قلب کوهی می درید
گردنان را بے سخن بر می برید
در بیان نام او چون می شنید
چون سخن کرد و قتش در رسید
میل در چشم جهان بنشین کشید

ای ازین بستان نگیرد
کس طلب بنجار ازین بستان نگیرد
چون تمام افروخت بادش در میدان
چون بدیدم خصم خود می پرورید
آنکه از شمشیر او خون می چکید
که برون قلب کوهی می درید
گردنان را بے سخن بر می برید
در بیان نام او چون می شنید
چون سخن کرد و قتش در رسید
میل در چشم جهان بنشین کشید

ای ازین بستان نگیرد
کس طلب بنجار ازین بستان نگیرد
چون تمام افروخت بادش در میدان
چون بدیدم خصم خود می پرورید
آنکه از شمشیر او خون می چکید
که برون قلب کوهی می درید
گردنان را بے سخن بر می برید
در بیان نام او چون می شنید
چون سخن کرد و قتش در رسید
میل در چشم جهان بنشین کشید

وگر تویم چو حاجی توام در یاد دل	که نام نیکست و از جهان بخشش و دوام
نظیر خویش نه بگشتند و بگشتند	خط عروجه ل حملہ ایام زاراد

فی المطایبه

رحیم مسکر خار بود وری چند	بدان دلیل که القاص لایب القاص
برینخت خون صراحی ولی بکشتن او	زمانه نیز در آمد که المرحوم قصاص

محمس

و عشق توای صنم چنانم	اکثر هستی خویش در محام
هر چند که نار و نا تو انم	گردست دهد هزار جانم

در پای مبارکت فتانم

کو بخت که از سیر بازی	در حضرت چون تو دلنوازی
معروض کنم نهفته رازی	هیماخته که چون تو شاه بازی

تشریف دهد در آشیانم

ای بسته که ز دور و نزدیک	بر خون تمام ترک و تاجیک
در سکن خلص المالیک	گر خایه محقرت و تاریک

در دیده رو بشت نشانم

مغفرت از خود
مستحق کم
بیت کجاست
تو شاه بازی
در آشیان
برای دیدن
برای خوشی
خود را در
سکه ناز
و لعل
ایام
دور از ان
و غیره
سب
عاجت از
میشد که
عاجت از
فقد مال
سختی
ای مشتاق
تاجیک

در خانه خلص المالیک
در خانه محقرت و تاریک
در خانه تمام ترک و تاجیک
در خانه ای بسته که ز دور و نزدیک
در خانه تشریف دهد در آشیانم
در خانه کو بخت که از سیر بازی
در خانه معروض کنم نهفته رازی
در خانه هیماخته که چون تو شاه بازی
در خانه در حضرت چون تو دلنوازی
در خانه در پای مبارکت فتانم
در خانه در دیده رو بشت نشانم
در خانه در سکن خلص المالیک
در خانه در خون تمام ترک و تاجیک
در خانه در ای بسته که ز دور و نزدیک
در خانه در ایام
در خانه در دور از ان
در خانه در غیره
در خانه در سب
در خانه در عاجت از
در خانه در میشد که
در خانه در عاجت از
در خانه در فقد مال
در خانه در سختی
در خانه در ای مشتاق
در خانه در تاجیک

از کوسه دفات برنجیم	گر سیر به بیخ تیرزم
دی از کوسه دفات تو را نسیم	حور زانکه کسند ریز ریزم
من چشتره مهر تو ز ریزم	
الاکه بریز دستخواغم	
جز راه فرار من نبویند	آنانکه نشان عهد جویند
گر نام تو بر سرم بگویند	خاک من زار چون بپویند
فسر یاد بر آید از رداهم	
هر یک بصفایه از سیله	اگر بگذردم به پیش خلی
بچون نیم اربهای لیل	جز تو کیسم بغیر سیلی
ملک عرب و عجم ستانم	
آشفته و تیره دل چو موت	گشتم صنادر آرزویت
شب نیست که از فراق مرد	هر چند نمی رسم بکویت
زاری بفلک نمی رسانم	
دائم بمراد دل بمانم	ای دل تو اصل شادمانی
هر حکم که بر سرم بمانم	باحسان خود بگو عیانی
سهل است ز تو نشستن عراجم	

[illegible]

فیه الرباعیات

جز نقشش تو در نظر نیاید مارا	جز کوکے تو رگد ز نیاید مارا
خوش آمد خواب جمله ادریدم	حتا که بچشم در نیاید مارا

رباعیه

گیر شراب طرب انگیز ویا	پنهان ز رقیب سفلہ بستیز ویا
شنو سخن خصم که بنشین و مرو	بشنو ز من لے نگار و بخیز ویا

رباعیه

روزیکه فلک از تو بر پیدہ است مرا	کس بالب پر خندہ ندیدہ است مرا
ندان غم سہم ہجران تو بر دل دارم	من دانم و آنکہ آفریدہ است مرا

رباعیه

شاہا چو ترا بدشن علم و سخا	آن مرد منم کہ می نشاغم بسزا
بدخواہ چو کید کرد نا کہ کہ از ان	امروز نکرد خاطر یاد مرا

رباعیه

ہست نشین و بادہ و جام طلب	بوس از لب آن سرو گل اندام طلب
روح چو راحت جہ راحت طلبہ	تو از سر زخم نیمہ دشمن حجام طلب

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

دیوان حسن نظام

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بچشم

بسم الله الرحمن الرحيم

۱۰۰

یادداشت

طامشان بر داف

انجمن علم و فن

فصل اول در بیان کلیات

ایسے ہوئے

15

دستور

10/10/10

۱۰۰

14

خفا

卷

1

1

1

رابعہ

گفتیم که مگر با تفاسق صحاب
بلبل ز چین نعره زنان داد و جواب

در موسم گل ترک کنم باد و تاب
کاشی بخیر از گل و ترک شرب

رابع

اسی قبلہ ہر کہ مقبل آمد کویت
امروز کے کر تو بگرد اندر و

روی دل حلقه نغمه تیاران سوت
فردا بکدام دیده بیند روت

五

ای سایه آفتاب زلفیست
ای شام عکدار خط شکینست

کتابخانه پارس مشرق و مرقه طر کت
وی صبح جنیت کش روی پوت

4

مروزی که روزی فرقت اجابت
هشیار از آن نیم که می نیست مرا

نہ وقت نشاط و عیش با سحاب است
می هست ولی حریف می نیاید است

ن ترک پیرمیر که قصصین داشت
فتم هن تنگ تو کوئی هیچ است

ماتر پری چھوڑن نہان دہ
فتاکہ ازین ہیج طبع نہان دہ

غفر المذنبين
 آية من آيات
 كتابه العظيم
 في شهر رجب
 سنة ١٢٠٠
 بمكة المكرمة
 محمد بن عبد الله

رباعیہ	
در شوخی و لبری بیت من طاق است	بیچارہ دلم بوصل او شتاق است
پستہ دہن من لالہ رخ و سیمین تن	شیرین سخن و طریف و سیمین سان است
رباعیہ	
می نوش کہ عمر جاودانی است	خاصیت و زگار فانی است
ہنگام گل و لالہ و یازان ستر	خوش باش دی کہ زندگانی است
رباعیہ	
ای زوی تو در لطافت آئینہ روح	خواہم کہ مہاسبہ خیالت بصر
در دیدہ کشم دلی ز خار مرہ ام	ترسم کہ شود پاسے خیالت مجروح
رباعیہ	
اول تو فاجام و صالم دزد	چون مشہدم ام جبارا مرداد
با آہ و دیدہ پر از آتش دل	خاکہ او شدم بیاد مرداد
رباعیہ	
لے گل ز برہمتی سے آید	شادی بلم از دہ سے آید
بیوتہ از ان روی کنم ہمیشہ	کز بوسہ دلم بے کسے آید

مشکوٰۃ کتب نور
لطافت من است
در شوخی و لبری
پستہ دہن من
خاصیت و زگار
خوش باش دی
می نوش کہ
ہنگام گل و
ای زوی تو
در دیدہ کشم
اول تو فاجام
با آہ و دیدہ
لے گل ز برہمتی
بیوتہ از ان
شادی بلم
کز بوسہ دلم

رباعیہ	
روز کی کف سراق از تو دوم سازد	در حجب سرخ تو ناصبورم سازد
گر چشم بروئے دگر با کھنم	حق نمک حسن تو کو رم سازد
رباعیہ	
دان بادہ دیرینہ ہفتان پروں	دردہ کہ بساط عمر طے خواہم کرد
ستم کن و بخیر ز احوال جان	تا ستر جان بگویت ای سرہنم
رباعیہ	
شیرین دہان عہد پیاپایان نبرد	صاحب نظران ز عاشقی جان نبرد
معتوق چو بر مراد و راسے تو بود	نام تو میان عشق باران نبرد
رباعیہ	
گویند کسانیکہ ز سہ پرہیز نبرد	ز انسان کہ ہمیز چہان بر خیز نبرد
بابے و معتوق ازینیم دم	تا بو کہ ز خاک ما چہان انگیز نبرد
رباعیہ	
من بندہ آن کسم کہ شوقے دارد	بر گردن خود عشق طوقے دارد
تولدت عشق و عاشقی کی دانے	این بادہ کسی خورد کہ ذوقے دارد

ازان غزلت
 علیہ
 پسندیدہ
 و نامہ بران نام
 علیہ
 مشتاقان
 علیہ
 غلام نشاندہ
 مولود
 فتح علی غلام
 ذوقے
 علیہ
 شاید کہ
 مباد از خاک
 چنان بدارد
 * * *

رباعیه	
دوش از غم تو دمی نختم تا روز	یا قوت بنوک مره سفتم تا روز
دردت که بکس نمی توانم گفتن	هم بادل خویش تن بگنجم تا روز
رباعیه	
مردی ز گسسته درخت پرپس	اسرار کرم ز خوابه قبر پرپس
گر تشنه فیض حسی ای حافظ	سر چشمه آن ز سانی کوثر پرپس
رباعیه	
ای دوست دل از خجای دشمن درکش	بارای نگو شراب و شن درکش
باروی نگو گوی گویان کبشای	وز نا اهلان تمام دهن درکش
رباعیه	
چشم تو که سحر بابل ستادش	حقا که فوینها زود از یادش
آن لفت که کرد خلقه در گوش جال	آویزه ز در نظم حافظ بادش
رباعیه	
بنگر چین جال فرخنده گل	که گر یی ابرین و گه خنده گل
سروار چه بازادی خود می نازد	از راستی که داشت شد بنده گل

فن گره کردم

نام قدالیت

کوهن لطف

عشق در آن را

بدرخت شجاعت

برکنده اسوکه

رباعیه

غزل شکر دانه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

رباعیه

	رباعیه	
چون جامه تن بکش آن مشکین خال حاکم نظیر خود ندارد بشتال		در سینه دوش ز ناز کی بتوان دید مانده سنگریزه در آب لال
	رباعیه	
هرگز نکنه یا دشمن ای شمع گل نزد من اگر چه هست کاری شکل		دردی که من از غم تو دارم در دل دل اند من دانه من دانه و دل
	رباعیه	
از یار و فک که دید تا من بینم راحت ز خفا که دید تا من بینم		تو عمر من و بیوفائی چه کنم از عروفت که دید تا من بینم
	رباعیه	
آن بکه ز جام باده دل شاد کنیم وز آرزو گذشته کم یار کنیم		دین عاشق تیر روان ندانم یک خط ز بند عفتل آزاد کنیم
	رباعیه	
آواز پر مرغ طرب می شنوم یا نغمه گلزار ادب می شنوم		یا باد حدیثه ز لبش میگوید القصه حکایتی عجب می شنوم

ای خالکبرگاه
آن مشکین
نظیر خود ندارد
جامه تن بکش
دشمن ای شمع گل
نزد من اگر چه هست کاری شکل
تو عمر من و بیوفائی چه کنم
از عروفت که دید تا من بینم
رباعیه
آن بکه ز جام باده دل شاد کنیم
وز آرزو گذشته کم یار کنیم
دین عاشق تیر روان ندانم
یک خط ز بند عفتل آزاد کنیم
رباعیه
آواز پر مرغ طرب می شنوم
یا نغمه گلزار ادب می شنوم
یا باد حدیثه ز لبش میگوید
القصه حکایتی عجب می شنوم

دیوان حافظ

دیده به پیشیام
 درمن آواز چنگ
 کاشندم خون
 بگویم چو ناله گدایم
 وقت نهفتن چنگ
 شربتی زینک
 بگوید باغبان لعل
 مدحت تو من
 چنگ بجان نبرد
 چرخ بخت زنده
 موی خوش علی
 غزل طغیانه
 علی اسرار زبان
 تو آجاست غمدم
 موی خوش علی
 علی جان نام
 علی است خنجر زار
 علی بیخیال
 ندیم کائنات
 سحر و شاد

رباعیه

در بحر تو من ز شمع انس ندون گریم	ماند صرجه اشک گلگون گریم
چون شاغر بادو ام که از دل تنگی	چون ناله چنگ بشنوم خون گریم

رباعیه

جاناتان چو شبی با تو بروز آوردم	گر بے تو دمی بر آوردم نامردم
از مرگ ترسم پس ازین کابیتا	از چشمه نوشش آبدارتر خوردم

رباعیه

در آرزو بوس و کنارت موم	در حسرت لعل آبدارتر مردم
قصه چه کنم دراز کوتاه کنم	بلا آواز آگزا انتظارتر مردم

رباعیه

من ترک تو ای نگار آسان ندیم	تا پیش ز مرد خطت جان ندیم
یا قوت لب که قوت جانست مرا	آن را بد و کسد هزار مر جان ندیم

رباعیه

من حامل عمر خود ندارم چرخم	در عشق تو یار خود ندارم چرخم
یک اهدم و هزار ندارم نفسم	یک مونس و غمخوار ندارم چرخم

رباعیه

ای باد بگوز راه دلداری من	آن را که نباشد غمی از زاری من
تو خسته بهمد عیش شبهای دواز	آیا داری خبر ز بیداری من

رباعیه

تا کی بود این جور و جفا کردن تو	بیوده همه حشائلق آزدن تو
بیچ نیست برست اهل دل غن آلود	گر بر تو رسد خون تو بر گردن تو

رباعیه

گویند که فردوس برین خواهد بود	فردای ناب و حور عین خواهد بود
گرامی و معشوقه گزیم چه پاک	چون عاقبت کار چنین خواهد بود

رباعیه

با آنکه نهند هر سه از صد تمکین	بر خاک جناب تو شب و روز چین
از دست دل و دیده تنگم نشان	در آتش تنهت ارف و فارغ مشین

رباعیه

چون باوه ز غم چه بایست جوشیدن	بالشکر غم چه بایست کوشیدن
بهرت سرت باوه از آن دوردار	می بر سر سبزه خوش بود نوشیدن

آنکه از من
بر خاک جناب تو بود
پیشانی منی نه ای صفا
که کند از دل و دودیدار
چنگ نشان بخازن
بیافغانی در عارض
کمن غم که از دل من
بی افغانی تو دل من
چنگین من برین آرزو
و نیز من گریه کنان غمناک
دارم ز غم و پریشانی
من به تنگ خوابم آمد
و حالیکه من در آتش
انتظار باشم و تو در غایت
از من ششین یا اینک از
دیده دل و دودیدار
انتظار نشان تو در غایت
ششین و غمناک
غافل شده
خود من و پریشانی
چندین و پریشانی
کوشیدن و تنهت

آنکه از من
بر خاک جناب تو بود
پیشانی منی نه ای صفا
که کند از دل و دودیدار
چنگ نشان بخازن
بیافغانی در عارض
کمن غم که از دل من
بی افغانی تو دل من
چنگین من برین آرزو
و نیز من گریه کنان غمناک
دارم ز غم و پریشانی
من به تنگ خوابم آمد
و حالیکه من در آتش
انتظار باشم و تو در غایت
از من ششین یا اینک از
دیده دل و دودیدار
انتظار نشان تو در غایت
ششین و غمناک
غافل شده
خود من و پریشانی
چندین و پریشانی
کوشیدن و تنهت

من موقوفه
دستگیری
پانزدهم
چون زمانی
نموده
پیدا کرد
که در آن
موجود

رباعیه

حافظ درق سخن در آئی طی کن خاموش نشین که وقت خاموشی تست	دین خامه ترویر ریائی سپی کن دم درخش مجام باوه را پر می کن
آن عنزها و قضا ئد که در کشت یافته شد داخل کتاب نکرده	سخن نبود و در بعض عللحه نوشته شد

الغیاث اے مایه جان الغیاث ماے نسیم لب از تشنگی	کفر زلفت برو ایمان الغیاث در لبانت آب حیوان الغیاث
وہ بکاشد شربت دیدار تو ماز گریہ غرق در خون گشته ایم	میکشد تلخی جبران الغیاث عل تو پیوسته خندان الغیاث
غمره شوخ تو از راه اجل از خدنگ ناوک مرگان تو	میزند در دیده پیکان الغیاث زخمها افتاده در جان الغیاث
چون دوزلفت کرد سرگردان مرا همچو گوے از زخم چوگان فلک	گردش گردون گردان الغیاث هر طرف گشتم غلطان الغیاث
پیچش زلفت تو در جانم فتاد چشم بیارت مرا بیمار کرد	رشته تن گشت پیمان الغیاث خبر لبانت نیست درمان الغیاث

دیوان حافظ

باطناب زلف حافظ ز کبش	
مانده در چاه ز نخلان الغیاث	
بازم هوای آن گل سغااست الغیاث آن دل کمنج عافیت برگزیده بود صوفی که جام صاف مدام بکشد عارف که غرق بود بناموس و ننگ	دیگر دم رسیده و شیدست الغیاث این دم بعزم درو بلاهاست الغیاث حیران کوی او شده رسعت الغیاث اقتاده در طامست مسودست الغیاث
از جان زار حافظ در گشتگان شوق	
فریاد و شور و دلوله برخاست الغیاث	
از من سوخت آن یار نیمه پر سید او طیب من من خسته و بیمارش و طیب بسم آمد و احوال مد گفتش سخت من و طالع شورید من جانم از فرقت رویش بلبل جبار دوش در خواب چون ماه رخ او دیدم	خبری زین دل افکار نیمه پر سید چه طیبی ست که یار نیمه پر سید گفت چون ست ترایار نیمه پر سید خفته می بینم و بیدار نمی پر سید که ازین دل شده آن یار نیمه پر سید گفت که گاه ترایار نیمه پر سید
ای طیب ازنی یک نظری کن مرا	حافظ سوخته را یار نیمه پر سید

دیوان حافظ

سپیده دم که صبا بوی وستان گیرد
فزای چنگ بد انسان نزد صبا صبح
شیر سپهر چو زرین سپر کشد بر دوش
بر غم زلغ سپه شاه باز سر نشین
بزمگاه چین و که خوش تماشاست
چه حالتیست که گل در سحر نماید رخ
چه پروتلیست که نور چراغ صبح دهد

چمن ز لطف هوا نکست جهان گیرد
که پیر صومعه راه و جهان گیرد
بتیغ صبح و عمود افق جهان گیرد
درین مقرر نس نگاری آشیان گیرد
که لاله کاسه نسوین و ارغوان گیرد
چه آتشیست که در مرغ صبح خوان گیرد
چه شعله ایست که در شمع آسمان گیرد

خیال شای اگر نیت در سر حافظ
چرا به تیغ سخن عرصه جهان گیرد

ای ذوق شهد لعل تو در کام من لذت
دندان یار در دهن تنگ خوش نمود
شهد و شکر بر آنچه باز از عالم است
خلی دهد بعین زلفت دماغ را
مارا بکام دیده ز اشک سفید و سرخ
گر خلق را بکام بود لذت از بهی

حلوای قند گرسنه از دهن لذت
در کام همه دانه در دندان لذت
شیرین از و نست در منم این سخن لذت
باشد بغیر نغمه مشک خن لذت
خطیبت چنین باغ گل یا من لذت
بیار عشق را شده سبب فتن لذت

عشق رخت بخاطر حافظ از جمله به
در مغز بلبل از همه بلبله چمن لذین

ای گفتگوی لعل تو در کام جان لذین	شکر لبست چو طعم شکر در دهان لذین
دندان تست قطره شیر و شکر لبست	در کام است شیر و شکر بهر آن لذین
خون دل و کباب جگر هر دو بهر تست	باشد هم کباب می از عنوان لذین
نغمه حدیث لطف تو آمد سخن لطیف	کردم بیان وصف لبست شمیمان لذین
دل ناوک تو خواست که باشد هجای	نسبت طعمهای دیگر استخوان لذین
اورا نسب که چاشنی حسن و لبریت	پیوسته حروف او گدازد بر زبان لذین

حافظ لیلی شیر و جان بخت طوطی
در آرزوی آن لب نامد چنان لذین

یکه شور افکنده در بزم شاهان از نمک	داوستان لبست از خنده بتان از نمک
می برد آب که اعطت بد پاشی لطیف	میکن ز نرخ شکریا قوت از آن از نمک
از نمک خندان کنی هر دم بنوعی پسته	دیده آن که گردد پسته خندان از نمک
شوی منیم از آن جادوی مستی شراب	ذوق می یابم در آن چانه خندان از نمک
رنباتت میری باید جان بشیرینی لطیف	قد شورا نگار اعطت میدم جان از نمک

دیوان حافظ

شد و لم یلین از لقب شو شیرینت دلی میکند زخم مرا هر لحظه درمان از ننگ

آنجهان یافت حافظ از ننگدانست
گر چه برگزین یابد آجیوان از ننگ

قصاید

سپهر و مهر و سه و سال ماه و لیل و نهار	مست در یک ز آثار صنع کرد اظهار
قرار داد برین طاق گنبد دوار	مدار سیر کو اکب با مرکن فیکون
کنند سیر مخالف کو اکب سیار	ز هفت کوکب سیاره دو اوزده برج
بسجده در گم تبسج و ذکر و استغفار	نه آسمان ملائک با مر ق مشغول
مدار آتش و آب و غبار و خاک و کار	چهار عنصر از مختلف پیداورد
گرفته کوه و زمین در میان آب قرار	قرار داد بیالای خاک و باد آتش
جهان هر چه در دست خالق حیار	بدوستی بی و دلی اساس نهاد
جهان بکتم عدم سقمتی بچو اول بار	اگر نه ذات نبی و دلی بدی مقصود
نبی رسول دلی عهدی در کار	نوشته بر هر فردوس کاتبان قضا
ز کل خلق قرون ست از صفای کبار	امام جنبی و نبی علیه بود که عیسی
ذوات است مطبق زمین بین بهار	ز نام اوست معلق سما و کرسی عرش

علی امام و علی امین و علی ایمان
 علی علیم و علی عالم و علی علم
 علی نصیر و علی ناصر و علی منصور
 علی عزیز و علی عزت و علی افضل
 علی استفتح فتوح و علی استباح سوح
 بن سلیم و علی سالم و علی سلم
 علی ضعی و علی صافی و علی صوفی
 علی نعیم و علی ناعم و علی منعم
 علی زبید محمد زهرچہ است بہ است
 بحق نور محمد باد م و خلیل
 بحق یوسف و یعقوب و یحیی و لقمان
 بحق عزت توریت و حرمت انجیل
 بحق دانش سہی و شوق سمیل
 بحق یوشع و الیاس و لوط و سکندر
 بحق محمد سلیمان و زہد ابراہیم

علی امین و علی سرور و علی سردار
 علی حکیم و علی حاکم و علی گفتار
 علی مظفر و غالب علی سردار
 علی لطیف و علی انور و علی انوار
 علی استفاضل و علی استوار
 علی قسیم و علی تصور و علی قاسم نار
 علی ونی و علی صفدر و علی سردار
 علی بودا و علی قاتل کفار
 اگر تو مومن پاک کے نظر درخ مار
 بحق شیت و شیعب و بہنو و کم آزار
 بحق نوح و نوحی و میان دریا بار
 بحق جمع زبور و بحق روز شمار
 کہ در رضای خدا کرد جان بخش نثار
 بحق نعمہ داؤد و صوت خوش گفتار
 بحق عیسی و موسی و یونس و غنوار

بحق قوت جبریل و صورا سرافیل
 بحق حامل عرش و بقرب میکائیل
 بحق جمله قرآن به صفت ابراهیم
 بحق سوز فقیران بیگانه در بند
 بحق چهره زرد فقیر سرگردان
 بحق ضرب جوانان راه دین با کفر
 بحق دین محمد بخون پاک حسین
 کن نیست دین ابدی را بقول پاک رسول
 ز بعد او حسن است و حسین محبت او
 بجهل غافل مستغرقی بظلمه محی
 بجهل و سعی من خسته دل سچ و ترا
 بجهل بیشتر و بیش آخچان هستم
 سپاس منت و عزت خدای که نمود
 بگاه هفصد و هفتاد و یک در شیراز
 بدشمنان نشین حافظ اتولاکن

۴۴۴
 بحق قابض ارواح در بین و لیاس
 بحق چار کتاب ستوده جبار
 بحق جمله مردان واقف اسرار
 بحق زاری رنجور یکس منی یار
 بحق درد اسیران خانان بنزار
 بحق زاری پیران خوار و زار
 بحق مردم نیک مباح و نصار
 امام غیر علی بعد احمد مختار
 جمعی چهل برین کار مومن و نیندار
 زندگ می نشناسی سفیدی از رنگار
 مگر ز خواب بهالت همی شوی بیدار
 که کس مباد چنان کاهدم در اول بار
 ره نجات و شدم از حیات برخوردار
 تمام گشت بیک و ز جمع این اشعار
 نجات بخش طلب کن بجان بهشت چنان

دوان حافظ

شاین صفت چو چشم زرد شاه
ای شاه شیرگیرم گرد و ارشود
بال مری ندارم و این طوف ترکت نیست
برگشتن اگر یکدشتم چو با هیچ
بوی تو می شنیدم و بر یاد روی تو
مستی آب یکدوقح وضع بند نیست
بسیار خرق و شکم داوری بسی است
شکر خدا که باز درین اوج بارگاه
تا هم ز کار خانه عشاق محو باد
مجل الاسد به صدر دم حمله کرد و من
ای عاشقان روی تو از دره بیشتر
بنامین که منکر حسن رخ تو گیت
مقصود ازین محامله باز ازین ترست
بر من فاده سایه خورشید سلطنت
شعرم بمن موح که صد ملک دل کشا

کی باشد التفات بصید کبوترم
در سایه تو ملک فراغت میسر
غیر از هوای منزل سمیع در سرم
فی عشق سر و بود و نه شوق صنوبرم
واو نه ساقیان طرب یکدساغرم
من سالخورده پیر خرابات پرورم
انصاف شاه با و درین قصه اورم
طاوس عرش می شنود صیث شپورم
گر چو محبت تو بود مثل فیکرم
گر لاغرم و لیک خشک غصه غم
من کی رسم بوصل تو کز زره کمتر
تا دیده اش بکز لک غیرت برآورم
نه جلوه میفر و شمش و نه عشو و میخرم
اکنون فراغت است نه غم رشید خاوم
گوئی که تیغ تست ز بان سخنورم

حافظ زجان محب سؤل سؤل او	بر این سخن گو است خداوند اکرم
ایضا	
شد عرصه زمین چو بساط ارم جان	از پر تو سعادت شاه جهانیان
خاقان شرق و غرب بد غرض شرق	صاحبقران خسرو شاه خلیگان
خورشید ملک و سلطان برادر	دارای عدل گستر و کسری کی نشان
سلطان نشان عرصه قلم سلطنت	بیا نشین سندا یوان لامکان
عظم جلال دولت دین آنکه نخست	دارد همیشه تو سبب ایم زیران
دارای دهر غاه شجاع آفتاب	خاقان کامگار و شهنشا نو جوان
باهی که شد طلعتش افروخته زمین	شاهی که شد ز بهشت افزاخته زمان
سیم رخ و هم را بنود قوت عروج	آنجا که باز بهت اوسازد آشیان
گرد خیال چرخ و عکس تیغ او	از یکدگر جدا شود اجزای آسمان
حکمش سوان چو باد بر اطراف بحر	هر شرفان چو روح بر عضای انس و جان
ای صورت تو ملک حال و حال ملک	نوی طلعت تو جان جهان جهان جان
تخت تو رشک مسند جیش و کیقباد	تاج تو عین افسر دار او و اوران
تو آفتاب ملکی و هر جا که میروی	چون سایه از قفای تو دولت یاران

ارکان نپرورد چو تو داور هیچ قرن
بی طلعت تو جان نگراید کلبه
هر دلی که در دل و فریاده است
دست ترا بابر که آرد شبیه کرد
بابایه جلال تو افلاک پایمال
علم از تو باکر است عقل از تو با فروغ
بر جرج علم مایه و بر فرق مهر تاج
ای خسرو نسیم جناب منیع قدر
ای آفتاب ملک که در جنب همت
در جنب محروم تو از ذره کمتر است
گردون برای خیمه خورشید فلکات
این طلیح شش تو سز زنگار
بودی درون گلشن و از پودان تو
در دست و مخمیه زدی تا غریب کوس
تا قصر ز روتا خسته و لرزه افقاد

دوایان
لفظ

گردون نیاورد چو تو آخر صبد قران
بی نعمت تو مغر نه بند در استخوان
دارد چو آب خامه تو بر سر زبان
چون بدره بدره این دانه قطره قطره آن
وز بحر جود دست تو در هر دوستان
شرع از تو در حمایت دین تو در امان
در چشم فضل نوری و در جسم ملک جان
وی داور عدیم مثال و عظیم شان
چون ذره حقیر بود گنج شایگان
صد گنج خایگان که به بخشی بر ایگان
از کوه ابر ساخته تا زیر سایبان
چتر بلند بر سر خرگاه خویش دان
در هند بود غلغل و در ننگ بدخان
در دشت سندرخت بیابان سستان
در قصرهای قیصر و در خانههای جان

<p>آن کسیت کو ملک کند با تو هم سری تو شاگری خالق و خلق از تو شاگرد اینک و گلشن و بوستان همی ای طبعی که در صفت کرمیان قدس داده فلک عنان را دوت دست تو خصمت کجاست در یابی خودت فلک</p>	<p>از مصر تا بروم و ز چین تا بقیروان تو شادمان بولت و ملک از شادمان بایندگان بسمند سعادت بزریران فیضی رسد بخاطر پاکت زمان زمان یعنی که من کیم برادر خودم رسان یار تو کسیت بر سر چشم منش نشان</p>
<p>هم کام من بخدمت تو گشته منظم هم نام من بدست تو گشته جاودان</p>	
<p>ایضا پدیدم دم که صبا بوی بوستان گیرد از نغمت گل در چمن تنق بندد دای خنک ایشانند صلاهی صبح سپهر چو زرین کیشد بر سر غم زاغ سیه شاهباز زرین بال نگاه چمن بسو که خوش تماشا کیت</p>	<p>چمن لطف هوا نکته بر چمنان گیرد افق ز رنگ شفق رنگ گلستان گیرد که پیر صومعه راه در معنای گیرد به تیغ صبح و جمود افق جهان گیرد درین مقرنس زنگاری آشیان گیرد چو لاله کاسه زرین ارغوان گیرد</p>

چو شمس و فلک بگرد بجام صبح
 صبا نگر که دما دم چو زند شاه باز
 ز آتخا و هیولی و خستیا صوا
 من اندران که دم گیت آن بارک دم
 چه حالت که گل در چمن نماید روی
 چه پروست که نور چراغ صبح ده
 ضمیر دل نکشایم بکس مالا آن به
 چو شمع هر که بافتای راز شد مشغول
 کجاست ساقی مدوی من که از مهر
 بیامی آورد از یار و از پیش جامی
 نوای نغمه فی را چو بر کشد مطرب
 چرا بصد غم و حسرت سپرد اثر شکل
 فرشته به حقیقت سر و ش عالم غیب
 سکندر یکم مقیم حیم او چون خضر
 جمال چهره اسلام شیخ ابوالفتح

دیوان حافظ

که خورشید خورشید خود مهر خاوران گیرد
 گهی لب گل که زلف ضمیران گیرد
 خرد ز هر گل نقش رخ بتان گیرد
 که وقت صبح درین تیره خاکه ان گیرد
 آتش است که در مرغ صبح خوان گیرد
 چه شعله است که در ماه آسمان گیرد
 که روزگار غیور است و ناگهان گیرد
 لبش زمانه چو مقراض در میان گیرد
 چو چشم مست خودش باغ گران گیرد
 بشادی رخ آن ماه مهربان گیرد
 گهی عراق زندگاه هفتان گیرد
 مرا چو نقطه پر کار در میان گیرد
 که روضه کرمش نکته بر جان گیرد
 ز فیض خاک درش عمر جاودان گیرد
 که ملک قدش زین بستان گیرد

نگه که بر فلک سروری عروج کند
 چراغ دیدۀ محمود آنکس دشمن را
 باوج ماه رسد موج خون چو تیغ کشد
 عروس خادری از شرع رای انوشاه
 ای عظیم وقاری که هر که بنده هست
 رسد ز چرخ عطار دهن از تهنیت
 مدام در پی طفل ست در وجود صورت
 فلک چو جلوه کنان بگرد سمند ترا
 ملاستی چو کشیدی ساداتی دهرت
 ز مهتاج تو آیام را غرض آنست
 و گرنه پایه مصحف ازان بلند است
 ز عمر بر خور دهنم کس که در همه صفتی
 مذاق جانش تلخی غم شوم اوین
 چه جای جنگ پسندی بجام یار دوست
 ز لطف غیب بسختی رخ امید تاب

نخست پایه خود فرق فقدان گیرد
 ز برق تیغ وی آتش بدو مان گیرد
 به تیغ چرخ بر دهنه چون کمان گیرد
 بجای خود بود از راه قیروان گیرد
 ز رفیع قدر کمر بند توانان گیرد
 چو فکر تر صفت امر کن فکان گیرد
 سماک رخ ازان زوشت عیان گیرد
 کمینۀ پا پیش اوج کمکشان گیرد
 که مشتری نسق کار خود ازان گیرد
 که از صفای یاصفت دلستان گیرد
 که روزگار بران حرف امتحان گیرد
 نخست بگردانگه طریق آن گیرد
 کیسه شکر شکر تو در دهان گیرد
 چو وقت کار بود تیغ جانسان گیرد
 که مغرور مقام اندر استخوان گیرد

دیوان جنگ فط

<p>شکر کمال حلاوت پس از ریاضت یافت در آن مقام که سیل حوادث از چپ و راست چه غم بود همه حال کوه ثابت را اگر چه خصم تو گستاخ می رود و حال که هر چه در حق این خاندان دولت کرد خیال شاهی اگر نیست در حافظ زمان عمر تو پاینده باد و کین دولت</p>	<p>نخست در شکن تنگ از آن کران گیرد چنان سد که امان از میان کران گیرد که حمله های چنان قلمی جهان گیرد تو شاد باش که گشاخیش عنان گیرد جزاش بر زن و فرزند و خانان گیرد چرا به تیغ زبان عرصه زمان گیرد عطیه ایست که در کار نس و جان گیرد</p>
--	--

ایضا

<p>خیر مقدم مر جایی طائر سیمون قدم میکنم در جبر تو انجام آغاز نیاز تا بدانی تو که هجران خون عاشق میخورد صحت عشاق بدنامست کند از هر اگر چنین در حلقه پیچ زلف افی بندد گر خیم کعبه ای من جمال بی نقاب آن گدشت ای دل که خوار می داند و نیست</p>	<p>شادمان کردی مرا نامزم ترا بر تاقدم ز آنکه شرح آرزو مندی نیاید در قلم ناله شبگیر در کارست و آه صبحدم خوش نگه کن باده در جام و مجلس مستم مهره نتوان بر آسان ای دل افونی بد لااله و گل ان همه خار بیابان حرم یار باز آمد بجد اسعد سزای محرم</p>
--	---

ساقیای ده که زندهای حافظ شود	نوک کلک غنچه بر نشور حافظ ز درم
خواجہ توران شاہ عادل و جلال ملک دین	بد آفاق علی عون الوری غوث لام
صورت جلال و مقصد کمال	منظر انوار رحمت مبصر حسن شیم
کان مودی مروت معدن صدق و صفا	جوهر عدل سیاست عنصر لطف و کرم
رافع اطناع بعثت ناصر اعلام دین	ماحی آثار ظلم و قاطع ظلم و ستم
استانت موضع دولت اکتونستین	دار و این قصر علی نقش تیار رخ فتم
بخت بیدارت چو آمد بصحرای وجود	خفته بگردون هنوز اندر شبستان عیدم
قلب خوابان شکست احوال باجای تو	هر که ازل شکند فیروز گرد و لاجرم
ہان نہ پنداری کہ تنہا میرنی بر قلب صبر	ہمت ارباب دل نیست ارباب کرم
شرح احوال تو بحق بولہجائے حقیت	بند یارب کی تو انکر و شکر این نعم
تا لیم مجبور بود از خاک بوس و گشت	درویشش ہر دو بودم با ندیمان ندیم
باشما اخلاص ہر یک حاجت تقریریت	علم صفت پیدہ باشد سالہا در جام جم

دوان حافظ

آہمان باشد یہ نیکی در جہانت با دنام
این عابرین جان گشت از دلیلی ہنرم

روشن تحقیق صحیح جمع قیوم فیض طرابلسی منظرین البیان فروغ مظاہر مشاعر محمد علی میرزا

[illegible]

و کار منتهی جلالت بیانا علی التوری من کار حافظ
 اما تری فی تری الانانی بقا زلالت غنا حافظ
 ناکس و او خوش کلامی بچرخ عشق تملی حافظ
 مکر صد فهای پر لالی برآمد بجزای حافظ
 بشوخی و ناز بر زده سر ز پیده اختای حافظ
 بحیرت افتاده خوش ادیان و طبع و ادای حافظ
 بشغل گل کرد بر لب گل و شعر فکر سای حافظ
 که روی گین دلان موش نموده کسب فیضای حافظ
 ز صنبل و شکفتن چین شده برقع نکتهای حافظ
 قلم کند طوطی مهر انور مدد خط استوای حافظ
 بهر خنکیت خنک پرورین نظم بیضایای حافظ
 ز خوشحالی و نمشد برابر و کتاب دانش قوی حافظ
 فروغ ساسن بیه گفتم کلام جوئیای حافظ

تقریبی نظیر و تحریر از تاجیک کما علامه مخبر لانا محمد علی اشک الله مرقدہ	
ترزبانے قلم بتائش آفرید گاریت + که بجز رحمتش چو ناپید اکنار +	
خطه از سحاب حکمتش محیط اعظم + و هفت دریا از رخسار قدش شبنم بیت	
هر موج بجز دوزبان ست	عنان از قطره صبحه خوان ست
دروانی خامه به نیایش سرفرازیت + که انبیا را از انسابش آبروی دستبازی	
ناگوهرش آب در جو رسالت آورده + و فقر عصیان است را آب سپرده میت	
بار و رحمت سرفرازش	بر تربت آل و چار یارش
پس این لای آمار لفظ و معانی + بل فرایده سحر از خداوایت + جلاے ان رین	
الشفق کله دیده + و بصفاے ان من البیان کسخر آرسیده + انوار قبول یافته + بلغان	
اقراری یافته + اعنی کلام لسان الغیب مجموعه اعجاز طرازی + دیوان خواجه شمس الدین	
حافظ شیرازی + که هر شعرش شری مقام است و مضمونش سراپا الهام + لفظ لفظش از	
ذیور تونسیق محلی بنده + و تائید روح القدس را با حرف حرفش پیوند بگل در بخان طریقت	
در چمنی + و نشانندگان حقیقت را انجمنی + اصحاب سخن را در وازنه بر رخ کشاده اند فرود	
دستی بکار باش ز جان دل یار باش	از غزوه اش فریب مخور چو شیاریان
و طالبان سکر اصلاے عام در داده اند که شعر	
ان بیا عالم آب است اینجا	و درے بزم شراب است اینجا
پایانه وحدت بر رندان در و آشام پیوده + و از جرعه محبت مستند ران صاف مشرب +	
مت نموده + و هر روان مست از ل شوق و باده طلب + رفیع کمال را این نغمه رب شعر	
ایا ایها الناس آو کا عا و ناو طحا	که عشق آسان نمود اول ولی افتاد مشکلا
و محمودان باده عرفان بے اندیشه و تکتب و قاصی + وینا را بچند دین دیده بار بار قاصی شعر	
لبا قیا بر خیزد در دره جام را	خاک بر سر کن کنم ایام را

غرض سخنپاشی من بلندست + تلخ افکار از جندست + کند هر خیال کی برین بام خواهد رسید
 و طائر او بام کجا برنگردد + شش تواند پرید + با تنافض مطالب همدا فال زن مراد + و با اختلاف
 طبل تلخ از هر مذاق مورد آباد + دین زمان قدر شناس + سلم و نه پستی نول کشور نام آور +
 همت عالی را کار بست + و بجز این شاه را نگار بست + طائر طبعش بر رو مالیده
 سرشته این سواد بخشش کشید + همانا که لوای نفع رسانی برافزشت + و قفل از گنجینه نفع بر داشت
 نامر سیاه از لی محمد با و یعلی که پیش ازین روز کاری تمثیل چند اجزایش در ساخته است
 و ماشطه گلکش بزلت و خال این حرید معنی پروخته + چون آرایشش نوید بهزار جانم
 پسندید + جواهر تحسین بر نظم فریض افتاد + و بر رسم شاد قراضه تقریض افتاد +

خاتمه لطیف

الایا ایها الساقی ادرکاسا و ناولها که شاه بزم افروز عشاق حقیقت بآرایش تازه دلر با ترسیده
 و مشاهد جمال صورتش بین ادای لکیش و کشته خوشن گویم که از ماه دیده بدل مشتاق چها
 در رسانیده در پرده سباد که اگر چه مرقع صومذیا جالان عشق حقیقی و مجازی مجموعه کلیات
 خواجگش الدین حافظ شیرازی مره بعد اولی و کرة بعد آخری همدین مطیع بقابل طبع آمده
 و لیکن بدین مایه اتهام که کاتبش بهنام جناب خواجگ کسی است که همچو شکر و نقره گوی حافظ شیراز
 شهر و جاد و قلمی اعجاز رقی او اطراف عالم را فرا گرفته و صیت حسن نگارش و خوشنویسی او از قاف
 آفاق رفته یعنی سر حلقه خوشنویسان یگانه روزگار سرفراز خطاطان جواهر نگار و ستار و سحر طراز جاد
 منشی محمد شمس الدین صاحب الخطاط با عجز از رقم دم بغین الا تم تیز در امر صبح و مقابله شش
 تا اسکان دقیقه و نو نگاشته شده بلکه در بعض مقامات معرکه الازار حواشی حل مطالبش نگاشته شده
 بهر حال این شاهد مثال را با بوموین لال بجا گویند بیکدو حسب یا و جناب منشی بن زامن حنا
 بجا گویند مالک مطیع در مطبع منشی نو کشور که صوماء افریل سال ۱۰۲۰ ع بار سیرت و رسم شائع گردانید

این کتاب
 منقول است
 از کتاب
 خطاطی
 و خوشنویسی
 که در
 کتابخانه
 مجلس
 شورای
 عالی
 تهران
 موجود است
 و این
 کتاب
 در
 سال
 ۱۳۰۲
 قمری
 در
 شهر
 تبریز
 چاپ
 شده
 است
 و این
 کتاب
 در
 سال
 ۱۳۰۲
 قمری
 در
 شهر
 تبریز
 چاپ
 شده
 است

نام کتاب	قیمت	نام کتاب	قیمت
دیوان حضرت غوث الاعظم	۹۱ پ	قصائد مدحیه نظام - از نواب مراد علیخان	۹۱ پ
رباعیات عمر خیام - از استاد عمر خیام	۴۰ ز	رغنام مرحوم	۶۱۲ پ
دیوان مخفی - ایرانی رشتی استاد سخن	۴۰ ز	ساقی نامه ظهوری - محشی از ملا نورالدین ظهوری	۳۳۰ پ
دیوان غنی - نازک خیال طاعا هرشمیری	۱۵	قران السعدین - مشهور تصنیف میر خسرو دهلوی	۴
دیوان قاسم متخلص به دیوانه استاد معروف	۹۱۲ پ	سرور العباد شرح قصیده بانس سعادت از مولوی عبدالحافظ محمد زید رامپوری	۹۱۲ پ
دیوان ناصر علی - سرسندی مشهور آفاق	۹۱۲ پ	کتب کلیات و دوا این اردو	۹۱۲ پ
دیوان کشفی - از مولانا سلامت الله	۸	کلیات ظفر - از حضرت سراج الدین ظفر پادشاه	۸
دیوان املالی - از مشاییر ایران	۵	هر چهار جلد کامل در جلدین	۴۰
دیوان خواجہ قطب الدین - بختیار کاکی	۸	انتخاب کلیات ظفر	۱۶
گلشن عشق - از استاد میر ظفر علی صاحب آسیر	۱۰	کلیات مومن - از استاد سخن مومن خان دهلوی	۳۰۹ پ
دیوان خیال بنجودی - از ستیل سنگه بخود	۹۱۲ پ	دیوان ناسخ - استاد شیخ امام بخش ناسخ لکهنوی	۹۱۲ پ
دیوان صهبائی - از امام بخش صاحب دهلوی معروف	۲	کلیات آتش - استاد خواجہ حمید علی آتش لکهنوی	۱۸
دیوان نویدی - مشهور عام	۶ پائی	کلیات لغتیه مجید مصنفه مولوی عبدالحجیر خان	۶۱۲ پ
دیوان رسوا - کلام ملا احمد حسن رسوا	۶	کلیات نظام - از نواب مردان علی خان بهادر مرحوم	۹۱۲ پ
دیوان واقف - نورالدین	۹	کلیات امیر اند - تسلیم شاگرد حضرت نسیم دهلوی	۱۲
دیوان امیر - کلام سید امیر اندین	۶ پائی	کلیات میر تقی - استاد مسلم الثبوت سخنوی	۴۰
قصائد عرفی - محشی	۴۰۲ پ	کلیات سودا - استاد مسلم معروف	۴۰
شرح قصائد عرفی - از ملا قطب الدین فارغ	۹۱۲ پ	کلیات - انشاء ابشہ خان شاعر نامی	۴۰
قصائد بدر چایج - محشی مع فرہنگ اصطلاحات	۳۰۲ پ		
شرح قصائد بدر چایج - مسنی به کاشف الاسرار	۴۰		
از مولانا غیاث الدین			

